

CHLADNOU HLAVU

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://CHLADNOUHLAVU.CZ)

Události líčené v tomto povídkovém cyklu jsou bohužel inspirovány realitou.
Jakákoliv podobnost postav se skutečnými osobami, žijícími či mrtvými, je počouchle záměrná.

Obsah

1. Dioptrie.....	5
2. Plicní strážce	7
3. Třídní sraz	9
4. Zachraňte vojína Chládko	11
5. Do života s čistým štítem.....	13
6. V nedělním oblečení nastoupíš před komisi.....	16
7. Agáta	18
8. B f l m p s v z.....	20
9. Abtonic Digital Pro.....	23
10. Horká těla	25
11. Já a on.....	27
12. Ztráta totožnosti.....	29
13. Kayenský žertík.....	31
14. Nejnestvůrnější žárlivost	33
15. Láska je pes.....	36
16. Hergot.....	38
17. Kg.....	40
18. Prasák s r. o.	43
19. Agáta II.	45
20. Dvacet.....	48
21. Modrou rourou	50
22. Olympiáda odložených	52
23. Růžinu jevil vonný vzdech	55
24. Ol'ga	57
25. Čaj o páté.....	60
26. Exkrementy exkluzivně!	64
27. Stupeň sání.....	67
28. Akceptace.....	74
29. Základy mezilidské komunikace	80

1. Dioptrie

Intenzivně mi mrzl levý ušní boltec. Pravý už jsem necítil vůbec. Nahmatal jsem ho, abych se ujistil, že se mi neulomil a nevytrousil jsem ho někde po cestě.

V odrazu v prosklených dveřích kina jsem si nacvičoval svou kolekci grimas a pohledů, jež jsem považoval za svůdné. Obzvláště hrdý jsem byl na svůj výraz číslo čtyři, kdy lehce přimhouřím oči, zdvihnu pravé obočí a decentně našpulím rty. Až ho Emílie uvidí, půjde zaručeně do kolen.

Ale to už jsem ji na obzoru spatřil. Dívku, o které už léta tajně sním. Dlouhé kaštanové vlasy, černý kabát obepínající typické křivky, sebevědomá chůze... Ano, byl jsem zamilovaný. Byla nezaměnitelná.

Jak se blížila, uvědomil jsem si, že je to nějaká úplně cizí ženská. Možná jsem si ty brýle měl přece jenom vzít, napadlo mě a vybavil se mi vyděšený obličej optika hned poté, co jsem už na druhém řádku tabulky označil obří číslici „2“ za písmeno „Z“. Ne, ani nápad. Brýle příliš redukuje mou mužnost. Ne že bych s nimi vypadal žensky nebo snad dětsky, ale vyhlížím tak nějak zranitelně a křehce, z čehož holky do orgastických mdlob rozhodně neupadají.

„Čau Vojto,“ ozvalo se mi za zády.

Otočil jsem se. Byla to Emílie. Poznal bych ji všude.

„Ahoj,“ řekl jsem.

Decentně se usmála.

Konverzace zamrzla. A to se to zrovna začalo rozjíždět.

„Zima, co?“ nadhodil jsem ryze intelektuální téma.

„To jo,“ přitakala.

Téma bylo, zdá se, vyčerpáno. Podrbal jsem se na nose. Snad mi z něho nečouhají chloupky.

„Dík, žes mě do toho kina vytáh.“

Však jsem k tomu sbíral odvalu několik let. Počkal jsem si, než vynaleznou mobily, a pak jsem jí napsal odvážnou SMSku.

„Doma jsem se docela nudila.“

Nevěděl jsem, co na to říct, tak jsem nasadil výraz číslo čtyři. Všimla si ho.

„Je ti dobře?“ podívala se na mě starostlivě.

„Je,“ lhal jsem a raději ubral na výrazu, z něhož nebyla až tak rozvášněná, jak jsem čekal. Prohrábl jsem si elegantně vlasy a ucítil lepkavý gel, jenž tvořil pětasedmdesát procent mé parodie na účes. Otřel jsem si dlaň do riflí.

„Jak vůbec víš, že mám ráda Toma Hankse?“

„Intuice,“ odvětil jsem s úsměvem. Musel jsem Agátě vypracovat dvě maturitní témata z dějepisu a týden jí nosit jídlo z bufetu, aby mi to zjistila. Jo, Hanks je fajn. Sympáťák, ale žádný kulturista. Trochu jako já.

„Nepůjdeme dovnitř?“ navrhl.

„O.K,“ prohodil jsem americky, ale nevyzněl jsem tak cool, jak jsem doufal. Spíš jako vol.

Nevrlá dvousetletá baba u kasy láteřila, proč si místo kina nejdu radši zahrát s harantama čáru, když jsem před ní na pultík vysypal tunu padesátníků. Než je spočítala, film už začal a z fronty za mnou se na mě se stále větší intenzitou sypaly další a další vulgarismy.

Konečně jsme vstoupili do promítacího sálu. Jako tradičně jsem se chystal usednout vprostřed první řady, ale Emílie mě čapla za bundu, což byl toho večera náš nejintimnější kontakt, se slovy:

„Pojď, jdeme dozadu!“

Usadili jsme se do poslední řady. To už jsem vycítil jisté komplikace. Rozmlžený Hanksův obličej cosi anglicky zahuhňal a vzápětí se pod ním objevila žlutá skvrna. Zamžoural jsem na ni. Byl to titulek. Bohužel, jeho barva byla to jediné, co jsem z něho vyčetl. Z okna

limuzíny mu zatím mával ujíždějící Chuck Norris, Usáma bin Ládín, nebo možná Jan Rosák, to jsem z téhle vzdálenosti nebyl schopen rozpoznat. Něco zvolal a vespod plátna se zjevil nový žlutý flek. K Hanksovi přistoupila zezadu nějaká rozmazaná ženská a taky mu zašeptala do ucha něco žlutého. Zpoza rohu vyskočil Eddie Murphy nebo Ray Koranteng. Pravděpodobně konstatoval něco vtipného, protože hlediště vybuchlo smíchy. No, z tohoto filmu budu mít opravdu hodně.

Následujících sto třicet minut se poněkud vleklo. Zjistil jsem, že pod nehty na pravé ruce mám čtyři bílé skvrnky, zatímco na levé pět, z toho tři na prsteníku. Průměrně to dělá 0,9 skvrnky na jeden nehet. Když nepočítám nohy. Když si ucpu levou nosní díрку a dýchám pravou, zní to mnohem hlasitěji, než když to udělám naopak.

Nejtěžší bylo odhadnout, kdy se smát. Nemůžu přece jen tak sedět. To by si Emílie myslela, že jsem suchar. Musím jí předvést svůj úžasný smysl pro humor. Většinou se mi dařilo smát se s ostatními. Vždycky jsem se na Emílii zasvěceně podíval, jako že také chápu komičnost situace, přestože jsem neměl vůbec tušení, co se děje. Bohužel asi v polovině filmu dostala důchodkyně vedle mě záchvat kašle. V první chvíli jsem myslel, že se směje, tak jsem se začal řehtat na celé kino a mlátit se do kolen. Byl jsem jediný. Diváci se po mně začali nechápavě otáčet. Emílie vypadala vyděšeně. Měl jsem asi dávat větší pozor. Na plátně zrovna někoho pohřbívali. Doufám, že Korantenga, ten byl pořád vtipnej, blbec.

„Ty snad spíš, nebo co?!“

Probral jsem se. Nade mnou stálo mé nejmilejší děvče, rozčílené a s rukama v bok.

„Cože?“

„Tak uхни, vole,“ poprosil mě nezletilý punker, abych mu umožnil projít.

Promnul jsem si oči a podíval se na hodinky.

MLčky jsme opustili kino. Emílie velmi svižným krokem. Já klopytal v závěsu a snažil jsem se obléci si bundu.

„Počkej!“

Zastavila se a otočila. Chvíli se na mě jen tak dívala.

„Tebe ten film nebavil?“ zeptala se tak, že jsem věděl, co chce slyšet.

„Bavil.“

Nepřestala se na mě dívat, tak jsem se taky snažil neuhnout.

„Bavil. Fakt.“

„Jo? Tak která scéna se ti líbila nejvíc?“

Do pytle.

„Ta... třetí.“

„To byla která?“ rozhodila tázavě rukama.

„Vždyť víš, tamta, jak... tam to... pamatuješ?“ Byl jsem v čudu.

„Tohle byl jeden z nejjímavějších filmů, co jsem kdy viděla. Jak dokázal vystihnout každodenní tragikomičnost lidské existence, plahočení se za láskou a štěstím, pomíjivost vztahů. A ty sis celou dobu hrál s nozdrama, když zemřel George, smál ses jako nějaký chovanec a nakonec jsi usnul. My dva toho zřejmě nemáme moc společného.“

Tak na tohle jsem opravdu neměl co říct. Ani se to ode mě nečekalo. Otočila se a odešla. Stál jsem tam a za slábnoucího klapotu podpatků jsem sledoval, jak dívka, na které mi záleží nejvíc ze všech, pomalu mizí ve tmě.

Hm. To by bylo. Teď už bych mohl jet domů. Spatřil jsem na autobusové zastávce čekat malého chlapce v modré kombinéze. Půjdu se ho zeptat, jestli už jela jednička. Přišel jsem k němu a byl to hydrant.

2. Plicní strážce

Seděl jsem ve florbalové bráně a dumal, kdopak asi odíval tuhle ochrannou masku hodinu přede mnou. Ať to byl kdokoli, potil se jako kůň. Jako dva koně. Dva nervózní koně. V sauně. Bylo to odporné. Guma nacucaná cizím potem se mi lepila na obličej, který začínal nepříjemně svědit. Z tělocviků si dnes zřejmě kromě sportovního zážitku odnesu na ksichtě ještě nějaký dosud neobjevený ekzém. Už jsem viděl své fotografie visící jako výstraha v dermatologických čekárnách, když vtom jsem zaregistroval jednoho z protihráčů, jak si přehazuje hokejku ze strany na stranu a s pohledem islámského extremisty před útokem se řítí mým směrem. Vší silou se rozpřáhl a napálil mě míčkem přímo do levé bradavky. Zasténal jsem, chytil se za hrudník a svalil se na parkety. Soupeř to patrně považoval za zkušený gólmanský zákrok, přiběhl ke mně a ve snaze o dorážku mě dvakrát sekl přes prsty pravé ruky, aby mě nakonec i s míčkem celého natlačil do brány.

„Seš blbej?“ reagoval jsem našťvaně, když jsem se vymotal ze sítě a zkontroloval si počet prstů.

„Drž hubu, vole,“ přešel Hak jako vždy automaticky do ofenzívy.

„Seš normální? Proč mě flákáš hokejkou přes ruce?“

„Drž hubu.“

S Hakem bylo těžké argumentovat. A já na to ani neměl náladu. Byl bych býval rozhovor ukončil provokativním vytrčením prostředníku, ale nemohl jsem ho ani narovnat, a tak jsem jen odložil masku, jež mi zadělala na několik obličejových opruzenin, a mlčky jsem se odbelhal na lavičku.

Tam už ostatně seděl Julius. Sedával tam pokaždé po prvních pěti minutách tělesné výchovy. Julius Uxa. Chudák. Uxovi museli být zfetovaní, když mu vybírali křestní jméno. Není se co divit, jmenovat se Uxa, taky bych si šel něčeho šlehnout.

„Ahoj,“ pozdravil jsem ho, zatímco jsem se věnoval samovyšetření svého bombardovaného prsu, jenž pomalu opuchal a nabýval rozměrů, které u dívek začínám považovat za atraktivní.

„Čus,“ odvětil a já ucítil ve tváři jeho dech připomínající pach hořící pneumatiky. Zavrával jsem. Julius byl silný kuřák a prakticky celý smrděl, jako by se každou chvíli chystal samovznítit. Přestože znal do detailů snad všechny negativní dopady inhalace cigaretového kouře na organismus, spotřeboval denně asi čtyřicet cigaret, z nichž většinu vysomroval od spolužáků. Byl na tom respiračně dost bledě. Proto tu taky sedával. Zadýchal se vždy už při prvních minutách jakékoli sportovní činnosti, někdy i během nástupu, a zbytek hodiny tu seděl a lapal po dechu. Také můj dech začínal zrychlovat. Byl tu totiž bezvadný výhled. Za závěsem všech patnáct holek od nás ze třídy navlečených v přiléhavých tričkách a kraťáskách právě absolvovalo další sérii několika rychlých dřepů s výskokem.

„Proč si vošaháváš tu kozu?“ vyrušil mě Julius z erotických fantazií.

„Jsem raněn,“ řekl jsem nepřesvědčivě a vyndal ruku zpod trika.

„To jistě,“ ušklíbl se Julius a vzápětí se nekontrolovatelně rozkašlal strašidelným tuberáckým kašlem, jenž uvolnil obrovský nažloutlý chrchel, který ve finále přistál vedle mě na lavičce.

„Ty vole, to je hnus,“ vyrazil jsem se ze sebe a trochu jsem se odsunul.

Byly v něm nějaký bílý útržky. Asi kusy plic.

„Neboj, nic mi není,“ zasípal a utřel kemr do třídnice.

„Zato mně je trochu blivno,“ utrousil jsem altruisticky, „míváš to často?“

„Párkrát denně. Fakt už nevím, co s tím. To kouření je naprd. Leze to do peněz a o zdraví...“ zdvihl ukazovák, abych vyčkal, pak kýchl a na chvíli zmizel v oblaku cigaretového popílků. Když se zase objevil, dokončil: „...o zdraví ani nemluvim.“

„Tak s tím přestaň,“ poradil jsem mu a radoval jsem se, jak jsem to pěkně vymyslel.

„Už se stalo. Osmkrát.“

„Máš slabou vůli,“ pustil jsem se do profesionální psychoanalýzy.

„To vim. Chybí mi motivace. Potřebuju pomoci,“ zadíval se na mě prosebně svýma pomněnkovými podlitýma asymetrickýma očima, „hele, když mě uvidíš s cigaretou, jednu mi ubalíš, jo?“

„Cigaretu? A jak ti to pomůže?“

„Ale ne. Pěstí! Jednu mi flákneš. Dáš mi po hubě,“ vykládal až s podivným nadšením.

„Neblbni,“ snažil jsem se ho zchladit, „koukni, jak seš na tom. Vždyť ty už snad smrkáš vajgly. To tě mám v tomhle stavu ještě bít?“

„To je negativní motivace. Je to pro mě důležitý. Ruku na to,“ podal mi svou roztřesenou pracku s úplně žlutými prsty, „a ne že do mě jen tak dlobneš. Když říkám přes držku, myslím přes držku.“

Vůbec se mi do toho nechtělo, ale za oponou v malé tělocvičně právě začínalo mé nejmilejší jednání. Holky klečely na čtyřech a střídavě hrbily a propínaly záda. Na to bych mohl koukat hodiny a hodiny. Chyběla už jen malinová fanta, popcorn a trocha dioptrií. Aby mi do toho ten masochista nekecal, pláclí jsme si.

„Pamatuj, mám tvý slovo,“ prohodil ještě, ale pak se už jen pohodlně usadil a společně jsme v téměř posvátné tichosti vychutnávali inscenaci.

Zazvonilo a během převlékání ze cvičebního úboru se mi to všechno rozleželo v hlavě. Vlastně jsem udělal dobře. Třeba to budu právě já, kdo po mnoha nezdařených pokusech zbaví Julia závislosti. Ve mě teď vkládá veškerou svou naději hrstka jeho zbylých plicních sklípků. Nesmím je zklamat.

Ještě jsem ani neuklidil igelitku s tělocvikem do skříňky, když jsem zahlédl Julia u paravánu s kresbami primánů, na nichž se snažili zachytit uhlem svou vyučující výtvarné výchovy Abrtovou. Žáci zběhlí v anální speleologii jí přidali na výšce a poprsí, ubrali vrásek a bradavic, dokonce provedli liposukci, a tak nakonec každý z portrétů, i od toho největšího mazala, vypadal nespočetněkrát lépe než samotná Abrtová. Také ji to potěšilo natolik, že výstavu aranžovala několik hodin a už půl roku ji odmítala vyměnit.

Co však bylo horší, spatřil jsem cosi bílého mezi Juliovými rty. Cigaretu. Kurňa, on to nevydržel ani dvanáct minut. Počkat, to je nějaká blbost, přece nekouří na školní chodbě. Ne, nemá zapáleno. Jde si ven zakouřit. Ten slaboch. To je ztroskotanec. A dostal moje slovo. A moje slovo má svou váhu. Slib je slib.

Potichu jsem se k němu zezadu přikradl a zaklepal mu na rameno.

„Co je?“

Jako odpověď přiletěl můj pravý hák. Provinilec zaúpěl, povalil paraván a svalil se mezi desítky zidealizovaných Abrtových. Vystrašeně se válel v jejích portrétech, muchlal je a rozmazával uhel.

„Neděkuj mi,“ konstatoval jsem skromně.

Hlasitě zaskučel, podíval se na mě, jako by mě chtěl ručně vykuchat, chytil se za pulsující čelist a vyňal z ní cigaretu. Na jejím konci byla nějaká červená bambule.

„To je lízátko, ty hovado! Chupa chups se žvejkačkou!“ zařval, hodil ho po mně a přiložil si jednu Abrtovou ke krvácejícímu nosu.

„Do pytle...“

„Prroboha!“ ozval se mi za zády smrtelný ráčkový chropot Abrtové. „Kdo... kdo...“

Julius unaveně zvedl pravici a ukazovákem od uhlu a krve namířil mým směrem.

3. Třídní sraz

„Smích jako náplast na ztrhané rysy. A trocha citu, aspoň ke vzteku. Co zbývá nežli čekat na dopisy, není-li doteků, není-li doteků...“

Chouliil jsem se sám k sobě v masivní zimní bundě a tváří si prorážel cestu ledovým vzduchem, zatímco mé ušní bubínky rezonovaly pod hlasem Karla Kryla a v náprsní kapse mi vrněl nový walkman od Ježíška. Odchrchlal jsem si a odplivl. Chrchel v půli cesty zmrzl, cinknul o asfalt a někam se zakutálel. Byla příšerná kosa. Střízlivým odhadem asi tak absolutní nula.

Proč jsem vlastně nejel autem, napadlo mě. Ale okamžitě jsem to zavrhl s tím, že ještě nejsem na smrt úplně připraven. Navíc kdybych usedl za volant, určitě by se mi vybavily ony otřesné okamžiky, kdy jsem svého cholerického instruktora v autoškole každou jízdu marně přesvědčoval, že nejsem ani opilý, ani na tripu. Byla to muka. Ale nakonec mi zkušební komisař řidičský průkaz přece jen vydal. Patrně ze strachu, že by se se mnou měl ještě někdy střetnout v něčem jen zdánlivě podobném motorovému vozidlu. Ulevilo by se mu, kdyby tušil, že jedinou funkcí, kterou nyní můj řidičák plní, je dodávání mužnosti mé peněženke, pomínu-li, že jsem ho také dvakrát úspěšně použil k vyštourání kousku králíka, jenž mi uvízl mezi stoličkou a třenovým zubem. Kdepak, na silnicích je už tak dost mrtvých. Co teprve kdybych tam vpadnul já... Na dnešek jsem měl úplně jiný program než nechat se vystříhávat hasiči ze zmuchlaných trosek tátova Citroënu v hlavních večerních zprávách. Šel jsem na třídní sraz.

Před osmi lety jsem prchl ze základní školy na víceleté gymnázium a opustil tak spolužáky, s nimiž jsem strávil dětství. Prakticky se všemi, kromě Nely, která přešla na gympl následně po dokončení devítiletky, jsem se přestal stýkat a nyní, v půli maturitního ročníku, jsem byl pozván na postsilvestrovské setkání, na němž jsem měl zjistit, jak vypadají mí bývalí kamarádi, se kterými jsem se viděl naposledy, když nám bylo jedenáct.

Dorazil jsem před hospodu s ošuntělým nápisem SPORT. Upravil jsem si límeček, ulomil nudli, opřel dlaň o skleněné dveře a vstoupil.

Nestačil jsem se ani krátkozrace rozkoukat, když od prvního stolu vstal jakýsi zarostlý adolescent, rozevřel náruč a zamířil ke mně:

„Vojta Chládek! Já bych tě vůbec nepoznal!“ zařval na celý lokál.

„Ani já tebe!“ zakřičel jsem stejně hlasitě, aby to nevypadalo, že mám menší radost než on. A nelhal jsem. Vůbec jsem ho nepoznával. Vlastně bych přísahal, že jsem ho v životě neviděl.

Přivítal mě podivnou sérií několika atypických stisků ruky.

„No, Vojto, jak se pořád máš?“ zajímal se.

„Nic moc. Co ty... chlape?“

„Ale,“ pokrčil rameny, „znáš mě.“

„Víš to jistě?“

Sakra, řekl jsem to nahlas?

„Pamatuješ, co jsme všechno vyváděli?“ zasnul se.

Našpulil jsem chápavě ústa a nostalgicky pokýval hlavou. Několik tichých vteřin jsme se nechali unášet proudem vzpomínek na společně strávené chvíle, při nichž jsem musel být pravděpodobně v kómatu. Jsem tady vůbec dobře? Začal jsem stáčet zrak ke stolu v naději, že zahlédnu nějakého spolužáka, na kterého si alespoň matně pamatuji.

A zahlédl jsem. Emílii Michlovou, mou první lásku, když nepočítám jesličky. Zvláštní, že má současná nenaplněná láska se taky jmenuje Emílie. Už je to trochu jednotvárné zamilovávat se neustále do Emílií. Zvlášť když se Emílie zamilovat do Vojtů pořád zdráhají. Slušelo jí to. Zženštila, zostřily se jí rysy a tuk se jí za ta léta koncentroval přesně tam, kde měl. Ale stejně byla nejhezčí tenkrát ve třetí třídě, kdy jsme spolu málem začali chodit. Bohužel jsem nerozpoznal její pozitivní signály, jež spočívaly v tom, že po mně v šatně laškovně vrhala kulichem. Smůla. Byli jsme malí a hloupi. Teď už jsme jen hloupi.

„Ahoj,“ přistoupil jsem ke stolu a vyřkl kolektivní pozdrav, který se mi mnohonásobně vrátil jako ozvěna. Byli tu téměř všichni. Osmnáct čerstvě plnoletých lidí, s nimiž jsem se přátelil už v době, kdy ještě věřili, že kopulační orgány jsou na čurání. Ani bych neřekl, že vypadali víc dospěle. Holcům jen přibyl make-up a prsa. Klukům kromě nového hlasu nepřibýlo nic. Aby to vykompenzovali, zapomněli se tedy alespoň oholit.

Nejprve jsme si prozradili, jak pokračují naše studia. Překvapilo mě, že jsem jedním z mála, koho letos čeká maturita. Většina mých ex-spolužáků už odstartovala slibnou kariéru řadového dělníka někde u pásu nebo poněkoličaté opakovala ročník. Jonáš byl už dokonce v důchodu. Konverzovali jsme, čas letěl, servírka nestačila nosit panáky a já každou chvíli odbíhal tulit se s Nelou na parket.

„Plouzáky stačily. Pudem si pustit ňákou pořádnou muziku, ne?“ navrhl po dvou hodinách Benjamín, který byl na základce můj nejlepší kamarád. Vydal jsem se s ním k juke-boxu.

„Nemáš ňáký drobný?“

Vylovil jsem z riflí dvacku a podal mu ji. Vhodil ji do zdířky, chvíli brouzдал po čudlících, dokud se z reproduktorů neozval ohlušující kravál, který nám oběma pročísl vlasy.

„Co to sakra je?“ zařval jsem mu do ucha.

„Tohle poslouchám! Dobrý, ne?“ začal sebou zmítat a v jakémsi extatickém stavu bušit hlavou o juke-box. Zpěvák z nahrávky neartikulovaně hulákal do mikrofonu a chvílemi zvracel, což sice bořilo jazykové bariéry, ale poslouchat se to nedalo. Šel jsem se posadit zpátky ke stolu.

Tam zatím kolovalo fotoalbum z Emíliiny dovolené v Itálii, na které byla se svým chlapcem a Nelou. Zatímco první polovinu alba tvořila především prosluněná sicilská panoramata, druhá půle byla jakousi soft-pornografickou exkurzí do jejich nočních aktivit.

„Proboha, kdo to fotil?“ zamžoural jsem na snímek zachycující polohu, o níž jsem do té doby vůbec neměl tušení.

„Nela.“

„Aha,“ otočil jsem na další stránku. Na té už Nelu nebavila úloha za objektivem a začala se účastnit aktivně. Byly to velmi stimulující snímky, až jsem dostal chuť jít si s ní... zatancovat.

„Dete si někdo zahulit?“ vytáhl Benjamín krabičku od Energitu s několika jointy.

Všichni naráz se zvedli a začali si oblékat bundy. Kromě Otakara, který se po tuctu zkonsumovaných tequill při svém pokusu postavit naopak zhroutil pod stůl. Tak jsme tu osaměli. Seděl jsem nad sklenkou hruškového berentzena a přemítal o všem, co jsem tu dnes viděl a vyslechl. Díky iluzi časového skoku jsem měl možnost spatřit důsledky jinak nenápadného procesu dospívání. Zatímco před lety sbíral Pepa nad šálkem kakaa odvahu vhodit tajně lvče do aktovky milostné psaníčko s kostrbatými asymetrickými srdíčky a s básní plnou gramatických chyb a laciných metafor o jejích hlubokých očích, dnes sbírá odvahu nad láhví vodky říct si jí po dvou měsících randění konečně o felaci.

Netušil jsem, jak dlouho takové hulení trávy trvá, ale po dvaceti minutách už jsem se začal vrtět a rozhodl se, že je půjdu zkontrolovat.

Vykoukl jsem ze dveří do prázdné ulice a ucítil na rameni pevný stisk.

„Kampak, chlapče?“

Otočil jsem se a stanul tváří v hrudník mohutnému číšníkovi. Jednou rukou mi svíral rameno, v druhé si pohrával s účtem.

„Co takhle zaplatit?“

„Tak jo,“ zašátral jsem po peněžence, „měl jsem čtrnáct berentzenů.“

„Seš tady poslední. Dělá to dva tisíce tři sta korun,“ prohlásil suše.

„Ale oni...“ vyhlédl jsem znovu do temné ulice, „...já, já tolik nemám. Mám tady čtyři sta.“

Vytrhl mi je. Pak zpozoroval sluchátka, která mi čouhala z límce: „Toho walkmana tady můžeš taky nechat. A buď rád, že na tebe nezavolám policajty. Nazdar.“

„Mé lásky stárnou obklopeny vnuky, kamínky týdnů v broži s jaspisy. A čas, ten pianista jednoruký, počítá dopisy, dopisy, dopisy...“

Kryla jsem si zpátky už jen broukal. Byla příšerná kosa. Odhadem opilce asi tak absolutní nula.

4. Zachraňte vojína Chládko

Zvláštní. Lidé se cítí dotčeni, mají-li při sčítání obyvatel přiznat, kolik mají doma ledniček, ale nikoho nepobužuje, že naše armáda lační po informaci, zda se v noci pomočují. Znovu jsem očima přeběhl kopii dotazníku přiloženého k povolávacímu rozkazu. Originál jsem již před dvěma měsíci odeslal na okresní vojenskou správu. Drzejší dotazník jsem neviděl.

„Zaškrtněte správnou kolonku. Trpíte: • hemeroidy • koktáním • sebevražednými sklony • nočním pomočováním...“

„Nevím. Vezmu si náповědu... publika.“

Pousmál jsem se nad vlastními myšlenkovými pochody, ale úsměv mi ztvrdl hned vzápětí. Proboha... musel jsem se překouknout... já... jsem vážně označil noční pomočování! Asi jsem ho zaměnil za sennou rýmu. Do pytle! Sakra, jak teď budu komisi přesvědčovat, že netrávím rána u prádelní šňůry věšením zažloutlých prostěradel? Kdo mi uvěří, že mě nebudí vlhko v rozkroku, ale budík? Senzace. Tak v tuhle chvíli se mi k tomu odvodu už vůbec nechtělo.

Na obzoru se vynořil autobus. Schoval jsem úředničinu do tašky a nastoupil.

„Jeden za šest.“

Řidičova rozklepaná kostnatá paže mi podala lístek za šest korun. Usadil jsem se hned na první sedadlo a muže, jenž měl dnes autobus pod kontrolou, jsem si znepokojeně prohlížel. Náš stálý šofér už od pondělka stoná a jezdí za něho různí náhradníci, z nichž jsem docela nespívám. Ten včerejší vypadal, jako by flámoval osmačtyřicet hodin v kuse a pak ho nečekaně zavolali do práce. Neustále se mu klížily oči a hlava mu padala na volant. Zatímco včera jsem se bál, že kvůli mikrospánku zahučíme někde do příkopu, dnešního vychrtlého řidiče s basedáckými bulvami skrytými za osmi dioptriemi a s podivnou zelenou pulsující tepnou na krku bych tipoval spíš na to, že mu praskne v hlavě nějaká cévka a usne naopak navždy.

Nakonec jsem vyvázl a v půl osmé dorazil do čekárny vojenské správy, kde už vyčkávala většina mých pánských vrstevníků. Plody roku 1984. Nastupující generace mužů.

Rozrazil se dveře a vešla štíhlá žena středního věku s tákem, na němž přinášela spoustu kelímků. Zdá se, že naše armáda na tom asi není zas tak špatně, jak se říká. Občerstvení jsem tu tedy nečekal. Servírka toho má sice už trochu víc najeto, ale něco bych si dal.

Položila ták na stůl a změřila si nás mrazivým pohledem: „Naplnit!“

Stál jsem zavřený v kabině a už čtyřicet minut jsem se s penisem na kraji plastického kelímku pekelně pokoušel poskytnout vzorek moči. Znesnadňoval mi to především syndrom stydlivého močového měchýře, jenž spočívá v tom, že mívám problémy vyčůrat se v přítomnosti jiných lidí, a to i když potřebuji, ale v případě jako dnes, kdy jsem od rána vůbec nic nepil, to už bylo zřehla nemožné.

„Hele, volové, já jí tam naejakuluju!“ ozvalo se od vedlejší mísy.

„Ty seš debil, vole!“ zasmál se kdosi od mušle.

„Už budu...“ zasténal někdo a celá toaleta se rozezněla hluboko posazeným smíchem, který se odrážel od kachliček.

Proboha, tohle má být to plémě, jehož členem mám tu čest se zvat? Plnoletí muži, kteří by už za několik let měli zakládat rodiny a u nichž nápad zaměnit moč za sperma vyvolává bezmála minutový záchvat smíchu. Jestli tohle mají být typičtí lidscí samci, chci přestoupit.

Zatnul jsem zuby. Naprosto vyprahlý močový měchýř si musel myslet, že jsem zešílel. Tohle nemá smysl. Zastrčil jsem prázdný kelímek do kapsy, oblékl si bundu a vyrazil do města k nejbližšímu občerstvení, kde jsem zakoupil půl litru Spritea a vyžahl ho jedním lokem. Tak, natankováno mám. Teď už je to na ledvinách.

„Dobrý den,“ přivítal nás jakýsi armádní příslušník, jehož jméno mi neutkvělo, „vítám vás tady u nás. Doufám, že už jste všichni odevzdali vzorky moči.“

Trochu jsem se příkrčil.

„Teď budete postupně voláni na lékařskou prohlídku a mezitím vám pustím nějaký film,“ vytáhl z podpaží videokazetu.

To jsem zvědav, jestli to bude naše nebo zahraniční produkce. Spiderman nebo něco...

Na obrazovce se objevil protáhlý obličej Cyrila Svobody a zakoktal: „Vstup do EU je velmi důležitý.“

Položil jsem hlavu na stůl a pokoušel se usnout.

„Chládek Vojtěch,“ vykoukla falešná servírka ze dveří, „jste na řadě.“

„Hned jsem tam,“ vyrazil jsem ze sebe a odběhl na WC uskutečnit druhý pokus. Toaleta byla prázdná a nádrž naopak plná, a tak jsem bez problému v klidu a míru naplnil obdivuhodné tři čtvrtiny kelímku.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem v improvizované ordinaci, svíraje v pravici hrdě svůj vzorek.

„Dobrý den,“ zahuhňal starý obézní skoliotický doktor za stolem, „moč tu měla být už před hodinou. Vy jste přišel pozdě?“

„Ne. Já tu byl včas. Ale moč... se trochu opozdila,“ přiznal jsem.

„Vy...“ nakoukl do svých materiálů, „vy vůbec máte s močením problémy, že?“ pravil se zcela vážnou tváří, ale něco v jeho očích mi napovídalo, že v nitru se může umlátit smích.

„Ne, nemám,“ odsekl jsem dotčeně, „popletl jsem si kolonky. Jinak močím zcela organizovaně.“

Doktor se na mě pobaveně podíval: „No nic. Odložte si.“

Zmizel jsem za paraván, a když jsem se vynořil svlečený do půl těla, číhal na mě s fonendoskopem a podivnou grimasou. Změřil mi tlak a provedl poslech plic.

„Uvádíte, že jste astmatik a alergik, je to pravda?“

„Ano, je,“ náhle jsem se spontánně rozkašlal tak, že bych mohl být nominován na Oscara, „foukám si inhalátory a mívám záchvaty i několikrát ročně...“

Dědula zdvihl nedůvěřivě obočí. Při představě, že bych se měl někde pod ostnatým drátem válet v maskáčích v blátě s předními zuby vyraženými od kopající pažby nějaké střelné zbraně, jsem byl připraven předvést mu tu i pokročilé symptomy eboly.

„Dobrá. Přistoupíme k očním testům,“ přešel k tabulce s písmeny.

„Mám tu s sebou brýle,“ začal jsem po nich šátrat v kapse.

„Mě zajímají výsledky bez brýlí,“ odbyl mě a položil ukazovátka hned na třetí řádek odshora. Ten mi nějak fandí.

„L?“ hádal jsem.

„Ne,“ zklamal mě.

„T?“

„Bohužel.“

„K?“

„Nikoli.“

„Tak I?“

„No, jedno víme jistě. Sniper z vás nebude,“ zanesl si cosi do mého spisu, „teď sluch.“

Jaké tu asi mají důmyslné metody na zjištění kvality sluchu?

Doktor ukázal na koberec. Byl na něm izolepou přilepený proužek papíru s nápisem

SLUCH.

„Já... nic neslyším,“ nechápal jsem.

„Postavte se tam,“ rozkázal. Poodstoupil o pár kroků, přiložil dlaň k ústům, koketně na mě mrkl a důvěrně zašeptal: „Teplo...“

Vyděšeně jsem ucukl a porazil odpadkový koš. Stojím sám a polonahý v místnosti s korpulentním důchodcem s pocuchanou sexuální orientací. Na chvíli jsem propadl panice.

„Teplo?“ vyrazil jsem ze sebe přiškrčeně.

Zatvářil se spokojeně: „Zima.“

Ulevilo se mi. Pochopil jsem, že po něm mám jen opakovat slova, aby se ujistil, že je slyším.

„Zima,“ odpověděl jsem o poznání klidněji.

„Matka.“

„Matka.“

„Otec.“

Fantazie se mu tedy skutečně nedala upřít. Když jsem po něm zopakoval snad celé příbuzenstvo kromě nemanželských dětí, má prohlídka byla u konce.

„Pane Chládku, vy chcete na vojnu?“ zeptal se mě pplk. Ing. Věnceslav Mišák, předseda odvodní komise, před níž jsem právě seděl, čekaje na verdikt.

„Ne,“ přiznal jsem, „ani ne.“

„To je dobře,“ prohlásil a odfoukl si smítko z frček na levém rameni, „vy základní vojenskou službu nenastoupíte. Nejenže máte problémy s udržení moči, jak jste sám uvedl, ale jak dnes zjistil náš odborník, i s jejím vypuzením. Navíc jste astmatik, alergik, k tomu roztěkaný a prakticky slepý...“

5. Do života s čistým štítem

„Mně ty šaty určitě spadnou!“ strachovala se Agáta a nervózně si upravovala ramínka a dekolt.

Chvíli jsem se tou představou nechal omývat, než mé fantazie přerušil odporný táhlý pískot mikrofonu, do něhož moderátor s předstíraným nadšením zahuhňal: „A jako další si pro šerpu půjde Vojtěch Chládek!“

Vykročil jsem. Z galerií se na mou hlavu okamžitě snesla sprška dvou dvacetníků. Jeden po mně s veškerou vervou mrštila maminka, druhý vypadl nějakému důchodci, když vytahoval kapesník, aby se vysmrkal.

Za bouřlivého aplausu mých rodičů mě třídní s mírnými komplikacemi navlékl do šerpy, na níž stálo přemrštěně kudrlinkovanou kurzívou: *Do života s čistým štítem*. Doteď jsem nepochopil, co má tohle stupidní heslo znamenat. Bohužel na hlasování o jeho použití se dostavila pouze jeho autorka, Vlasta Bouchalová. Návrh prošel jednohlasně.

Od umělohmotně se usmívajícího ředitele jsem převzal sklenku sektu a přání zdárně složené maturity a Alois Čížmar, můj bývalý spolužák, kterého vyhodili v tercii, neboť se úspěšně pokusil zapálit fyzikáře, mi předal květinu.

Po vyřízení těchto a několika dalších formalit jsme se celá třída jako jeden muž zašili do kamrlíku za pódiem, který byl už od časných ranních hodin plněn pestrou škálou alkoholu a vprostřed stolu mu vévodily tři ohromné sklenice s utopenci.

„Do života s čistým štítem,“ strhl si Radim našťavaně šerpu a chvíli civěl na nedocenené motto, „ty vole, to je tak nápaditý jak slogan reklamy na vložky.“

Vlasta ho probodla tetanovým pohledem. „Kritizovat umí každé!“ zavzlykala a s brekem vyběhla z místnosti.

„Začíná se to rozjíždět,“ utrousil Julius a típnul cigaretu o klavír, aniž by spustil oči z kusu obrovské jahody, jenž si bezstarostně levitoval v jeho sklenici nadnášen bublinkami šampaňského.

Tyhle lidi mi budou chybět, došlo mi, když jsem se prohraboval bednami lihovin, pátraje po své zamluvené láhvi jablečného berentzena, vědom si toho, že pokud chci zachovat jednosměrnost svého zaživačského traktu, musím dnes večer pít zcela monotónně. Á, tady je. Vytáhl jsem ji, vzal jsem si z poličky jeden plastický kelímek a posadil se ke stolu.

„Ty vole,“ zafuněl Radim a těžce dosedl na židli vedle mě, „mně to je úplně jedno, že mě Vlasta nechala, chápeš? Teď jsem prostě svobodnej...“

Kývl jsem, vzal jsem si svou flašku a kelímek a poohlížel se po lepším místě.

„Počkej,“ stáhl mě zpátky, „je mi to jedno, rozumíš?“

„Mně taky,“ souhlasil jsem.

„Svobodnej. Nevázanej. Můžu si užívat,“ všiml si láhve vodky na piáně, ihned po ní sáhl a začal ji do sebe klopit. „Jsem volnej. A mě chce každá. A když ne, tak bude chtít,“ vylovil nudli z levé nozdry a oťrel si ji do stehna.

„Držim palce,“ vyrazil jsem ze sebe nakonec, jen abych přerušil rozpačité patnáctivteřinové mlčení.

Sálem se mezitím šířil geometrickou řadou informační klenot. „Chlast a žrádlo zadáčo v zákulisí,“ špitalo se u každého stolu i při každém ploužáku.

A tak v zákulisí už za půl hodiny nebylo k hnutí. Přitom maturant jsem tu byl momentálně jediný. Zbytek třídy před malou chvílkou naskákal na parket křičet, že chce žít krásně a nonstop. Jako na jediného ošerpovaného se na mě stála přípitku chtivá fronta.

„Na maturitu, chlape!“ zvolal jakýsi blondýn a vrazil mi do ruky kelímek s čímsi hnědým, co zcizil z naší alkoholové zásoby.

„Já tohle nepiju,“ opatrně jsem přičichl.

„Nekecej! Teď už jo.“

Situace se mnohokrát opakovala. Jen už ne s blondýny. Měnily se odstíny vlasů i nápojů a tváře gratulantů byly stále rozostřenější. Nesčetněkrát jsem si připil na maturitu, mockrát na mě, dvakrát na výročí svatby nějakého Franty z Kutné Hory a jednou na moje zlato ze Salt Lake City.

Když se dav přehnal, zbyla jen hromada prázdných láhví a já. Shrbený na židli, se skelným pohledem a problémy s rovnováhou.

„Ty vole, kde je všechen chlast?“ zděsil se právě příchozí Julius tak, že málem spolknul cigaretu. Pak se podíval na mě: „Ty seš prase.“ Rezignovaně položil na stůl průhledný balíček. Zkoumavě jsem se na něj podíval.

„To zůstalo v tombole,“ vysvětloval, „nikdo si nepřišel.“

„Já ochutnám,“ vyartikuloval jsem s obtížemi.

Několik minut jsme mlčky seděli. Julius pokuřoval. Já chroupal pestrobarevné kuličky z balíčku.

„To je do vany,“ řekl najednou, když jsem se zakusoval do šesté kuličky.

„Cože?“ olízl jsem se.

„Do vany, vole,“ vydechl obláček kouře, „žereš sůl do koupele.“

„Mně to přišlo nějaký... pikantní,“ zasmál jsem se a spadnul ze židle.

Vtom jsem zaslechl, jak někdo příšerně falešně zpívá internacionálu. Byli to tři rozmazaní Radimové, kteří naprosto synchronizovaně vklopýtali do dveří. Každý měl v pravé ruce ze tří čtvrtin vypitou láhev vodky.

„Do prdele, kde je všechen chlast?“ přerušili znepokojeně koncertní turné a začali zoufale prohrabávat bedny.

„Mně je nějak blbě...“ zaskuhral jsem z podlahy.

„Protože máš divný stravovací návyky,“ diagnostikoval mě Julius a rozbaloval další karton Marlboro.

„Já... ho vezmu ven,“ řekl Radim smířený s tím, že jsme nasuchu, otcovsky mi pomohl vstát a velmi nejistým krokem mě vedl parketem.

„Tady se posaď, jo? Já ti dojdu pro kafe. Hned jsem zpátky.“

Zatímco se zdlouhavým klikatým způsobem vydal k baru, já se začal rozhlížet, kde to jsem. Proboha, já sedím u učitelského stolu... jo. Mžoural jsem bez výrazu na výkvět profesorského sboru, který mě na oplátku častoval zkoumavě vyděšenými pohledy. Nemohl jsem se svých kantorů dopočítat, protože někteří tu byli dvakrát i vícekrát. Obrátil jsem malátně hlavu tam, odkud měla každou chvíli dorazit moje káva. Barmanka se snažila marně probudit Radima, který spočinul přímo na barovém pultu.

„Jste nějaký bledý, Vojtěchu,“ angažovala se spolustolovnice po mé levici, profesorka Abrtová.

Laškovně jsem se na ni otočil a vydal jsem jakési citoslovce.

„Je vám dobře?“

„Ano,“ lhal jsem a mohutně zakýval několikrát hlavou všemi směry, aby mi uvěřila. Bylo mi hrozně. Cítil jsem, jak se mi přetlačují vnitřnosti a do stěn žaludku rozleptaných pestrobarevným alkoholem se mi zabodávají ostré krystalky soli do koupele.

„Z čeho maturujete?“ snažila se Abrtová vši silou udržet nevázanou konverzaci.

Vtom žaludek udělal výmyk a moje trávicí šťávy vytryskly na ubrus. Abrtová zapištěla. Radim se s trhnutím probudil a rozlil na kolemjdoucí Vlastu vařící kafe...

...pomalu jsem otevřel oči. Celý můj pokoj nabyl přes noc prapodivné aroma, na koberci ležely poblité kalhoty a sako a z ramínka nad peřiňákem visela zmačkaná a pozvracená šerpa: *Do života s čistým štítem*. Bože... ta pachů v ústech... a moje vzpomínky na včerejší večer jsou ucelené jako sociální demokracie.

Vyhrabal jsem se z postele a vydal se do koupelny k zrcadlu. Propadlé oči, zmuchlané tváře, celý obličej naruby a cosi... nad horním rtem. Naklonil jsem se a zaostřil. Rtěnka. Kousek otisku rtů. Tak já jsem se včera líbal... a vůbec nevím s kým. Doufám, že s dívkou.

Najednou jsem zaslechl plesknutí. To maminka v pokojíku spráskla ruce.

„Vojto, co to je? Ty jsi zvracel?“

„Ne,“ reagoval jsem instinktivně, „to... Julius... se strašně opil a... pozvracel mě.“

„Kolikrát proboha?“ prohlížela maminka nevěřičně sako ze všech stran.

„No... jednou,“ zaváhal jsem, „ale on se předtím strašně moc najedl.“

6. V nedělním oblečení nastoupíš před komisi...

Zahleděl jsem se nedůvěřivě na první poznámku ve svém sešitě biologie z třetího ročníku: „Zástupci řádu šupinatých z třídy plazů mají příčně orientovaný šterbinovitý řitní otvor.“

Páni! Jak může člověk neznalý tak zásadní informace vůbec vylézt bez obav na ulici? To jsem i já žil dlouhých devatenáct let v trapné nevědomosti o tom, kam směřují konečnický jednoho z nejpočetnějších řádů plazů? Ne. Zaplaťpánbůh, že už to vím. Teď, kdykoli to vyplyne z přirozené konverzace, se mohu touto znalostí blýsknout... Proboha, střelte mě do hlavy!

Svatý týden se řítí do finišu. Netušil jsem, kolik břitké ironie v sobě tohle označení skrývá, neboť týden to byl vskutku pekelný. Harmonogram studia, jež jsem si pečlivě rozplánoval tak, abych stihl každé maturitní otázce věnovat hodinu intenzivní a konstruktivní pozornosti, jsem musel po třech dnech vzdát z důvodu dvoudenního skluzu. Je zvláštní, jak vám najednou připadne jakákoli činnost odlišná od studia urputně zajímavá, ležíte-li jen několik minut v zápiscích o vyvrcholení humanistických tendencí v české literatuře. Civění do zdi, vymačkávání pórů na nose, zjišťování, zda o sebe dokážete tleskat chodidly stejně hlasitě jako dlaněmi...

Já strávil většinu svatáku v koupelně. Šestkrát denně jsem se koupal a minimálně devětkrát si čistil zuby. Zřejmě jsem podvědomě doufal, že komisi oslním alespoň zjevem. Budu sice dutý, ale vyleštěný.

„Uč se!“ povzbuzovala mě maminka vždy, když opět zaslechla z pokojíku bouřlivý aplaus mých chodidel. Ale já už byl u konce sil. Poslední den. Nic jsem si nepřál víc, než rituálně spálit svá maturitní témata a na všechno se vy****. Nehledě na rektální orientaci.

„...a tímto prohlašuji maturitní zkoušky za zahájené,“ prohodil nesměle předseda v ošoupaném saku a podrbal se nenápadně na expandující pleši.

Všechno bylo přemrštěně okázalé, až z toho naskakovala husí kůže. Lavice přehozeny zelenými hadry a flek na zdi, kam mi loni nedopatřením vystříkla malinová fanta, ukryt za státní vlajku. Podél dvou stěn přešlapoval šik triadvaceti rozklepaných mladých lidí a odstíny jejich tváří korespondovaly s barvou omítky. Ti, kdož byli na řadě jako první, se už jen hystericky smáli. Kromě Vlasty, která se modlila.

Mě a další tři spolužáky čekala zkouška dospělosti téhož dne odpoledne. Seděli jsme ve školním bufetu a naše srdce tloukla, až se otřásal stůl. Já, Julius, Hedvika a Slavomír. V půl jedné měla přijít naše chvíle. Dohodli jsme se, že o maturitě mluvit nebudeme, ale jiné téma nás nenapadalo, tak jsme jen mlčky usrkávali zteplalý pomerančový džus.

„Jak jsem ve stresu,“ vyhrkla najednou poněkud objemnější Hedvika, „tak už jsem normálně čtyři dny nejedla,“ vypnula hrdě svou prostorově náročnou hrud'.

„Ještě takovejch čtyřicet maturit a můžeš vpadnout do modelingu,“ poznamenal jízlivě Julius, aniž by vyňal brčko z úst.

Nastalo bodavé ticho. Abych zmírnil napjatou chvíli, nabídl jsem Hedvice svůj loupák. Hedvika však prudce odmrštila židli a s dusotem a brekem vyběhla ze dveří. Za pár sekund se vrátila, vytrhla mi loupák a znovu odběhla.

„Ty jsi blbej,“ pustil jsem se do Julia, „zas tak vtipný to nebylo.“

„Já za to nemůžu,“ bránil se Julius, „jsem teď pod tlakem.“

A měl pravdu. Byli jsme pod tlakem. Snad až na Slavomíra, který se jako vždy připitoměle usmíval a upravoval si účes.

Čas se nachýlil. Půl jedné. Naše čtveřice otevřela dveře třídy a vešla. Vítr z otevřených oken nám šlehal do zvlhlých tváří bez výrazu, šaty a kravaty vlály, tepny ve spáncích rytmicky

bušily naléhavé melodie a těly zmítaly ty nejneočekávanější tiky. Jako první na řadě byla biologie.

„Posaďte se,“ uvítala nás úsměvem, který nevěstil nic dobrého, profesorka Andonová.

„Ty vole, jestli dostanu metabolismus a termoregulaci, tak skočím z vokna,“ zašeptal Julius a posadil se.

„Dáš mi to písemně?“ začala Hedvika vytahovat propisku.

„Nechte toho, do pytle!“ okřikl jsem je, aniž bych přerušil svůj konstantní plastický úsměv, který jsem vysílal ke spícímu předsedovi.

„Julius Uxa!“ pozvedla Andonová nádobku s čísly a s jakousi zvrhlou rozkoší s nimi zarachotila. Julius vstal a bázlivě do ní vnořil ruku.

„22 – Pohlavní soustava,“ zatleskala nadšeně profesorka. Julius na nás vrhl vyděšený pohled.

Patnáct minut, co byl Julius na potítku, bylo hrobové ticho. Přesto utekly tempem primána běžícího na oběd. Hedvika se třásla. Slavomír si broukal. Věděl jsem o něm, že je pohodář. Ale tohle jsem netušil. Byl klidný, jako by dnes snad ani neměl maturovat.

„Hedvika Kubíková!“ zvolala profesorka a opět nadšeně rozezněla umělohmotné placky s čísly o stěny keramické nádobky. Hedvika losovala. „10 – Triblastika schizocélní a pseudocélní,“ zaradovala se Andonová, „triviální otázka, vidí?“ obrátila se k Hedvice, které bylo očividně nevolno.

Julius se zvedl, vzal si poznámky, utřel pot do kravaty a posadil se mezi Andonovou a přisedícího Bartáka.

„Začal bych pohlavní soustavou muže,“ pravil klidným hlasem. „Kopulačním orgánem je penis. Zavádí spermie do těla samice. Má tři topořivá tělesa. Nepárové objímá močovou trubici a na konci se rozšiřuje v žalud. Párová jsou na spodní části a na bocích penisu. Úd je tvořen řídkým vazivem s mnoha dutinami, kam je přiváděna krev, jež zaručuje při erekci ztvrdnutí. Penis je kryt tenkou předkožkou a je protkán spoustou volných nervových zakončení, při jejichž zručném dráždění dochází k orgasmu a k ejakulaci, což je výron přibližně dvou až tří mililitrů semene...“

Julius byl k nezastavení. Vyprávěl o penisu poutavě asi deset minut a připojil k dobru i nějaké historky ze soukromí, když vtom ho Andonová přerušila: „Vidím, že o mužské pohlavní soustavě máte opravdu přehled. Přejdeme tedy k pohlavní soustavě ženy.“

Plynulý projev se zastavil, hlas se roztrásl, pleť zrudla a Julius začal koktat: „Pohlavní soustava ženy... je... v podstatě tvořena vlastně převážně... vagínou. Ta je vlastně... umístěna... prakticky v rozkroku a plní funkci v podstatě především... pohlavní. Má ji každá žena, už od dětství... a... prostě... vlastně...“

Sledoval jsem s veškerou empatií a soucitem, jak se problekotal svými zbývajícími pěti minutami, aniž by řekl víc, než ví dítě předškolního věku zavřené od narození v chlapeckém klášteře.

„Připadá mi,“ završila jeho výstup Andonová, „že pohlavní soustavu ženy jste vůbec neviděl. Ještě poznávačku...“

Julius rozpoznal několik obrázků, unaveně se zvedl ze židle a úplně propoceny se vydal na záchod vykoupat v umyvadle.

„Vojtěch Chládek!“

Zašátral jsem s obavami v nádobce a vylovil modrou plastickou placku s bílým číslem 8.

„Osm... to jsou houby, Vojtěchu,“ zašklebila se Andonová. Polkl jsem. Snažil jsem se nedát mimicky najevo záchvat paniky, jenž se mě zmocnil.

„Ještě si vylosujte poznávačku,“ rozevřela přede mnou vějíř několika obálek. Jednu jsem si vytáhl a zhroutil se na potítku.

„Stihnu si ještě odskočit?“ přihlásil se Slavomír.

„No dobře, ale spěchej,“ pustila ho Andonová.

To je konec! Houby. Houby... rostou v lese. Zygomycetes. Endomycetes. Kropidlák. Houby s octem. Do pytle, do pytle. Klid, klid... Poznávka. Zachrání nás poznávka. Vyňal jsem z obálky první obrázek. Byl potemnělý a černobílý. Vyděšeně jsem ho otáčel vzhůru nohama a zase zpátky. Co to sakra je? Mohl by to být smrž obecný, nebo nějaký bakteriofág, ale vypadá to trochu jako penis, nebo tasemnice, není to slimák? Proboha. Zkusím druhý obrázek. Ha! Kytka! Hmm... To je velmi konkrétní. Bože, Bože... Vysypal jsem na stůl celý obsah obálky. Šest neidentifikovatelných obrázků a jedna mrtvá moucha. Moucha! Tu jsem poznal! Vzal jsem opatrně do dlaně hmyzí mrtvolku, o níž jsem marně doufal, že mi zachráni čtyřku z biologie.

Vtom se rozchrčel školní rozhlas: „Poplach! Okamžitě opusťte budovu! Anonymní telefonát ohlásil v budově nálož! Zanechte věci na svých místech a organizovaně opusťte budovu!“

Zahleděl jsem se z okna a nemohl uvěřit. Slavomír mi mával z telefonní budky a připitoměle se usmíval...

7. Agáta

Byla teplá jarní půlnoc. Ležel jsem na dece na svém oblíbeném skalisku a s kapesní svítilnou, třídními fotkami a pytlíkem kmínových brambůrků právě prožíval silný romantický záchvat. Bylo to zvláštní. Už dva měsíce jsem se cítil nesvůj. Nejprve jsem myslel, že je to kvůli maturitě, ale ta byla zdárně za mnou a podivné pocity neustávaly. Naopak. Stupňovaly se. Měl jsem neodbytný dojem, jako bych zažil obrovskou emocionální erupci. Něco úžasného, vzrušujícího a krásného. Ale má paměť mě vždy vrátila zpět na zem slovy: „Máš bujnou fantazii. Poslední emocionální erupci jsi zažil, když jsi dostal před sedmi lety štěně.“ Přesto jsem se teď uprostřed noci válel v lese pod Velkým a Malým vozem a s prťavou příruční baterkou zkoumal třídní fotky od primy po oktávu, zda na některé z nich nezahlednu Agátino smyslné rameno, či dokonce dech beroucí stehno. Když jsem si všiml, že zachytit její nádherně sametovou tvář a hlavně ten nenapodobitelný jiskřivě blankytný pohled, při němž mrazí, se fotografovi podařilo nejlépe v sextě, došlo mi, že se mnou asi není něco v pořádku...

Moment! Kmínový brambůrek se mi vzpříčil v krku. Tak to ani náhodou! Zamilovávat se mi tady nikdo nebude! Natož já. Jistě, je to příjemné zpestření, upnout se na jedinou dívku a nechat si od ní pak roztrhat srdce na několik různě velkých ještě tlukoucích kusů, aby je mohla posléze za nechutného čvachtání rozdupat jehlovými podpatky, zatímco aorta kolem sebe v závěrečných křečích crčí poslední mililitry krve, ale na prázdniny mám úplně jiný program. Nevázaný program. Procházet se vyzývavě po koupalištích oděn jen do vrozeného sex-appealu, slunečních brýlí a těsných plavek, zpoza kterých sem tam provokativně vykoukne maturitní vysvědčení slibující slunícím se děvčatům mou perspektivnost.

Jenže plán byl v čudu. Mé sexuální fantazie totálně zmutovaly. Deky, na nichž jsem si vždy představoval rozličnou škálu mladých rozvášněných dívků, teď byly do poslední posety samými Agátami.

Tohle mi scházelo... To je konec... Ucítil jsem nepříjemné sevření v hrudi a rezignovaně jsem praštil hlavou do mechu. Špatný, špatný...

Vtom přerušilo monotónní koncert vytrvalých cikád hlasité pípnutí mého mobilního telefonu. SMSka... Zamžoural jsem na displej prozářený zeleným světlem a nemohl uvěřit. „Agata,“ stálo tam. Srdce se mi rozbušilo zbesilým tempem, jako by mě chtělo každou vteřinu celého přepumpovat, a rozechvělý palec se hecoval ke stisku tlačítka, jež by přichází zprávu

otevřelo. Panebože! Co mi může chtít? Přiznat se mi, že už mě léta tajně miluje nebo půjčit Základy společenských věd v kostce...

„Ahoj Vojto. Jak se mas?“

Páni! Ptá se, jak se mám! Propadl jsem euforii. Okamžitě ji vystřídala panika. Proboha, co teď? Musím odepsat! Ale musí v tom být všechno! Musí to být vtipné, intelektuální, neotřelé, osobité, sexy a zároveň láskyplné.

„Dobře,“ odepsal jsem po půlhodině intenzivního přemýšlení.

Následující čtyři minuty a dvacet sedm sekund byly ty nejdelší v mém životě. Nakonec se displej znovu rozsvítil:

„Ja taky. Zrovna vzpomínám na nas maturitni ples. Tohle jsem od tebe vubec necekala, ty svudniku!“

Měl jsem pocit, jako by někdo obrátil dvě stránky najednou. Jsem tu správně? Já byl na maturitním plese svůdný? Byl jsem vůbec někdy svůdný? Na plese jsem se opil do němoty a pak zvracel, kudy chodil. Že by to někomu imponovalo?

Zbytek noci jsme proSMSkovali a má paměťová vitrína se začala pomalu zacelovat. Ty otisky rtů, jež jsem našel ráno na svých, byly její! Páni! Její! Alkohol mě zbavil strachu a studu a dovolil mi nechat se vést touhou. Líbali jsme se s Agátou za pódiem skryti rudou oponou... A teď mi o tom píše!

„Smim te pozvat na veceri?“ osmělil jsem se konečně po čtyřiceti zprávách. Přes SMSky jsem byl vždycky urputně odvážný. Přes SMSky totiž nekoktáte, nerudnete a nedostáváte facky.

Na zeleném displeji se za okamžik objevila čtyři písmena: „Smis.“ Byl jsem nejšťastnější člověk v celém lese...

Mázl jsem si do hlavy gel v poměru jedna ku jedné k vlasům a právě si zkoušel v zrcadle sérii intelektuálních kukučů, když vtom jsem ho spatřil... Beďar! Malý, téměř neviditelný. Přímou uprostřed čela. Jen klid... Stačí vzít jemně mezi prsty kůži okolo a tlak přilehlé tkáně sám vytlačí zanesený pór, s grácií a bez jakýchkoli následků.

Když jsem se sebou skončil, měl jsem na čele gigantickou rozšklebenou krvácející skvrnu, přes níž mi téměř nebylo vidět do tváře. Do pytle...

Seděl jsem naproti Agátě a neustále si opíral hlavu tak, abych prsty zakryl čelo. Byla krásnější než kdy jindy a já šíleně nervózní. Vyprávěla tak živě a vtipně, visel jsem jí na rtech, ale jakmile přišlo na mě... Každou větu jsem třikrát zvažoval, než jsem ji nakonec nevyřkl. Poutavě jsem mlčel a neustále odšroubovával a zašroubovával pepřenku. Byl jsem zábavný jako pořad o nádorech varlete. Ovšem bez zvuku.

„Já... si odskočím,“ vyhrkl jsem a vyrazil k toaletám.

Práskl jsem za sebou dveřmi kabinky a zhroutil se na mísu. Zhluboka jsem se nadechl a začal si masírovat zpocené spánky a ego. No tak, vzmuž se! Jdi na to! Vytáhni charisma, co skrýváš po kapsách! Zašermuj svým ostrovtipem! Osvobod' intelekt, jenž v tobě dřímá! Je úžasná, ale takhle ti uteče... Tak jo! Vlíneme na to! Nahmátl jsem rozhodně kliku a... nebyla tam. Cože? Z téhle strany je urvaná klika! Opřel jsem se do dveří. Bez úspěchu. Stal jsem se věznem hospodských toalet...

Čekal jsem deset minut, zda mi sem náhoda nepřihraje nějakého mesiáše s potřebou. Marně. Celá restaurace se spontánně rozhodla přestat močit. Necítil jsem se dostatečně extrovertní, abych bušil pěstmi do dveří a křičel o pomoc, a tak jsem vytáhl mobilní telefon a začal smolít zoufalou SMSku pro Agátu. Bože, to je trapas.

„Ahoj. Jak se mas? Uvzil jsem na zachode. Prosim te, rekni neko...“

Mobil vyklouzl z roztřesené ruky zvlhlé potem a žbluňknul do mísy. Když jsem ho vylovil, k čemuž jsem kreativně použil botu, protože ruku jsem chtěl dnes strkat někam úplně jinam, odmítal se spustit. Ztratil jsem své poslední spojení s okolním světem. To je konec. Začal jsem si vybírat místo, kde bych se mohl uložit ke spánku, než mě tu ráno najde uklízečka. Náhle jsem si všiml, že kabinka je sice zděná, ale nedoléhá až ke stropu. Je mezi nimi úzký prostor. Patrně únikový východ pro blbečky. Jako by tu se mnou architekti počítali... Zavřel jsem záchodový poklop, vystoupil na něj a začal se škrábat nahoru. Přitáhl jsem se rukama, protáhl hlavu a trup, ucítil závan svobody a zasekl se v pánvi. Bože, tohle je ta nejkatastrofálnější schůzka v dějinách! Visel jsem tu za zadek u stropu dalších deset minut, než mě jeden podnapilý dobrodinec vyprostil.

Když jsem po půl hodině na toaletách přiběhl udýchaný k našemu stolu, byl jsem celý bílý od zdi, měl jsem roztržené kalhoty, mokrý mobilní telefon a jen jednu botu. Agáta na mě stále čekala s jídlem.

„To už jsi zpátky?“ zeptala se vážným tónem, ale vzápětí se rozesmála.

A já taky. Všechno ze mě spadlo. Zbytek večera byl ten nejkrásnější, jaký jsem kdy zažil. Ona byla prostě... pohádková. Nikdy jsem nepotkal nikoho ani zdánlivě podobného. Věděl jsem, co řekne, co se jí honí hlavou. Ona věděla totéž o mně. Byl jsem v tom až po uši.

„Na plese,“ otočila se ke mně, když jsme dorazili před její dům, „jsi mi říkal, že křivky mých rtů vyprávějí příběh...“

„Vážně?“ zadíval jsem se na její rty. Vlhké, hebké, osvětlené kuzelem pouliční lampy. Byl jsem hrdý, že jsem něco takového řekl právě já. Byla to pravda.

Pohládl jsem jí tvář a políbil je. Pak jsem se rozloučil a za rohem si začal zpívat, protože jsem odcházel z nejužasnější schůzky v dějinách...

8. B f l m p s v z

Rozrazil jsem rázně dveře chatky číslo 4, vstoupil a kliku, jež mi zůstala v ruce, jsem odložil do trosek hnijící skříně u okna. Upustil jsem na podlahu gigantický baťoh, kam mi maminka zabalila vše potřebné pro život v divočině, a hned, jak se usadil oblak prachu, začal jsem zarudlýma očima přejíždět místnost, která se měla na příští týden stát mým domovem. Nejprve jsem vyhlásil konkurz na lůžko. Přišel jsem pozdě. Ze dvou paland zbývala už jen ta vlevo. Vybral jsem si horní pryčnu. Na matracích byl sice nějaký zaschlý tvaroh, ale to jsem přešel s úsměvem, neboť dolní postel měla pod polštářem mraveniště. U stropu bylo přibito cosi, co vypadalo jako třetina poličky. Opřel jsem o ni Agátinu fotku a vydal se do jídelny na oficiální zahájení celostátního kola Olympiády v českém jazyce.

„Jste tu za odměnu,“ začal svou uvítací řeč jakýsi prošedivělý dědula, zatímco já se dřoubal zrezivělou vidličkou v oranžové zmeti těstovin a vlasů zdejších kuchařek. „Abyste tu mohli být, museli jste projít nejdříve školními, poté okresními a nakonec krajskými koly. A být v nich nejlepší. Soutěže se účastnilo na dvacet tisíc lidí. Zbylo vás osmdesát. Osmdesát nejlepších. Během tohoto pobytu absolvujete poslední sérii jazykových úkolů. Deset nejúspěšnějších z vás vyhlásíme a oceníme. Vy ostatní nebudete poražení. Budete jedenáctí. Už teď jste vítězové, protože jste tady. Zatleskejte si.“

Několik narcisticky založených jedinců oblažilo samo sebe aplausem, který však zanikl v totožných plácavých zvucích, jak jsme se všichni snažili pozabíjet dotěrná kvanta bodavého hmyzu.

„...a já jsem čtvrtým členem ústřední komise,“ pochlubil se dědula, „a zároveň jejím předsedou. Mé jméno je Dr. Nejedlý.“ Nedůvěřivě jsem si ho prohlédl. Nebyl zdaleka tak nejedlý jako obsah mého talíře, který se již mnoho minut nepříliš věrně tvářil jako špagety.

„A já myslím, že bychom mohli rovnou zadat první úkol, co říkáte?“ Nikdo nic neříkal. „Je to úkol slohový. Do zítřejší večeře nám prosím odevzdejte subjektivní líčení na téma Les v poledne.“ Češtinářská elita s bloky v podpaží se nadšeně rozběhla do svých chatek. Já jsem se ještě trochu zdržel. Vyprahlo mi v krku, a tak jsem přistoupil k obrovskému hrnci s naběračkou a s nálepkou „ŠTÁVA“. Na dně hrnce plaval škvor, vajgl a nějaká větev. Polkl jsem naprázdno a raději se vydal do naší čtvrté chatrče na seznámení se spolubydlíci.

„Já jsem Vojta. Ahoj,“ odložil jsem vytrženou kliku.

Z dolní pelesti vyskočil snědý svalovec, a hned jak zaklapl pudřenku a ukryl pinzetu na vytrhávání obočí, podal mi žilnatou pravici: „Já jsem ňákej Oto,“ mrkl na mě, „viděls ty baby? Hustý, co? Jdu to omrknout. Hned jsem zpátky,“ učísl si mastné vlasy a vykročil ze dveří. Bylo to naposledy, co jsem Otu viděl. V naší chatce nespál ani jedinou z následujících šesti nocí.

U plesnivějícího stolku seděl asi dvanáctiletý klučina, cosi smolil a nervózně se klepal.

„Celej se třešeš. Je ti něco?“ začal jsem spontánní seznamovací konverzaci.

„To je tím vzrušením!“ vyhrkl a jeho propiska nepřestávala náruživě plnit papír.

„Vzrušením?“ nenápadně jsem se ujistil, jestli je Agátina fotografie na svém místě. „Z čeho?“

„Z mého slohu! Je bezkonkurenční!“

„Uka...“ natáhl jsem po něm ruku.

„Ne!“ vyškulbl mi ho a zabodl do mě vyčítavý pohled, jako bych mu právě rozčtvrtl matku motorovou pilou. „Zbláznil ses?! Jsme soupeři!!“ spánky mu zlověstně pulzovaly a snažil se popadnout dech.

„Promiň,“ vykoktal jsem vyděšeně a ustoupil raději o několik kroků nazpět. Chlapec přeložil list napůl a schoval ho pod polštář. Zády jsem vrazil do svého posledního, právě příchozího, spolubydlíciho. V jedné ruce držel Satanskou bibli, v druhé plastovou lahvičku Head & Shoulders.

„Čau. Dáš si?“ odklopil uzávěr lahvičky a podával mi ji.

Několik vteřin bylo ticho, které jsem vzápětí prořal větou, o níž jsem netušil, že ji kdy vyslovím: „Ne. Já... nepiju šampóny,“ zašeptal jsem provinile, jako bych byl snad jediný exot v táboře, který po večerech neprolévá hrdlo kopřivovými kondicionéry.

„To je absint, vole,“ zasmál se a začal vybalovat zbytek zásob. Postupně přede mě postavil zelenou v láhvi od Jaru, rum v Savu, tequillu v peodorantu a gumídkovského Jelzina v repelentu proti létajícímu i lezoucímu hmyzu.

„To vašim není divný, že s sebou táhneš Savo?“ civěl jsem nechápavě na náš nový bar.

„Oni to nekontrolovali,“ přihnul si znovu z šampónu proti lupům.

„Tak proč to nevzal normálně v plastovejch lahvích? Třeba od limonád?“

Mohutně se zamyslel: „Půjdem se radši umejt, dokud je teplá voda.“

Modrý displej hodinek ukazoval 22:28. Stmívalo se a já už znal své spolunocležníky křestními jmény. Ten malý byl Miroslav, ten opilý Gustav.

Miroslav se právě vrátil z umýváren. Byl svěží, voňavý a navlečený do fialového pyžama s Harrym Potterem. Sejmul z ramene ručník a rozprostřel ho na radiátor. Otevřel ústní vodu, kterou měl na stolku, vykloktal si, vyplivl obsah úst z okna a bez jediného slova se uložil ke spánku.

Já už taky ležel, ale nějak jsem nemohl zabrat. Stýskalo se mi po Agátě a navíc jsem se bál, že jakmile usnu, tak mi Miroslav v rámci likvidace konkurence zabodne propisku do krční tepny nebo mě umlátí nejnovějším vydáním Pravidel českého pravopisu.

„Hele, Gusto?“

„No?“
 „Nepůjdem ještě ven zkusit napsat ten sloh?“

Trochu poprchávalo. Seděli jsme už dvě hodiny před chatou. Já neměl na papíře ještě ani čárku a Gustav jen několik perverzních ilustrací nevalné umělecké úrovně.

„Ty vole, les v poledne,“ zavrtěl bezradně hlavou a stříkl si pro inspiraci do úst trochu tequilly ze svého spreje na nohy, „co to je za téma? Co tam ten prďola může mít tak světobornýho?“

Pomalou jsem otočil hlavu a můj spiklenecký pohled se střetl s Gustavovým...

„Vidím roh,“ hlásil jsem, „nadvzdni trochu ještě dolní cíp a podrž mi baterku.“

„Bacha, nesviť mu do ksichtu!“ šeptal vzrušeně Gustav.

„Nejde to...“ snažil jsem se opatrně vysoukat zpod polštáře Miroslavův rukopis, „nejde to vytáhnout...“

„Já už ho víc odkulit nemůžu. Nepárej se s tím. Normálně škubni,“ burcoval mě Gustav.

Sevřel jsem mezi prsty linkovaný list papíru a normálně jsem škubl. Ozval se trhavý zvuk a já zůstal stát ve světle kapesní svítilny s polovinou Miroslavovy slohovky roztržené po diagonále.

„Ty vole!“ zašeptal přiškrceně Gustav. „Vrať to tam! Vrať to tam!“ pobíhal panicky po místnosti.

„Chápu, že chcete zvítězit, chlapci,“ promlouval mně a Gustavovi druhého dne po večeři do duší Dr. Nejedlý, „ale devastací prací druhých? Styďte se. Vážně. Za první úkol nebudete bodováni. Jděte do své chatky a přemýšlejte o sobě.“

„To je bonzák, ty vole!“ mrštil Gustav naštvane proti stěně láhev Sava, kterou právě dopil.

„My mu zase roztrhli slohovou práci vejpůl,“ snažil jsem se ho uklidnit.

„To sice jo...“ najednou se prudce zvedl na posteli a po tváři se mu rozlil ďábelský úsměv.

„Co je?“ nechápal jsem.

Mlčky došel k policiče a sebral z ní láhev Jaru. Přistoupil ke stolku, vylil z okna veškerou Miroslavovu ústní vodu a doplnil ji zelenou ze své láhve. Nestačilo to, tak zbytek dolil absintem. Bylo to dokonalé. K nepoznání.

„Počkej, víš jistě, že je to dobřej...“

Otevřely se dveře. Gustav rychle skočil zpátky na palandu a do chatky vstoupil Miroslav. Svěží, voňavý a navlečený do fialového pyžama s Harrym Potterem. Odložil vytrženou kliku, sejmul z ramene ručník a rozprostřel ho na radiátor. Došel ke stolku. Odšrouboval víčko ze své ústní vody. Uchopil lahvičku a obrátil do sebe, co mu objem úst dovoloval. Namísto obvyklého plivance z okna mu však zrudly bulvy, trhl hlavou a... polkl. Zavrával, poklekl, několikrát změnil barvu a vyzvracel se mi do baťohu. Gustav se smál jako blázen.

Den nato si pro Gustava přijeli rodiče. Byl vykázán z tábora. Ale nebyl poražený. Stejně jako nakonec já, jako Miroslav... byl jedenáctý. Zatliskejme si.

9. Abtonic Digital Pro

„Ahoj, já jsem Steve. Máte už po krk svého povadlého břicha?“ oslovil mě drze z obrazovky ramenatý týpek s vybělenými zuby, právě když jsem nabíral z mísy další hrst arašídů. „Nyní můžete mít břišní svaly, o jakých jste vždy snili! Bez kapky potu. Nevěříte? Představuji vám naprosto převratný systém Abtronic!“

Odložil jsem mísu a nasadil si brýle.

„Jste unaveni namáhavým cvičením s chatrnými výsledky?“ zajímal se playboy. Následoval černobílý záběr třisetkilové ženštiny pokoušející se marně o sed leh. „Abtronic cvičí za vás!“ Obézní kolos byl záhy vystřídán barevným detailem vlhkého opáleného těla náctileté dívčiny vyskakující z bazénu. „Po nasazení pásu jsou vaše svaly stimulovány jemnými elektrickými impulsy a stahují se samy! Za pouhých pět minut procvičíte své břišní svalstvo stejně, jako byste udělali šest set sed lehů! Co na to říkají odborníci?“

„Je to výborné,“ zakýval mohutně hlavou rozčuchaný děda v bílém plášti, za něhož byla narychlo umístěna oční tabulka a rentgenový snímek.

„Stejným způsobem si můžete procvičit i prsní svaly a svaly horních a dolních končetin,“ zazubil se naposledy, ale o to naléhavěji Steve, „můžete si vybrat ze šesti cvičebních programů a různých stupňů intenzity. Zavolejte a objednejte si ihned náš Abtronic! Za pouhých 2 199 Kč si dopřejte tělo, jaké chcete mít...“

Rozbil jsem prasátko, ale bylo v něm podstatně méně, než jsem čekal. Nic.

Ach jo. Nejsem finančně schopný dopřát si tělo, jaké chci mít. To není fér. A vůbec... jak k tomu přijde moje děvče? Chudák Agáta. Zatímco já usínám vedle sexbomby, ona pokládá hlavu na hrud', jež je oproti té Stevově asi třetinová. Ne že bych neměl na svém těle partie, na něž jsem hrdý. Kupříkladu mé lýtko. Mít ho na paži, byl by z něho nádherný biceps. Ale takhle? Zabořil jsem obličej bezradně do dlaní. Chvilí jsem truchlil sám nad sebou, když vtom jsem škvírou mezi prsty zpozoroval reklamu v televizním programu. Veronika Žilková lehce zdvihala blůzu, jež halila gumový pás.

„Abtonic“? Vida! „749 korun za kus + ruční rychlošlehač míchaných nápojů zcela zdarma!“ Abtronic to sice není, ale přece nevyhodím půl druhého tisíce, který ke všemu nemám, za pitomý R. Ani náhodou. Já, inteligentní spotřebitel. Osm stovek. Bezva. Za měsíc má ségra narozeniny. Přemluvím ji, aby si to přála. Určitě chce být štíhlá. A o rychlošlehači nemluvě, ten je snad snem každé dívky.

Dychtivě a současně opatrně jsem se dobýval do právě příchozího balíku. S precizností chirurga jsem se pomalu prořezával dovnitř příborovým nožem s vědomím, že jakmile zázračný posilovací stroj otestuji, znovu ho zabalím a zalepím připravenou izolepou. Nakonec... narozeniny má sestra.

Na poště se k balíčku zjevně nechovali příliš ohleduplně. Vypadalo to, že s ním hráli squash, neboť rychlošlehač byl rozšlehaný na padrť. Stručně jsem ho oplakal a lačně se vrhl do slibně vypadajícího igelitového pytlíku. Vyňal jsem z něho gumový pás a umělohmotnou krabičku elipsovitého tvaru se třemi čudlíky a kontrolkami. Chvilí jsem je laskal v dlaních, než jsem si uvědomil, že nevím, co s nimi. Vytáhl jsem tedy přiložený manuál. „ABTONIC DIGITAL PRO“ hlásala titulní strana. Dál mě mé základy japonštiny nepustily. Jediné, čemu jsem trochu

porozuměl, bylo zdravotní varování ve slovenštině, přilepené na zadní straně. Poté, co jsem se ujistil, že nejsem gravidní hemofilitik s kardiostimulátorem, rozhodl jsem se improvizovat.

Na dně pytlíku jsem objevil ještě prťavou tubičku gelu. Namazal jsem jím tedy svůj pravý biceps. Připevnil jsem pomocí cvočků plastickou krabičku k pásu a ten omotal kolem pravé paže. Nastala kýžená chvíle. Stiskl jsem tlačítko „ON/HI“. Kontrolka začala rudě blikat, ale nic víc se nedělo. Rej svalů se nekonal. Stiskl jsem ho tedy opětovně...

Vtom pravice vystřelila nekontrolovaně do prostoru a smetla ze stolu mou snídani. Miska se roztržila o zeď a mléko s cereáliemi zaplavilo podlahu. Do pytle! Stál jsem uprostřed kuchyně a moje ruka se každou půlvtětinu vymršťovala různými směry. Vzpomněl jsem si na tváře vypracovaných mužů z reklamy, kteří s ničím podobným během stimulace svých svalů nezápasili. Dokonce měli lehce zdvižený koutek úst a koketující obočí. Pokusil jsem se o tentýž výraz, ale vzápětí jsem z něho slevil, neboť mi má vlastní paže ušetřila úder do obličeje. Au! Ty vole! Pobíhal jsem zděšeně po kuchyni a fackoval sám sebe. Podařilo se mi stisknout náhodně tlačítko. Kontrolka změnila barvu z rudé na zelenou a fackování ustalo, aby mohlo nastat něco neúměrně bolestivějšího. Ruka se snažila ohnout v lokti přesně na opačnou stranu, než byl uzpůsoben můj loketní kloub. Proboha! Bušil jsem zběsile do umělohmotné krabičky. Zastavte to! Opět se změnil cvičební program a já vyděšeně zíral, jak moje pravačka v pravidelných intervalech zuřivě hajluje a naráží do lustru. Prudce jsem se otočil doprava, vymrštíil paži a vysklil dveře do obýváku...

„...a chvíli potom, co jsem strhnul druhej květináč, tak se mi podařilo otevřít tu krabičku a vysypat baterie,“ vyprávěl jsem Agátě, která jen nevěřícně vrtěla hlavou a k níž jsem jel hned, jak mi na pohotovosti ošetřili pořezanou ruku. „Teď už to zpátky balit nemusím. Doma to vypadá jak po demonstraci epileptiků.“

„A co rodiče?“ zadívala se na mě tázavě.

„Před těma se schovávám tady,“ přiznal jsem a zakousl se do topinky s něčím červeným. „Můžu tu spát?“ začal jsem vytahovat z kapsy spodek od pyžama.

„Můžeš,“ usmála se tak, jak to dovede jen ona, „a už nech těch blbostí, jo? Já tě mám ráda, jakej seš,“ přisunula se a políbila mě.

Najednou se odtáhla a chytla za bradu: „Škrancáš.“

„Cože?“ nerozuměl jsem.

„Škrábeš mě fousama,“ znovu se usmála.

„To je divný,“ přejel jsem si po obličeji, „dneska jsem se holil.“

„No vidíš, tak můžeš vašim říct, že sis tu ruku pořezal při holení,“ pravila s vážnou tváří, ale pomalu se začínala uculovat.

Objal jsem ji.

Byly dvě ráno. Agáta už spala. Já ležel vedle ní a hrabal se jí zdravou rukou v citrusových vlasech. Nemohl jsem usnout, tak jsem se natáhl pro dálkové ovládání a pustil televizi. Obrazovka naplnila místnost bodavým modrým světlem:

„Ahoj, já jsem Mike. Máte už po krk svojí špatně oholené tváře?“

10. Horká těla

„Chci s tebou spát!“ vyhrkl jsem znenadání větu, již jsem bázlivě převaloval dva měsíce na jazyku, a ustrašeně zavřel oči. Otevřel jsem je, až když se ozval Agátin hlas: „Já s tebou taky,“ a já ucítil její rty na svých.

Jak jsme čekali na kýženou menstruaci, během níž bude možné nasadit hormonální antikoncepci, rostlo mé vzrušení a současně s ním také nervozita z neznámého. Agáta už za sebou měla jistou sexuální minulost, ale já, nepočítám-li své početí, jsem se nikdy pohlavního styku osobně neúčastnil.

„Jsi tu správně, vole,“ dmul se Radim, „co já se toho nasouložil...“

„Tak to ti přeju,“ pogrataloval jsem mu. „Ale jak na to? Je to něco složitýho?“

„Je to věda, kamaráde,“ zatvářil se tajemně a sáhl do videotéky, „ale jsi u odborníka. Takže nejdřív ti pustím instruktážní video. Nejvhodnější budou asi „Rozverně školačky 2“.“

„A pochopím to? Jedničku jsem neviděl,“ upozornil jsem ho.

Radim mlčky stiskl PLAY a na obrazovce se objevila vzdychající dívčina. Dováděla se svými dvěma spolužáky a zároveň orálně uspokojovala svého profesora.

„To je porno,“ analyzoval jsem znalecky kinematografický počín.

Radim nadšeně zakýval, aniž by spustil oči z rozverně školačky, a otřel si sliny do rukávu.

„Porno znám,“ prohodil jsem zklamaně, „na to teď nemám čas. Já myslel, že mi poradíš. Kde je klitoris a tak...“

Nechápavě se na mě podíval: „Cože? Klitoris? To je někde v Itálii, ne?“

Kvapně jsem se rozloučil se sexuálním expertem, který by patrně ještě ve svých devatenácti letech hledal poštěváček na poště, a vložil jsem své slábnoucí naděje do encyklopedií. Ve Světě poznání jsem objevil jakousi šedivou ilustraci „Průřez pohlavním stykem“. Nevypadalo to vůbec hezky. Všechny ty chámovody, vejcovody a další trubice... Připomínalo to spíš mapu kanalizací. No tak. Vždyť se na to těším jako blázen. Proč bych se tím měl stresovat? Ve spontaneitě je síla.

„Hele mladej,“ loučil se se mnou táta jedoucí s mámou na čtyři dny na Slovensko, „doufám, že až se vrátíme, tak bude barák stát a pes naživu. Žádný mejdany a požáry. Nazdar.“

Pobíhal jsem vzrušeně po kuchyni a poté, co jsem tu první osolil, hledal jsem cukr do druhé Agátiny kávy. Vstoupil jsem do koupelny s šálkem v ruce. Z magnetofonu na automatické pračce brnkal Karel Kryl, v umyvadle hořel dvouramenný svícen a ve vaně ležela ona. Hebké tělo pokryté pěnou, sepnuté vlasy a v očích odrážející se plamínky. Byla nádherná. Nikdy jsem neviděl nic krásnějšího. Z pěny vykukovala její vlhká ňadra a kolena a já byl pyšný, že se mi podařilo odolat a ušetřit si své panictví pro dívku, kterou miluju. Když jsem se nad tím zamyslel, zas takovou námahu mi to nedalo. Sexuální nabídky, které jsem kdy obdržel, by se daly spočítat na prstech jedné ruky uťaté v lokti. Podal jsem jí roztřeseně její kafe.

„Ty jsi nervózní?“ usrkla nejistě s obavami, zda jsem ho tentokrát neopeřil.

„Ne, vůbec ne,“ zavrtěl jsem křečovitě hlavou a bezděčným rozhozením paží shodil do vany láhev šampónu s aktivními výtažky z ovoce. Prudce jsem vstal, abych ji vylovil, a strhl na sebe ručník. Odmrštil jsem ho do umyvadla a udusil svícen.

„Trochu,“ zašeptal jsem do tmy.

„Tak nebud',“ políbila mě, „a pojd' ke mně.“

Znovu jsem rozžehl svíce, neobratně ze sebe serval stud a trenky a vrhl jsem se na Agátu. Naše rozpálená těla se téměř hodinu líbala, hladila a vášnivě se k sobě tiskla. Páteří mi probíhalo intenzivní mrazení. Topil jsem se v touze a chvílemi i ve vodě...

„Počkej,“ reagovala náhle na mé pánevní výpady, „to chceš přijít o panictví ve vaně?“

Pokusil jsem se nad tím dotazem zamyslet, ale mozek zřejmě neměl dostatek krve, neboť jsem se zmožil jen na nadšené funění.

„Jdeme z vody!“ zavelela. „Pojd'! Honem!“

Leželi jsme vedle sebe v posteli mých rodičů a povídali si.

„...sestra je u svého chlapce. To mi připomíná, že od tebe chtěla doporučit nějakou knížku,“ vzpomněl jsem si.

„Co vlastně čtou vaši?“ zeptala se najednou a začala se rozhlížet kolem. Agáta byla náruživá čtenářka. Přečetla za celý život víc knih, než já spatřil. Vůbec bylo dost tristní přiznat jí, že čtu prakticky jen televizní program a billboardy, které míjím, když jedu autobusem.

„To nevím. Můžem se podívat,“ otevřel jsem tátův noční stolek. „Myslím, že Vinnetou, nebo Ivanhoea, nebo tak něco...“ Odhrnul jsem lavinu banánových prezervativů a vyňal z šuplíku tenkou modrou knížečku.

„Co to je?“ naklonila se ke mně Agáta.

Na titulní straně seděl nahý pár. Muž držel v ruce paletu a štětec a maloval po ženiných prsou kytičky. „Sexuální hry pro znužené manžele,“ stálo nad nimi.

„Ukaž,“ vytrhla mi Agáta znepokojeně publikaci a začala citovat obsah, „Hra na pannu; Messalina; Hra na doktora; Šéf a sekretářka...“

Vyměnili jsme si významné, možná trochu vyděšené, pohledy.

„Skoro se bojím zeptat...“ polkla, „co čte maminka?“

O poznání opatrněji jsem pootevřel mámin toaletní stolek. Když na mě vykoukl háčkovací časopis, spadl mi kámen ze srdce. Demonstrativně jsem jím zamával, aby Agáta viděla, že pokud si doma zrovna nehrajeme na doktora, háčkujeme. Velmi chladně a netečně, prosti jakéhokoli sexuálního podtextu... háčkujeme. Nevypadala však o nic klidnější. Naopak. Mířila ukazovákem na knížku, již háčkovací časopis umně zakrýval.

Na přebalu byl obrázek dvou žen s ručníky na hlavách.

„Gamiani,“ četla Agáta tajemně, „erotická novela,“ a namátkou zalistovala.

„To bude nákej román pro ženy. Něco zamilovaného,“ hádal jsem a zadíval se na svou dívku. Byla tak krásná. Už jsem to nevydržel, a aniž by přerušila četbu, začal jsem ji líbat na krku. Několik minut jsem ji hladil a nechal se unášet vzrušením, když mě najednou odstrčila a mrštně vyskočila z postele. Čekal jsem, že následně se vrhne na mě, ale místo toho vykřikla:

„Já tady nebudu!“

„Cože?“ vyrazil jsem skrz našpulené rty.

„Dneska nic nebude, Vojto,“ hodila máminu knihu znechuceně na postel.

„Cože?“ vyrazil jsem ze sebe opět. Mé reakce byly trochu monotónní.

„Jedu domů,“ rozhodla rezolutně a začala si balit věci do kabelky.

„Cože?“ v mozku nebyl dostatek krve na rozsáhlejší souvětí. „Proč?“

„Nepřečetla jsem ani čtyři stránky a hlavní hrdinka už stihla souložit s orangutanem, s oslem a s oběšencem. Dneska nějak nemám chuť,“ hodila přes sebe džínovou bundu, políbila mě na čelo a zmizela ve dveřích. Zaslých jsem už jen motor jejího odjíždějícího auta.

Tak jsem tu osaměl. Chvilí jsem se jen nechápavě rozhlížel... Pak jsem znovu přeběhl obsah „Sexuálních her pro znužené manžele“: „Večer u call-girl; Cizinec – svůdce; Muž svázaný pouty...“

Masturbační nebyla ani jedna...

11. Já a on

Všechno, co obyčejně bývá tak těžké, je teď lehounké, všechno, co je obyčejně plné, teď splasklo. Co počít?

Alberto Moravia, *Já a on* (1971)

Ležel jsem ve vaně se svým penisem a vyměňoval si s ním vyčítavé pohledy. Tedy ještě donedávna jsem se domníval, že je můj. Bezejmenný vždy připravený sluha, který mě poslouchá na slovo, pomínu-li množství neohlášených erekcí, jež realizoval bez mého svolení. Ovšem ty jsem mu pokaždé odpustil, neboť náhlá erekce nevydělá ego zdaleka tolik jako její ztráta. Ta ani nemusí být náhlá. Pomalost jí na strašidelnosti nijak neubírá. A přesně to se včera stalo. Úd se rozhodl vybrat si neplánovanou dovolenou. Už nebyl pouhou otrocky poslušnou částí mého těla jako třeba ucho. Stal se nevypočitatelným. Stal se rebelem. Získal charakter. Získal jméno. Tak jsme tu leželi. Já a Reno Raines. Odpadlík.

„Není ti to ani trochu blbý?!“ vystavil jsem najednou svůj podbřišek slovnímu útoku.

Reno jen ostentativně mlčel a předstíral spánek.

To snad není pravda. Dívka, na kterou se tak urputně těším, jejíž pouhé objetí na ulici mě dostává do varu a teď tohle... Vzpomněl jsem si na náš první polibek. Bylo to úžasné, tak elektrizující...

Reno se vzápětí začal probírat.

„Teď?“ probodl jsem ho nechápavým a zlostným pohledem. „Co to jako je? Děláš si ze mě srandu?“ Měl jsem sto chutí vytrhnout ze zdi vodovodní kohoutek a umlátit ho s ním.

„Aha,“ držel se Radim tragicky za bradu a s mužnou spoluúčastí bolestně přikyvoval, zatímco jsem ho zahlcoval svým poutavým impotentním příběhem.

„...vzrušení bylo na vrcholu a pak, nevím proč, začalo ustupovat. Hrozně jsem z toho znervózněl. Vůbec tomu nerozumím,“ vylíval jsem si srdce na desku jeho psacího stolu.

Radim usrl ze svého šálku čínské nudlové polévky s příchutí krevet a zadíval se mi dlouze do očí: „Řeknu ti jen dvě slova, Vojtěchu.“

„Jaký?“

„Erektální dysfunkce, vole,“ opřel se blaženě v otáčecím křesle očividně spokojen s tím, že dokázal bez zaškobrtnutí vyslovit dva cizí termíny za sebou.

„A co jako?“

„Seš tady správně,“ vstal, pozavíral dveře, zatemnil žaluzie, naznačil mi, ať odnesu klec s andulkou do špajzu, a zapnul rádio. „Vím, že na to nevypadám,“ zašeptal, „ale zažil jsem něco podobného.“

„Vážně?“ moje srdce zaplesalo.

„Jo. Vlasta mě za to tenkrát šíleně zrubala,“ zavzpomínal. „Agáta ti to určitě taky dala pěkně sežrat, co?“ zasmál se.

„Ne, vůbec ne. Byla ohromná. Byla na mě hrozně hodná,“ přiznal jsem a uvědomil si, že ji miluju pořád víc a víc. Den za dnem.

„To si z tebe asi dělala prdel. Ženský jsou prohnány. Přemejšlej úplně jinak než normální lidi,“ začal svou tradiční sexistickou přednášku, „a mně je úplně jedno, že mě Vlasta nechala.“

„Bezva. Co se ti teda stalo?“ nemohl jsem se dočkat, až Radim můj problém rozpůlí a půlku připlácne na vlastní bedra.

„To bylo tenkrát, když jsem na internetu narazil na stránku s totálně perverzníma videama. Všechny jsem je postahoval a vypálil. Pak už mě Vlasta tolik nevzrušovala. Stal jsem se eroticky náročnějším, když jsem si denně pouštěl, jak trpasličí siamský dvojčata masírujou kozla.“

Chvíli jsme na sebe mlčky zírali a já netušil, jakou zvolit nejhodnější grimasu.

„Cože?“ rozhodl jsem se nakonec pro znechuceně vyděšenou.

„Chceš to vidět?“ začal vytahovat CDčko.

„Ne, nechci!“ snažil jsem se vlastním tělem zatarasit CD-ROMku. „A co to vůbec plácáš? Copak neznáš Agátu? Je to největší kočka ze všech! Agáta vyskočila z mých sexuálních fantazií a zhmotnila se mi! Vzrušuje mě mnohem víc než nějaké siamské kozel!“

„Ten kozel není siamskéj. Ten je normální,“ zastával se Radim němé tváře pornohvězdy.

„Normální?“ zavrtěl jsem hlavou. „Normální kozel by se pářil s kozou. A v chlívku. Ne na internetu.“

„S kozou se pářit nemůže. Ta se páří se dvěma černočama v tom videu potom,“ podal mi Radim racionální vysvětlení, po němž jsme se oba opět na moment odmlčeli.

„Hele, nejseš tak trochu úchyl?“ prořal jsem ticho.

„A ty impotent?“ prořal ho on a kontroval.

„Drž hubu!“

Opařil jsem Radima čínskou nudlovou polévkou s příchutí krevet a on mě vykopl z bytu. Není nad to vypovídat se kamarádům.

Oba nedělní autobusy už mi ujely.

Loudali jsme se s Renem srpnovým odpoledním dusnem po rozpáleném asfaltu. Jen já a on. Dva psanci. Vydědění. Odpadlíci. Potůčky potu. Klátivá chůze. Kolty a sebevědomí proklatě nízko. Na cestě domů, kde můžeme v klidu truchlit jeden nad druhým.

„Tak sorry,“ ozvalo se najednou ze šortek. Byl to Reno Raines.

„Sorry?“ osočil jsem se na poklopec. „Nic víc mi neřekneš?“

„A co chceš jako slyšet?“ zeptal se. „Můžeš si za to sám! Vždycky seš tak hrozně natěšenej a nervózní.“

„No a co?“ urazil jsem se. „Jsem zamilovanej,“ prohlásil jsem hrdě.

„Zamilovanej,“ parodoval mě Reno šišlavě a o oktávu výš, „jdi s tím! Co je mi po tom? Víš, jakou mám pak trému?“

„Tak pročs něco neřek’?“

„Ty seš dobrej! Proč asi? Protože normálně nemluvim. Měl bys nosit čepici. Tohle jsou hříčky vedra...“

To byl na penis docela rozumný argument.

„Navíc děsíš lidi kolem,“ dodal.

Pomaloučku jsem se otočil. V bezpečné vzdálenosti se za mnou belhala důchodkyně s pohledem, jenž váhal mezi strachem a lítostí, připravena udeřit mě při prudším pohybu berlí.

„Asi máš pravdu,“ zašeptal jsem zpátky do přízemí, „neměli by nás spolu vidět. Ahoj.“

Dohodli jsme se, že se dále budeme dorozumívat už jen neverbálně jako dosud, protože takhle budíme podezření, že jsem deviant. Dorazil jsem domů a osprchoval jsem si poněkud třešticí hlavu.

Když jí po půlnoci skončila šichta, přijela mi Agáta. Přes prázdniny dělá servírku u svého táty v restauraci. Dře tam celé dny. Korpulentní Němci ji několikrát denně žádají o ruku a nechávají jí trojciferná dýška. Neviděl jsem ji vlastně jen od včerejška, ale hrozně se mi

stýskalo. Když jsem ji spatřil stát u brány oslněnou světlem našeho halogenu, hned jsem ji běžel obejmout.

Ve dvě ráno jsme leželi vykoupaní v posteli mé sestry, jež odjela na soustředění pěveckého sboru. Agáta najednou přerušila naši konverzaci dlouhým vláčným polibkem, který neustával.

„Já... mám strach,“ zašeptal jsem jí do rtů.

„Z čeho?“ pohládila mě po vlasech.

„Mám strach... o erekci,“ vykoktal jsem.

„Neboj,“ mrkla na mě, „zavři oči, vypni hlavu a cit. Vnímej doteky.“

A já je vnímal. Toho večera jsme se opět vášnivě milovali.

A ráno taky.

Vlastně i ten následující večer.

A den nato odpoledne. A večer. A druhý den...

12. Ztráta totožnosti

K ramenu vyholeného Róma potetovanému pravopisnou chybou se vinula jeho neméně snědá přítelkyně a čekání ve frontě u okénka na policejní stanici si každou chvíli krátili vyměňováním ústních sekretů.

Líbání. Snad nikdo jiný v živočišné říši to nedělá. A už týden ani já. Pomalu jsem začínal pociťovat abstinenci příznaky. Jazyk mi jen tak nazdařbůh šátral po patře a přejížděl po stoličkách, rty se samovolně špulily v nárazovitých ticích, což ostatní děsilo, zejména při konverzaci. Jenže co dělat? Agáta musela odjet na deset dní do Španělska namísto své nemocné babičky. Stýskalo se mi. Nikdy jsem bez ní tak dlouho nebyl. A od chvíle jejího odjezdu jsem snad ještě nepotkal člověka, který by neměl valnou část svého obličeje v cizích ústech. Jako by mě všichni naschvál provokovali. Obrovské orální spiknutí. Na druhou stranu – kdybych se právě před týdnem v autobuse méně věnoval líbání a více své peněženke, nemusel jsem tu teď hlásit její ztrátu a tolerovat za zády oblizující se etnikum.

„Chčije mi za dveře a chce mě zabít!“ podával nepřítel předem mnou stojící důchodce zevrubný popis včerejšího programu svého souseda a nebezpečně kolem sebe mával holí. „A ještě mi to prase krade elektřinu! Jak to, že platím měsíčně čtyři sta korun za elektřinu, když mám jen malou lednici, televizi a ohříváč vody? A na tu televizi koukám jenom hodinu!“ otočil se ke zbytku fronty a jeho oči sužované šedým zákalem se tázavě střetly s mými, jako by čekal, že snad jeho filosofický dotaz začnu řešit. Zamyšleně jsem našpulil rty a pokrčil rameny, abych mu naznačil, že dokonce ani já nemám tušení, čím to je. Prudce se obrátil zpět k policistovi: „Vy čekáte, až mě zabije, co?“ hrozivě vycenil zubní protězu. „V květináči jsem našel otisk po berlí! Chce mě zabít květináčem!“

„My vám tam někoho pošleme, ano?“ snažil se ho uklidnit policista, který měl oproti nám tu výhodu, že byl od pulsujícího starce oddělen sklem.

„Já už to hlásil ve čtvrtek!“ prskal dědula zuřivě na okénko.

V náprsní kapse tokajícího Róma se rozezvnil mobil. Odtrhl se od zmalovaných rtů své partnerky a zaburácel do něho hlubokým hlasem: „Haló? ... Já vim. ... Von totiž teďka ten gadžo zjistil, že ten telefon není tvůj. Takže říká, že ti podřízne tátu. ... Jasně. ... Čau.“ Zavěsil a vysmrkal se.

Trochu křečovitě jsem se podrbl na ohryzku. Proboha, co tady vůbec dělám? Cítil jsem se poněkud trapně, že zatímco zbytek populace se snaží zcela nepokrytě pozabíjet, já přicházím s takovou banalitou, jakou je ztráta dokladů.

„Já si najmu advokáta a dám to k soudu!“ vypochoval kmet nasupeně ze dveří, takže jsem konečně přišel na řadu.

Policista si utřel čelo do lejster: „Vás taky chtějí zabít?“

„Jenom doma,“ přiznal jsem, „protože jsem si nechal v autobuse ukrást peněženku.“

Tedy ve skutečnosti jsem ji normálně vytrousil, ale kvůli možným poplatkům za vyhotovení nových dokladů je přece jen výhodnější nahlásit odcizení. Vůbec je lepší celý incident zahalit závojem kriminální zápletky, než přiznat, že jsem jednoduše blbej.

Změřil si mě utrápeným pohledem: „Tak pojďte dovnitř. S kolegou to sepíšete.“

Zamřížované dveře zabzučely a objevil se v nich kolega narychlo dojíždající rohlík s marmeládou. Znal jsem ho. Sepisovali jsme to spolu, když jsem ztratil doklady loni... a předloni. Není to zrovna přeborník v psaní na stroji. Naposledy jsme se pohádali, když jsem se mu snažil vyvrátit, že není třeba dávat reklamovat psací stroj, protože nemá CH.

Protokol byl hotov za necelé dvě hodiny, během nichž zapisovatel postupně pohřešoval Ž, B, osmičku a uvozovky.

„Kde máte formulář?“ zeptala se mě odbarvená úřednice s největšími brýlemi, jaké jsem kdy viděl, na kterou jsem po padesáti minutách konečně vystál frontu.

„Formulář?“

„Formulář.“

„Kde mám formulář?“

„Ano, formulář.“

„To... já nevím. Jaký formulář?“

„Vyplněný formulář.“

Rezignovaně jsem se chytil za obličej a hlavou mi probleskla úvaha Jáchyma Topola: *„Vemte si jakýkoliv slovo... „konývka“... nebo „barzoj“. Opakujte ho dvacetkrát a ztratí smysl.“* Dnešní den nedával smysl už od rána.

„Formulář?“

„Pokud chcete zablokovat občanský průkaz, musíte vyplnit formulář.“

„Ano, to chci. Máma říkala, že to musím okamžitě nahlásit a zablokovat. Jinak se za mě bude moct někdo vydávat a různě mi s tím čachrovat, kupovat si na mě věci a tak. Jako ten chlápek v televizních novinách...“

„Tak kde máte formulář?“ přerušila mou poutavou historku.

Blokaci občanského a řidičského průkazu jsem sfoukl za tři hodiny. Jednou jsem si popletl formulář a dvakrát přepážku. Zůstat tam jen o patnáct minut déle, oběsil bych se na provázku, kterým byla k pultíku přivázaná propiska.

„Hlavu trošku níž, prosím,“ švitořila kolem mě mladičká fotografka, když jsem se úplně propocený zhroutil na otáčecí židli v jejím ateliéru. Nějak to na mě všechno dopadlo. Z reproduktoru u stropu pěl Richard Müller, že *„nevie ešte celkom presne, ako chutí celibát,“* a já, přestože jsem ještě před měsícem netušil, ako chutí soulož, jsem teď řešil stejné problémy. Mně se tolik stýská! Koho mám teď objímat a hladit? S naším rotvajlerem to vůbec není ono.

„Vy se mi lesknete,“ přiběhla ke mně laškovně fotografka a vypíchla mi levé oko napudrovaným polštářkem. „Jé! Promiňte.“

„To je dobrý,“ uklidňoval jsem ji, přestože jsem netušil, že pudr dovede tolik štípat a tak dokonale oslepit.

„Tak, hlavu trošku doleva a... usmějeme se!“ vykřikla nadšeně a zařatými pěstmi mě povzbuzovala k úsměvu vítěze sportky.

Místo toho jsem protáhl obličej do tragikomického šklebu, který vyjadřoval veškeré pocity člověka, jehož děvče je tisíce kilometrů daleko, on chodí jako bez duše, úředně neexistuje a je lehčí o veškeré doklady totožnosti, důvěru svých rodičů, vroubkovaný kondom a pět set korun. Levé oko se navíc už zcela nefalšovaně rozplakalo. CVAK! Bože, další občanka, se kterou budu moct strašit děti...

K fotící dívčině najednou přistoupil zezadu podobaný klučina a objal ji.

„Jé! Ty už jsi skončil?“ obtočila ho a začali se líbat. Pomalu, vláčně, vášnivě, něžně...
Tiše jsem opustil ateliér.

„Něco ti přišlo, Vojto,“ volala na mě máma od sporáku, když jsem se frustrovaně zouval, „máš to na stole.“

Roztrhl jsem obálku.

„Vážený pane Chládku,
děkujeme, že jste využil našeho splátkového prodeje. Žádáme Vás o uhrazení první splátky a doufáme, že jste s naším domácím kinem spokojen...“

Nechápavě jsem zavrtěl hlavou a pomalu stočil zrak ke své dvacet let staré televizi TESLA... Někdo se v ní líbal.

13. Kayenský žertík

Upocený čas se vlekl srpnovým dusnem. Dřepěli jsme s Radimem a Slavomírem v baru a slavili. Nepříliš bujaře. Už dvě hodiny jsme usrkávali z týchž tří vódek s džusem, mžourali do prázdna a chlapsky mlčeli. Slavili jsme totiž bez důvodu. Ba co víc, navzdory důvodům. Slavomír slavil, že neudělal maturitu a může se plně věnovat manuální kariéře. Radim už půl roku nepřetržitě slavil, že ho Vlasta nechala a on si může konečně užívat volného sexu v letech největšího rozpuku svého libida. Zatím s tím tedy nezačal, ale oslaveno už měl napřed. To já přišel jen zbaběle utopit stesk. Agáta už je devět dní ve Španělsku a mně to připadá jako devět měsíců. Stýská se mi jak malýmu. Potřeboval jsem vypadnout z domu a utěšit oko pohledem na někoho zoufalejšího. Stěží bych hledal někoho fundovanějšího než tyhle dva.

„Myslím, že ta servírka po mně pokukuje,“ hleděl Radim zálibně k baru. Soustrastně jsem se na něho podíval. Těžko říct, jestli věří tomu, co říká. V posledních měsících po sobě už viděl pokukovat asi tři sta děvčat. Neoslovila ho jediná. Z kukučů, které jim posílal „nazpět“, se postupně vytrácela svůdnost a střídal ji výraz třínohého kokršpaněla z pořadu „Chcete mě?“

„Třeba Jágr,“ začal Slavomír utrápeným polohlasem svou misomusní úvahu, „ten je za vodou. A maturoval teprv loni. Tak k čemu to je?“ rozkousl brčko vejpu.

„Hm,“ zabručel Radim, „a ta jeho Verešová. Od tý bych si dal říct,“ cvrnkal si smutně po stole s pivním táckem.

Tak to by stačilo. Oba už mi zvedli náladu natolik, že se mi jich zželelo. Zkusím je na oplátku rozptýlit nějakým méně závažným tématem, prostým žen a vzdělání. Objevil ho Slavomír.

„Co to máš?“ sáhl mi do náprsní kapsy košile a vytáhl lahvičku obranného pepřového spreje, který jsem si včera koupil. Přišlo mi to jako dobrý nápad. Kriminalita roste. Navíc až se mi vrátí Agáta, nebudu již tím ustrašencem, který při líbání v nočním lese dostává infarkt při sebemenším zapraskání větviček. Nyní jen vsunu ruku do šortek, odjistím pepřák, uklidním svou dívku, ať nemá strach, když je se mnou, a neohroženě se vrhnu přímo ke zdroji zvuku.

„Pepřový sprej,“ odpověděl jsem.

„Nekecej! To existuje?“ obracel ho Slavomír nevěřičně v dlaních. „A my doma pořád pepříme pepřenkou jako neandrtálci.“

„Ty jsi vůl,“ nahnul se k němu Radim, „to je obrannej sprej. Jo, tohle mít tenkrát, když mě na sídlišti přepadli ty dva cikáni...“

„Říkals, že jich bylo pět,“ vzpomněl jsem si.

„Samozřejmě...“ znejistěl, „tohle byli zase jiný.“

„Jak to funguje?“ studoval Slavomír fascinovaně etiketu.

„Je v tom kayenskej pepř,“ začal jsem přednášku a těšil se z toho, že jsem kluky alespoň na moment vytrhl z existenciálních nálad, „což v podstatě není pepř, ale nadrcený kousky děsně pálivejch paprik odněkud z tropů. Při kontaktu se sliznicema dochází k silnému podráždění. Pálej a člověk popadá dech, slzí...“

„No,“ přikyvoval zasvěceně Radim, „nějakej chlápek v Americe si v tom záchvatu bolesti vydlobů' voko.“

O tom jsem nic neslyšel, ale když jsem spatřil Slavomířův vzrušený výraz, nechal jsem ho při tom.

„Vyzkoušíme to!“ vyhrkl najednou. „Já stříknu trochu u baru a budem koukat, co se bude dít!“ radoval se ze svého nápadu jako žena z reklamy na aviváž.

Kdyby byl býval odmaturoval, asi bych mu to nedovolil. Ale takhle... pro mě za mě. Ať má chvilku radost. Našpulil jsem pusu a lhostejně kývl: „Tak jo. Ale nejdřív to dojdu zaplatit, ať pak můžem vypadnout. Každěj jednu vodku s džusem, co? To byl mejdan. Kolikrát mě vidíte?“ zažertoval jsem a šel splatit útratu, která trhne kasu.

Když jsem se vrátil, upředl zatím Slavomír plán: „Půjdu na záchod a cestou zpátky si nenápadně ustříknu pod támhleten prázdnej stůl hned u baru!“

„Ustříkneš, jo? To si spíš ustříkni cestou tam, ne?“ pokusil se Radim o urinální vtípek.

Slavomír ho ignoroval a v jakémsi transu se vydal na svou teroristickou akci. Zmizel ve dveřích pánských toalet, za půl minuty se vynořil, a když míjel bar, nepozorovaně stlačil spoušť spreje a nasměroval ho pod zvolený stůl. Pak se posadil zpátky k nám a se zaujetím civěl na místo činu.

Barman začal během několika vteřin decentně pokašlávat, až rozlil vodku. Servírka, která ještě před chvilkou vrhala na Radima v jeho fantaziích koketující pohledy, musela své svádění přerušit, protože jí do očí vyhrkly slzy. A od obou stolů sousedících s inkriminovaným postupně sílil hluboký sípot štamgastů. I my už jsme pocítili v nosech naléhavé štípání, a tak jsme kvapně opustili podnik.

„Ty jo, to je síla!“ zněl temnou ulicí Slavomířův smích. „Tohle jsem měl vytáhnout na maturitní komisi!“

„Tak mi to vrať,“ zpřisnil jsem, když jsem viděl, že Slavomířovo věčné téma je opět tady a nepomohlo ani to, že jsem rozplakal chudinku číšnici, „to není na hraní. Jde o to, že když máš tohle v kapse, jsi téměř nezranitelný,“ vychvaloval jsem již poněkud přemrštěně to, jak jsem výhodně nakoupil.

Rozloučili jsme se a dohodli se, že se zítra sejdeme v tomtéž baru ve stejný čas. Nikomu se nechtělo trčet doma a užírat se.

A tak jsem mířil domů. V jednu ráno. Ale byla to úplně jiná cesta než jindy. Už jsem se nebál tmavých míst. Naopak jsem je vyhledával. Ještě především by mě veverka přeběhnuvší silnici vystrašila k smrti. Teď jsem byl připraven i na to, kdyby z příštího křoví vyrazil rozzuřený hroch. Zneškodnil bych ho jediným pohybem palce.

Spatřil jsem naproti sobě kráčet vysokou mužskou postavu. Mohl to být klidně sériový vrah, uprchlý psychopat nebo někdo, kdo se vám snaží nacpat reklamní letáky. Přesto jsem nepřešel na druhý chodník jako obvykle. Pouze jsem strčil pravici do kapsy a s nefalšovaným

sebevědomím prošel těsně vedle něho. Určitě ze mě měl větší strach než já z něj. Jo, tohle je jiný kafe.

Od domova mě dělilo už jen několik set metrů, když mé oblažování se sebou samým náhle přerušil syčivý zvuk. Pátavě jsem se rozhlédl a začal spekulovat, zda kayenský pepř účinkuje i na hady. Nebyl jsem si jistý, tak jsem raději přidal do kroku. Jako bych se však svižnou chůzí od zdroje zvuku vůbec nevzdaloval. Ten naopak sílil. Sáhl jsem pro jistotu do šortek pro lahvičku spreje. V kapse bylo nějak vlhko. Co to je? To mi stačí takhle málo, abych se počůral strachy? Ne, tohle vůbec nebyla moč. Vyděšeně jsem sledoval, jak z mé ruky stéká hustě oranžová tekutina. Dlaň najednou začala šíleně pálit, stejně tak pravé stehno, po němž už se také řinuly potůčky oranžové barvy. Bože... Vytáhl jsem pepřový sprej. Lahvička syčela a bublala a u hrdla se jí tvořila oranžová pěna. Strčil jsem ji zpátky a rozběhl se k domovu.

Rozpálenou dlaní jsem odemkl vchodové dveře, vpadl do koupelny a vhodil lahvičku do umyvadla. To se okamžitě zbarvilo do agresivního oranžova. Strhl jsem ze sebe šortky, které štípaly jako čert, a obnažil svá podrážděná třísla. V koupelně najednou začalo být nedýchatelno. Z očí se mi řinuly slzy a nemohl jsem popadnout dech. Otevřel jsem okno, ale větrání nepomáhalo. Uchopil jsem sprej upatlaný sebou samým, vyběhl s ním před dům a hodil ho za plot. Vrátil jsem se zpět k umyvadlu a opláchl si hořící ruce. Pálily mě oči, tak jsem si je reflexivně promnul. To byla chyba... Áááá! Jako by někdo okrouhal dvě feferonky do špičky, zapálil je a bodal mě s nimi pod víčka. Vrhel jsem se do vany a hodinu jsem si z centimetrové vzdálenosti masíroval bulvy nejsilnějším proudem ledové sprchy...

„Ty vole,“ civěl na mě vyděšeně Radim, když jsem druhý večer přišel do baru, „jak to vypadáš?“

„Jak?“ zeptal jsem se, přestože jsem to doma v zrcadle moc dobře viděl.

„No... popraskaný voči a úplně vopruzenej ksicht,“ vrtěl zmateně hlavou. „Jako by ti dal někdo přes držku šmirglpapírem. Hodněkrát za sebou.“

„Co se ti stalo?“ divil se Slavomír. „Neříkals, že s tím pepřákem jsi nezranitelnej?“

Změřil jsem si ho zarudlým pohledem a snažil se v jeho hlase identifikovat stopy sarkasmu: „Téměř! Říkal jsem téměř!“

„Koukni,“ položil Slavomír slavnostně na desku stolu vlastní lahvičku pepřového spreje, „dneska jsem si ho byl koupit.“

Okamžitě jsem vstal od stolu a mířil ke dveřím: „Jdi s tím ode mě! A vůbec... zahod' to! Ten sprej vůbec není obrannej! Je útočnej! Za celej život mě nikdo jinej nenapad'! Přinese ti akorát neštěstí!“

„Co mu je?“ usmíval se Slavomír nechápavě, než mu na rameno dosedla silná barmanova paže: „Pepřák, co?“ procedil skrz zuby. „Nevíš náhodou, kterej hajzl to tady včera nastříkal?“

14. Nejnestvůrnější žárlivost

Procházel jsem se po ulici a hrdě vypínal svou hrud' do tváří náhodných kolemjdoucích. Měl jsem totiž zbrusu nové černé tričko, vpředu s nápisem: *My girlfriend went to Spain and all I got was this lousy T-shirt!* S nápisem, jenž pouhými dvěma větami křičí do světa, že mám dívku znalou angličtiny, zcestovalou, se smyslem pro humor a vozí mi dárky. Byl jsem z toho natolik na větvi, že jsem cítil potřebu pochlubit se naprosto všem, a tak jsem celé odpoledne

brouzдал po městě a snažil se natlačit své bradavky do co největšího počtu zorných polí úplně cizích lidí.

Agáta byla zpátky. Mé nadšení neznalo mezí. Sevřít ji po dvou týdnech zase v náručí a zabořit hlavu do jejích vlasů byl pro mě nádhernější moment než všechny dosavadní Vánoce dohromady. Rozhodně nádhernější než ty, když mi bylo pět. Ve slibně vyhlížejícím balíčku, který jsem si šetřil úplně nakonec, protože jsem v něm tušil auto na dálkové ovládání, bylo devatero slipů.

Jenže po týdnu se ochladilo. Srpen to zabalil a obloha si natáhla nechutně šedý škraloup. Moje psychika si natáhla škraloup o něco tmavší a mnohem nechutnější. Zdálo se mi totiž, že se neochladilo jen venku, ale hlavně uvnitř. Měl jsem pocit, že se mi Agáta vzdaluje. Nasedla na obrovský činel, který pak někdo mrštil do prostoru jako létající talíř. A ona se pořád točila dokola a byla menší a menší... Ohnivá hřívá jí zakrývala tvář a znemožňovala mi oční kontakt. Na činel? Ano. Benjamín Tobolář byl bubeník. Poznala ho v hospodě, kde namáčel své mastné vlasy do piva. Nemá cenu pokoušet se o Benjamínův hrubý popis. Žárlivost by způsobila, že bych mu přiřkl akné, hrb nebo něco podobného a to nemá zapotřebí. Už tak je dost ohydny.

„Ale že je hezkej, vid’?“ zasnila se Agáta, když jsme se vedli za ruce městem, které bylo stále chladnější a chladnější. Před chvilkou se radovala z SMSky, co jí poslal. Ptal se, kdy má přijít. Za chvíli, za moment, nebo cobydup... Hrozně se rozesmála: „Cobydup! Dovedeš si představit, jak Benjamín říká „cobydup“?“ A opět ten její čarovný smích.

„Ne,“ vydechl jsem. Ale uměl jsem si představit, jak mu vyklouzla palička a zabodla se mu do hlavy. Představil jsem si to hned několikrát za sebou.

„On dokáže každou nohou i rukou bubnovat úplně jinej rytmus. I s překříženými rukama! To je neuvěřitelný, že takhle prohodí hemisféry,“ vrtěla fascinovaně hlavou.

Já umím trochu hýbat ušima. Ale tohle asi nebyla vhodná chvíle se tím chlubit.

Doprovodil jsem ji k vrátkům. Jejich fenka na mě po půl roce pořád vrčí. Pořád víc. Políbil jsem Agátu a rozloučili jsme se. Benjamín má přijít cobydup.

Cestou domů foukal studený vítr. Měl jsem jen triko s dlouhým rukávem, úplně ztuhlé bradavky a každé dvě minuty se mé tělo bezděčně otrásl. Už jsem to někde viděl. Ano, už jsem to všechno někde viděl. Ten lesk v jejích očích, vzrušený hlas, touha okouzlit a hlavně ten čarovný smích. Totéž jako před šesti měsíci. Před šesti měsíci se tohle všechno dělo kvůli mně. Proboha...!

Následující dny byly odporové. Byly jen dva, ale úplně mi to stačilo. Strach z toho, že se dívka, kterou miluju, odmiluje, mě naprosto pohltit. Druhý den to trochu polevilo. To proto, že mě pohltit druhý strach, že už se tak stalo a Agáta mě nechce zranit příliš zprudka, tak mě na to postupně připravuje. Strávili jsme s oběma strachy mnoho konstruktivních hodin. Ztratil jsem chuť k jídlu a potřebu spát. Ale nevím, jestli to s tím nějak souviselo. Chuť k jídlu jsem ztratil poté, co maminka naservírovala k nedělnímu obědu rybí maso obalené v čemsi hnědém. A spát jsem přestal možná z obav, že by se mi o tom zdálo. Ale co s tím souviselo rozhodně, byl tlak na prsou. Tíživý tlak uvnitř hrudníku, jaký jsem nezažil. Chtěl jsem se podívat dovnitř. Měl jsem dojem, že tam nosím tvárnici.

Začal jsem litovat, že nedovedu prohodit hemisféry. Chtěl jsem je obě čapnout za čelní laloky a prohodit je oknem! Proč musejí pořád přemýšlet? Pronásledují mě všude. Od probuzení po spočinutí. Nikdy neztichnou. Dokonce i ve spánku mi naschvál promítají takové sny, abych se z nich zpocený probudil a zase si s nimi sedl na postel, hezky do řady, pravá

hemisféra, pak já, pak levá, a tiše naslouchal těm jejich ubíjejícím kecům, co stepují po mojí tvárnici.

Potřebuju reset hlavy. Potřebuju pryč. Ať už z reality, nebo z fikce, kterou jsem si sám vytvořil. Musím prchnout do jiné fikce. Ať už se v ní děje cokoli. Hlavně ať není moje.

Sáhl jsem po knize. Nikdy jsem nesahal po knize s takovou nadějí. Já vlastně vůbec po knihách nesahám, když nechci zabít lezoucí hmyz. Bukowského *Šunkový nářez*. Půjčil jsem si ho před dvěma týdny v knihovně na sestřinu kartičku, abych četl téhož autora jako právě v tu dobu Agáta ve Španělsku. Benjamín ji vybavil celou sbírkou Bukowského. K četbě jsem se neodhodlal. Až teď uzrál čas.

První stránky mě neoslovily. Na dvacáté už jsem byl naprosto pohlcen. Ta úleva byla ohromná. Mozkem sprintovaly úplně cizí myšlenky a bodavá bolest se vracela pouze během pasáží, které mi nic neříkaly, a v pauzách mezi kapitolami.

Večer přijela Agáta. Byla dnes s Benjaminskem v zoo. Seděli jsme na naší zahradě pod pergolou, která ještě nestihla zarůst. Agáta kouřila a já se díval. Byli jsme to pořád my dva? Pořád tolik zamilovaní? Ti, co bez sebe stěží vydrželi tři dny? Nebo tu seděl někdo jiný? Proč jsou poslední dobou SMSky a polibky kratší? Paranoia? Nevěděl jsem, jak začít. Báł jsem se, abych nevypadal jako citový vyděrač, a připadalo mi dost absurdní projevovat nedůvěru někomu, komu věřím jako nikomu. Jenže jsem cítil ten vkrádající se chlad a už jsem neměl na to plácet se dál v nejistotách, jestli si ho ze žárlivosti namlouvám, nebo je tu doopravdy.

„Nebudu tu dlouho, Vojto. Musím ještě za Benjaminskem,“ připravila mě předem.

„Děje se něco?“ zeptal jsem se.

„Co?“ podívala se na mě.

Mlčel jsem a pak se nadechl: „Jsi pořád zamilovaná?“ Snažil jsem se nasadit neutrální obličej, abych neovlivnil porotu, ale věděl jsem, že i tak vypadám k uzoufání. Věděl jsem, že jí ubližuju samotným dotazem.

Čas zamrzl. Rampouchy, které z něho visely, studily v páteři. Přemýšlela.

„Ano,“ řekla po chvíli, „možná už ne tak bláznivě, ale pořád tě miluju.“

Hleděl jsem do jejích jindy veselých očí a nevěděl, co říct. Dokonce jsem se do nich ani nevydržel dívat.

„Ale tohohle jsme se přece báli, ne? Přesně toho ses bála,“ zašeptal jsem.

Připadalo mi, že až doteď naše láska rostla. Čím déle jsme spolu byli, tím více jsme spolu chtěli být. S každým společným zážitkem jsme se měli radši. Teď se něco zvrtilo. Už se nemilujeme bláznivě? Milujeme se tedy normálně? Takže city slábnou. Můžu za to já, nebo slábnou zákonitě? Co když se to oslabování nezastaví? Měl jsem na jazyku tolik otázek, ale neodvážil jsem se zeptat na jedinou z nich.

„Nemůžeš tolik lpět na všem, co řeknu,“ odpověděla.

Odmlčeli jsme se.

„Mám pro tebe básničku,“ vytáhl jsem list papíru ze zadní kapsy.

Přečetla si ji.

„Ta je hezká,“ usmála se.

„Děkuju,“ začervenel jsem se jako obvykle.

„Vážně,“ přeložila ji napůl, „píšeš čím dál tím hezčí.“

A to je ten problém. Jsem čím dál tím zamilovanější.

Agátin mobil se náhle rozezvonil a zatančil na desce zahradního plastového stolku krátký taneček. Byl to Benjamín. A opět ten smích, několik infantilních zvuků a okouzlujících frází. Pak zavěsila.

„Musím už jít, Vojto.“

Doprovodil jsem ji k autu. Objali jsme se, políbili. Ještě dlouho jsem se díval směrem, kterým odjela. Pak jsem se vrátil k pergole. Na stole ležel přeložený list papíru s básničkou. Zapomněla ji tu.

Šel jsem domů, lehl si do postele, rozsvítil lampičku a otevřel Bukowského.

15. Láska je pes

Byl jsem rád, že nejsem zamilovaný, že nejsem na světě rád. Líbí se mi být vždycky v opozici. Zamilovaní lidé se často stávají neurotickými, nebezpečnými. Ztrácejí nadhled. Svůj smysl pro humor. Bývají nervózní, psychopatičtí, nudní. Stávají se z nich dokonce vrahové.

Charles Bukowski, *Ženy* (1978)

Zastrkával jsem cípy prostěradla pod matraci příborovou lžící. Přesto jsem se každé ráno budil na holé matraci s prostěradlem srolovaným mezi nohama. Vchodové dveře se otvíraly přímo proti dveřím do koupelny, takže když jste vyběhli ze záchodu s přílišným entusiasmem, mohli jste právě příchozímu spolubydlícímu vyrazit zuby. Občas nebyl dostatečný tlak vody, takže se nedalo sprchovat a splachovat a taky lednička vydávala v noci dost transcendentální zvuky. Ale až na tyhle drobnosti to byla pěkná koleť. A když jsem postavil na stůl rámeček s Agátiinou fotkou, byla to rázem nejhezčí koleť v Olomouci.

„Zamilovala se do tebe lesba?“ položil jsem zpátky na talíř vidličku s hranolkem.

„Jo,“ zakývala Vlasta rozmrzele hlavou, „jenže ona je divná. Při imatrikulaci si jen tak pro sebe překládala českou hymnu do znakový řeči.“

„No a?“ uskl jsem z kofoly a přemýšlel, jak se asi rukama řekne „bory šumí po skalínách“.

„Pořád se směje a já nevím čemu,“ pokrčila bezradně rameny.

„Třeba jsi vtipná,“ zápasil jsem s pytlíkem s tatarkou. Třetina tatarské omáčky z toho sáčku nikdy nejde vymáčknot. Kdybychom poslali „prázdné“ pytlíky od tataruky do Afriky, uživíme několik vesnic.

„Tak jsem ji odmítla,“ pozřela Vlasta smutně knedlík. „Bylo to takový blbý.“

„No jo. Ale... kdybys ji neodmítla, to by bylo blbější...“ otevřel jsem diplomatku a vyštrachal rozvrh. Za čtvrt hodiny mám přednášku z Profesní etikety a image. „Z toho se dostane. Mě už taky několikrát odmítly.“ Vlastně... jen jedna ne. „A kdybych se vyznával stejnému pohlaví, tím spíš bych to čekal.“

Vlasta zamyšleně hleděla střídavě na mě, střídavě do nedojedené hrachové polévky. Vstali jsme a odnesli tácy na posuvný pás.

Venku už se pomalu hlásil o slovo podzim, který dnes kalendářně začínal. Bylo sychravo a trochu foukalo. Nasadil jsem si rukavice. Každá měla jinou barvu.

„Nový prostor! Nové číslo! Poslední výtisk!“ volal zarostlý houmles kolportér ve žlutém kulichu. „Tentokrát na téma: Láska hory přenáší!“ Vytrčil paži s časopisem směrem ke mně: „Pro mladé je sex! Pro staré je pohřeb!“

„Ne, děkuju,“ pousmál jsem se a svižným krokem pokračoval na katedru žurnalistiky.

„Kromě kinetiky, mimiky a proxemiky by měl novinář ve společenském styku zvládat také haptiku,“ vykládala PhDr. Honcová, zatímco jsem se šťoural verzatilkou za nehty. „Haptika zahrnuje veškeré doteky. Dělíme je do pěti kategorií: lékařské, společenské, přátelské, láskyplné a erotické.“ PhDr. umístila na meotar nákresy správného a nevhodného podávání ruky a já dumal, do jaké kategorie zařadit to, jak mi tenkrát Agáta strčila jazyk do ucha. Nakonec jsem rezignoval a vymyslel pro Agátu dodatečnou skupinu doteků pohádkových.

„Dřív to byl docela děvkař. Teď se polepšil, protože je zamilovanej, ale zase pořád brečí,“ vyprávěla mi zbrusu nová spolužačka Linda o svém milém, když jsme se vraceli na kolej. Linda byla fanyнка do sci-fi a měla hrozně moc vlasů. „Mám tu jeho fotku.“

Podíval jsem se na snímek. Chlapec vypadal trochu jako opice. Jen chlupatější.

„Fakt. Furt žálí a brečí,“ žalovala.

„Je citlivý,“ zastal jsem se ho. Netušil jsem, že jsou orangutani tak citliví. „Asi tě má rád.“

„To není sám,“ povzdechla si, „za poslední dva týdny už se se mnou přestali bavit dva kamarádi, protože jsem s nima nechtěla začít chodit.“

Proboha, jak tohle může někoho trápit? To je můj sen! „To by tě mělo těšit.“

„Mě to štve,“ utrousila zkroušeně a schovala lidoopa zpátky do peněženky.

V poštovní přihrádce označené písmenem „CH“ jsem našel pohled od Radima. Na obrázku byl voják ležící na břiše v zákopu, z něhož trčí do vzduchu dvě ženské nohy v punčocháčích. Radim se dostal na vojenskou akademii a po rozchodu s Vlastou, se kterou teď tvrdneme tady, se opět začal sexuálně realizovat. Naposledy to byla nějaká důstojnice v uhelném skladu. I takhle se to dá dělat.

Otevřel jsem dveře do kolejní buňky a prodral se horou pytlů na odpadky k mému pokoji. Všem je jasné, že kdo první vynese koš, bude ho vynášet do konce studia, takže dokud tomu nejslabšímu nerupnou nervy, topíme se tu v pet lahvích a v kelímcích od jogurtů. Stejně je to i s doplňováním toaletního papíru.

Probrodil jsem se ke stolu s Agátinou fotkou. Seděla na gauči, na sobě měla jen šustáky, podprsenku a vyzývavý kukuč. Veškeré štěstí jsem nechal 299 kilometrů na severozápad odtud. Aby toho nebylo málo, nevzdalovali jsme se jen emočně, ale už i distančně. Koukal jsem z okna na šedivou Olomouc horizontálně prošpikovanou žaluziemi a promítal si poslední měsíc ve snaze zjistit, co se to s námi vlastně děje.

Mobil pípnul. SMSka. „Vojto, ja jsem ted v priserny situaci. Neco se tu stalo a ja to vazne nechci resit pres zpravy. Jenze jak to mam udelat, kdyz nechci byt smshrdina. Agata“

Bodlo mě v pravé plíci. Stiskl jsem „Volat“.

„Copak?“ vyrazil jsem naléhavě.

Zaslechl jsem sklíčený, 299 kilometrů vzdálený dívčí hlas: „Ahoj.“

„Co se děje?“ polkl jsem.

„Počkej,“ řekla tiše, „já ti zavolám. Ty to máš drahý.“

Zavěsili jsme. Mě to stojí 6,60 za minutu po celý den. Agáta má večer volání levnější.

„Ahoj,“ zopakovala snad ještě tišeji.

„Ahoj,“ srdce mi tlačilo na ohryzek, „co se děje?“

„Ty asi víš,“ zašeptala. A já věděl. Věděl jsem, že se mi moje láska už několik týdnů pomalu rozpadá před očima jako Michael Jackson.

„Už to nemůžu dál snášet. A... nechci tě držet v marné naději...“ pomalu přecházela do vzlyků.

Nadechl jsem se a zvlhly mi oči.

„Prosím tě, nebuď smutnej,“ rozplakala se.

„Nebudu,“ lhal jsem.

„Mně je to tak líto,“ brečela.

Byl to ten nejbolestivější zvuk, jaký jsem kdy slyšel. Poslouchal jsem, jak moje dívka pláče ve zvýhodněném tarifu.

„Mně taky,“ začal se mi rozmazávat výhled.

„Tehle hovor asi nemá cenu protahovat,“ popotáhla nosem.

„Ne.“

Zavěsil jsem, přešel k oknu a zavřel oči. Začínalo pršet.

Co teď? Neměl bych vzít rámeček a mrštit s ním o zeď, abych se na moment mohl cítit jako hrdina laciného paperbackového románu? Jenže pak bych musel zamést střepy. Navíc ten rámeček mi koupila máma, ani ne před týdnem. Otočil jsem ho aspoň Agátou dolů, abych se nerozbrečel. Nezabralo to.

Ráno jsem se probudil s prostěradlem srolovaným mezi nohama.

16. Hergot

Už mi došlo, jak jsou marné všechny změny. Nedá se nic dělat. I tragické role musí být obsazeny.

Mňága a Žďorp, *Vlak družby* (2000)

Vhodil jsem do zdířky desetikorunu a přistoupil k ošoupaným tlačítkům.

CUKR NAVÍC.

Dneska to roztočím.

MLÉKO NAVÍC.

Ty divochu!

HORKÁ ČOKOLÁDA.

Páni, já jsem epikurejec.

V přístroji zaškruňkalo a do rozkroku mi energicky vytryskl pramen hnědé vařící tekutiny. Škubl jsem sebou a tlumeně hlesl. Proud zvolna ustal, na displeji se objevilo přání hezkého dne a automat mi vrátil dvě koruny.

Chvíli jsem zíral na čokoládový poklopec. Pak na displej. Vyňal jsem vrácené mince a odkulhal na druhé nástupiště.

„Co se ti stalo?“ vyprskla Vlasta a rozesmála se, až se málem skutálela na trať.

„Nech toho,“ zavrtěl jsem hlavou a nasadil výraz, který jí měl jasně naznačit její infantilitu, „opařený genitálie nejsou zas tak legrační. Jestli chceš taky, stojí to osm korun,“ opatrně jsem se posadil vedle ní na studenou lavičku. „Nemáš papírovej kapesník, prosím tě?“

Vyndala ho z kabelky. Rezignovaně jsem si otřel rifle, zmačkal kapesník do neúhledné kuličky, odcvrknul ho do kolejiště a smutně se za ním díval.

„Je ti něco?“ naklonila se ke mně starostlivě.

„Ne. Je mi...“ zamyslel jsem se, „...normálně,“ podepřel jsem si neoholenou bradu.

Nějak se mi to sesypalo. Pologramotný bubeník na podpoře mi přebral holku, kterou jsem měl rád. Každé dva týdny jezdím z místa, kde je mi smutno, pět a půl hodiny vlakem na místo, kde je mi ještě smutnějc. Vůbec nerozumím tomu zrzavému magistrovi, co přednáší Úvod do sociologie. Reciprocita perspektiv? Co to sakra je? Lednička na koleji přestala mrazit a už jenom svítí na jídlo, takže hamburgery za čtrnáct dní úplně zmutovaly a zasmradily pokoj. Někdo na záchodě ulomil splachovací páčku. A automaty v nádražních halách po mně čuraj. Bože, co jsem ti udělal? Vzhlédl jsem tázavě k zastřešení perónu. Co jsem ti udělal? Co po mně teď jako chceš?

„Už jsem ti vyprávěla o své spolubydlící?“ vytrhla mě Vlasta z rouhání.

„Cože? Ne, nevyprávěla.“

„Na příštím přestupu se k nám připojí. Je z Bernu. Je tu na půl roku. Dostala stipendium. Dorozumí se švýcarsky, anglicky, německy, rusky, italsky, španělsky a už rok se učí česky,“ chlubila se Vlasta multilingualitou své nové kamarádky.

Nadzdvihl jsem pravé obočí: „Vážně?“ Páni! Já se domluví jen česky, a ještě mám problémy se sykkavkami.

A už za hodinu jsem si skutečně potřásal rukou se sympatickou, krátce stříženou zahraniční černovláskou s piercingem v nose, připitoměle se usmíval a frázoval slabiku po slabice: „A – hoj, já – jsem – Voj – ta.“

„Nemusíš na ni mluvit jako na Apače s Alzheimerem,“ uzemnila mě Vlasta. Věnoval jsem jí intenzivní pokývání a kyselý škleb.

„Ahoj, já jsem Agnes,“ usmála se, sklopila oči a namířila prst na má třísla, „co to máš na kalhotě?“

„Horkou čokoládu, mlíko a cukr. A...“ chtěl jsem to rychle zamluvit, „cos měla dneska ty?“

Zapřemýšlela a pak radostně vykřikla: „Rybí prsy!“

„Bezva.“

Vlasta vyprávěla o studiu, krajina ubíhala a já usínal. Vždycky usínám ve vlaku nebo když Vlasta vykládá o studiu. Pokud se to zkombinuje, leze na mě narkolepsie.

„...včera jsem se naučila pět lekcí,“ tetelila se.

Umělohmotně jsem se křenil, kýval a snažil se udržet pootevřené alespoň levé víčko.

„Já včera mluvila s Bůh,“ utrousila Agnes.

Zdvihl jsem koutky ještě o něco výš a pokýval, vtom jsem se zarazil a posadil se zpříma: „Cože?“

„Já včera mluvila s Bůh,“ zopakovala naprosto identicky.

„S Bohem?“

„Jo,“ přitakala, „před spaním. Ty nemluvíš s... Bohem?“

„Ne.“ Zašátral jsem v paměti. „Chci říct...“ zašátral jsem hlouběji, „...ne. Nemluví. Co ti chtěl?“

„Říkal, že mám skončit kouřit cigarety a z peněz místo toho si koupit kábat,“ prozradila.

„No, to rozhodně. Ať už je kábat cokoli,“ souhlasil jsem s Bohem. „To je nějaký židovskej svátek?“

„To je kabát,“ upřesnila Vlasta stroze.

Chvilí bylo ticho. Cítil jsem se ošizený, že se mnou Bůh nekonverzuje, ale nechtěl jsem, aby to šlo poznat.

„A jakou řečí mluvil?“ zajímal jsem se.

„Česky,“ odpověděla.

„Bůh je Čech?“ podrbal jsem se nevěřičně na týle.

„Ne,“ zasmála se, „to je podle toho, kde ty jsi.“

„Aha,“ byl jsem tím úplně fascinovaný. „To ke mně možná mluvil, když jsem byl v Chorvatsku na dovolený, ale nerozuměl jsem mu ani slovo.“ Zadumal jsem se, pohrával si s víkem odpadkového kastlíku a napadla mě drzá myšlenka: „Mohla by ses ho zeptat na mě?“

„Jo,“ přisvědčila samozřejmě a upravila si piercing, „co chceš vědět?“

„Prostě... co mám dělat. Jako... co teď? Co dál? Ano? Zjistíš mi to?“ ujišťoval jsem se nadšeně. „Děkuju moc.“

Čtrnáct dní jsme se na koleji nešťastně míjeli, tak jsem teď na nádraží nervózně přešlapoval po vajglech a vyhlížel holky, se kterými jsem měl jet zase zpátky. Hodinky už se nebezpečně blížily k půl třetí a skutečně jsem nastoupil do soupravy, aniž bych Agnes s Vlastou zahlédl. Sakra.

„Haló?“

„Vlasto, ahoj. Co se děje? Kde jste?“ můj hlas se rozléhal nádražní halou v přestupní stanici a od úst mi šla pára.

„Tak včera tu byl konečně Bůh,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Fakt?“ zachvěl jsem se očekáváním.

„Jo, u nás na pokoji. Ve tři čtvrtě na dvanáct. Agnes to říkala.“

„A co?“ naléhal jsem.

„Vzkazuje ti, že máš být silný,“ tlumočila mi Vlasta.

Aha. To není moc konkrétní. „A kde jste?“

„Jsme na celnici,“ přiznala, „Agnes přišel balíček. Její chlapec jí poslal ze Švýcarska bonboniéru, marihuanu a lysohlávky a blbě to zamaskoval. Už musím končit...“ zavěsila.

Bonboniéru, marihuanu a lysohlávky? Zastrčil jsem mobil do náprsní kapsy. To Agnesiny kontakty s Bohem docela vysvětluje. No a? Nikdy předtím jsem Bohu tak blízko nebyl. Má být silný?

Přistoupil jsem k inkriminovanému automatu a prohlížel si tlačítka. Možná nemusím mít pořád horkou čokoládou s cukrem a s mlékem navíc. Možná...

Vhodil jsem do zdířky pětikorunu a stiskl jediný čudlík...

KÁVA MALÁ.

...a hbitě uskočil stranou.

Vypadl kelímek, automat zavrněl a pomalu ho naplnil kafem. Vzal jsem je do ruky, přičichl a upil. Bylo docela hnusný. Chutnalo jako ponožky naplněné antukou. Ale hřálo. Byla tu kosa.

Znovu jsem usrkl a trochu se pousmál.

17. Kg

„To žereš celej semestr pořád hranolky?“ ponořila Vlasta vyčítavě lžičku do nízkotučného borůvkového jogurtu.

„No a?“ vymáchal jsem jeden z nich v kuřecí směsi s nivou a lačně ho pohltit.

Vytrčila hlavu a dramaticky vytřeštila kontaktní čočky: „Blázníš? To chceš umřít na infarkt ve třiceti?“

Polkl jsem sousto, pousmál se a mávl rukou: „Ale běž. O můj myokard se neboj. Mý srdce už potkaly horší věci, než jsou mrňavý bramborový kvádry.“

„Taky se mi zdá, že jsi ztloustnul,“ přejela mě odshora dolů kritickým pohledem vedoucího odtučňovacího tábora.

Zarazil jsem se v půlce loku, vyprsknul trochu pomerančové fanty na stůl a utřel ji do rukávu od mikiny: „Cože jsem?“

„Dopneš kalhoty bez problémů?“ naklonila se až ke mně a koukala mi naléhavě z očí do očí jako nějaké kalorické gestapo.

Začaly mě škrtit trenkoslipy a po zátylku mi stékala krůpěj potu. „Ano, dopnu,“ vykotal jsem nepřesvědčivě.

„Kdys měl naposledy nějakou zeleninu?“

„...zeleninu, zeleninu, zeleninu. To slovo zůstalo viset ve vzduchu a jeho zlověstný tón naplnil jídelnu od podlahy po strop.“

„Včera!“ vypálil jsem od boku a vítězně se opřel o plastické opěradlo. Ha! Jsem si jistý, že v tom vepřovém závitku musel být nějaký hrášek. Tři kuličky určitě. Možná čtyři. A vůbec... o mně už jsme toho namluvili dost. „Hele...“ naklonil jsem se zase já k ní, soustrastně a zkoumavě, „nemáš teď nějakou hnusnější pleť? Připadá mi taková dehydratovaná a nosorožčí...“

Vlasta upustila jogurt a začala si vyděšeně ohmatávat obličej.

Zrcadlo na dveřích naší koupelny na koleji bylo malé a přibité ve výšce očí. Stál jsem před ním a snažil se snožmo vyskočit natolik vysoko, abych alespoň na moment zahlédl své břicho. Nedařilo se. Po pěti minutách intenzivního poskakování jsem se zpocení a zmožený zhroutil do sprchového koutu. Uff... ty vole, pokoušel jsem se popadnout dech... kdybych tohle dělal každý večer, propadl bych se o patro níž, ale pas bych měl jako vos. Zatáhl jsem za sebou závěs a bodal si prostředníkem do hýždí, jestli nejsou moc měkké.

Odložil jsem krosnu na stůl v kuchyni: „Ahoj. Tak jsem doma.“

Maminka vyběhla nadšeně z obývacího: „Ahoj! Tak co škola? Máš se dobře?“

„Co tím chceš naznačit? Chceš říct, že jsem tlustej?“

Nechápavě svažila čelo.

„Prosím tě, letos na Vánoce vosí hnízda nedělej, ano?“ požádal jsem ji.

„Ale... vždyť je máš tak rád.“

S výrazem mučedníka jsem se zahleděl z okna do prosincové tmy a pomalu pokýval hlavou: „Ano. Já vím.“

Stál jsem s Radimem u pokladny plaveckého stadionu. Už nějakou dobu mě bombarduje příběhy z vojenské školy. Příběhy, v nichž vojáci, kteří opomenou smítko na kanadách, absolvují za trest mnohakilometrové okruhy v plynových maskách, do nichž za běhu zvracejí vyčerpáním. Ale především prý tamní disciplína napomáhá nárůstu muskulatury.

„Co že ses do tý posilky nechal vytáhnout zrovna teď? Přemlouval jsem tě snad tisíckrát,“ zajímal se Radim.

„Protože...“ přece mu nepřiznám, že jsem tlustej. „Protože... eaa... potřebuju vybit přebytečnou sexuální energii.“ Hned jak jsem to vyslovil, uvědomil jsem si ke své lítosti, že nemám jinou sexuální energii než tu přebytečnou.

Radim mě chápavě poplácal po rameni: „Možná by sis měl koupit permanentku,“ utrousil a snažil se udržet rty v horizontální poloze.

„Moc vtipný,“ zašklebil jsem se. „Ne. Přece nevypláznu čtyři kila, abych se moh’ pravidelně dívat na lidi, jak se potějí a funějí. Jsem tu jen na zkoušku,“ objasnil jsem mu.

„Tak se netvař tak tragicky. Taky sem choděj holky. V přiléhavých trikotech,“ spiklenecky na mě mrkl.

A opravdu. Jedna tu byla. Vážila asi jako těhotný tapír, taky tak vypadala a každou chvíli se pod ní chystal navzdory záruční lhůtě skonat rotoped.

„No jo, úplně jako na Miss Aerobic,“ procedil jsem tiše skrz zuby.

Radim jen omluvně pokrčil rameny.

Rozhlédl jsem se. Jinak byla posilovna prázdná. Pouze za pultem stál namakaný chlápek s vínovým ručníkem kolem krku a tricepsem jako moje stehno. Dokonce stejně chlupatým. Vyplachoval nějakou sklenici a koukal na televizi. Radim nám u něho schoval klíče od skříňek. O svátcích tu tedy není zrovna narváno. No jistě, předsevzetí si přece lidé dávají až od Nového roku. V lednu tady není k hnutí, a v únoru zas jak po vymření.

„Tak,“ Radim si plivl do dlaní, „prubnem bench-press?“

„Co že to prdne?“ nerozuměl jsem. „Hele, na mě takhle nemluv. Neznám tenhle steroidní žargon.“

Radim obrátil oči v sloup a lehl si na záda na molitanovou lavičku: „Nandej mi tam z každé strany pro začátek tak třicet kilo,“ pokynul ke kovovým kotoučům ležícím opodál. Ten dvacetikilový mi vůbec nešel odlepit od země, ale nakonec se to povedlo, a zatímco si Radim máčel ruce v nějakém bílém sajraju, připravil jsem mu cvičební aparaturu.

„Teď poslouchej,“ rozdával mi instrukce, „já to budu zvedat, co budu moct. Úplně do mrtě. Takže si stoupli za mě a s tím posledním zvednutím budu potřebovat pomoci. Jasný?“

„Jasný,“ kývnul jsem a ukázal pěst se zdviženým palcem. „Tak do toho. Prdni to do mrtě,“ pravil jsem slangem ostříleného kulturisty.

Radim se chopil tyče, vyňal ji ze stojanu a nechal si ji klesnout na hrud’. Zhluboka se nadechl, vytrčil paže vzhůru a celá hlava mu zrudla jako tenkrát v kvartě, když recitoval Romanci o Karlu IV. a zjistil, že má rozepnutý poklopec. Nechal tyč znovu padnout na bradavky a opět ji zvedl. Pak ještě několikrát a červená v jeho tváři stále nabývala na sytosti. Najednou začal naléhavě koulet očima.

„Už?“ zeptal jsem se.

Neodpovídal. Jen rudnul a koulel.

„To už je mrť? Takhle brzo?“ zajímal jsem se.

Jedna z jeho tepen na krku vypadala, že každou chvíli vyskočí a vystřelí mi oko. Tiše zasténal.

„Chceš teda pomoci? Ale zvednuls to asi pětkrát,“ upozornil jsem ho.

„Hááh,“ vycenil zuby a slabě zaprskal.

Uchopil jsem tyč a vyzvedli jsme ji zpátky do stojanu. Radim vydechl, poslintal lavici a svalil se na koberec: „Ty vole! Málem jsi mě zabil!“

„Promiň!“ poklekl jsem k němu. „Seš v pořádku?“

Ležel na zemi, nadával a kašlal.

„Vydrž, skočím ti pro pití.“

Doběhl jsem k pultu a vyrušil týpka s vínovým ručníkem od hlavní zpravodajské relace: „Pane, prosím vás, mohl byste mi natočit sklenici vody?“

Chlap za pultem nevěřičně vyvalil bulvy, zaryl nehty do ručníku, hodil po mně můj klíček od skříňky a namířil paži ke dveřím: „A ven!“

„Cože? Ale...“ nechápal jsem.

„Vypadni!“ zopakoval.

Seděl jsem v šatně před svou skříňkou a ničemu nerozuměl. Za moment přiběhl Radim. Už se mu vrátil méně komunistický odstín. „Co blbneš?“

„Já? Co se stalo jemu?“ ukázal jsem ke dveřím fitnessu.
 „Komu?“ zamračil se.
 „No tomu chlápkovvi, co to tady vede,“ vrtěl jsem zmateně hlavou.
 „Ty vole, to je Soňa!“
 „Chtěl jsem jednu sklenici...“ zarazil jsem se. „Kdo že to je?“
 „Mistryně severních Čech v kulturistice,“ artikuloval Radim zřetelně.
 Chvíli bylo ticho.
 „Tak... radši půjdem, ne?“ navrhl jsem.

Šli jsme mlčky zasněženým náměstím. To snad není pravda. Proč se neoholí? Možná by stačily i dámský hodinky.

„Ne, opravdu,“ chytil se Radim za hlavu, „tebe někam vzít. A vůbec. Když chceš posilovat, tak se nejdřív aspoň trochu najez. Vypadáš, jako bys vylez' z koncentráku.“

„Fakt?“ moje srdce zaplesalo.

Radim kývnul a já se pousmál: „O Vánocích se stav. Budou i vosí hnízda.“

18. Prasák s r. o.

Hladina jahodového džusu s vodkou se střídavě rozsvěcovala a potemňovala podle rozmarů stroboskopu. Drbal jsem se brčkem na nose, zatímco Peter Nagy hulákal z reproduktorů, že *láska je tu s nami*, a mládež na parketu byla natolik podnapilá, že tomu snad i věřila.

Radim, který se před malou chvílí vydal k baru na seznamovací výpad za blondýnou v sukýnce s rozparkem až někam do podpaží, se nyní sklíčeně vracel zpátky.

„Co je?“

„Řekla mi, že jsem perspektivní jako audiokazety,“ zavrtěl nešťastně hlavou a zhroutil se do židle.

„Jé, nic si z toho nedělej,“ chtěl jsem ho utěšit, „to je tím svetrem.“

Moc to nezabralo. Vrhli na mě dotčený pohled a začal si vyškubávat z rukávu trčící nitky.

„Však ona taky není zrovna žádný DVD,“ zkusil jsem psychologii očerňující nepřítel. „Koukni, jak má trapně placatej zadek.“

Radim se ohlédl, aby klasifikoval její pozadí, pak se otočil na mě: „Hele, nemohl bys ji obtěžovat? A já bych ji pak jako zachránil. Vyjdu z toho jako borec a ty si šáhneš.“

Čekal jsem, až se začne usmívat, ale jeho koutky se nezvedly ani o milimetr. Myslel to vážně.

„Seš zdravej? Kolikátý máš pivo?“ zaostřil jsem na jeho účet. „Osmý? Než se připotácíš, zmlátí mě někdo úplně jinej!“

Radim nasadil obličej „to seš teda kamarád“ kombinovaný s nepatrným kýváním a obviňujícím mlčením a neslevil z něho během svých následujících dvou piv. Snažil jsem se dívat jiným směrem, ale po čtvrt hodině už jsem to nevydržel:

„Dej mi pokoj, jo?“ vstartoval jsem. „Pozveš si mě do Brna, abych se podíval, jak tady studuješ, a ty mě zatáhneš na diskotéku, kde mě emocionálně vydíráš, abych ohmatával Brňanky, který se ještě k tomu líběj tobě!“

„No právě!“ chystal se Radim použít mé argumenty ve svůj prospěch. „Nikdo tě tu nezná. Až přijedu já za tebou, sehrajeme totéž v opačných rolích a já z tebe na oplátku udělám machra zase tam u vás!“

Radimova poslední slova mi zněla v uších. Najednou to dávalo smysl. Scéna získávala jasné obrysy. Osamělou černovlásku s intelektuálním výrazem a odvážným, leč stále cudným dekoltem štípne do zadku neholený, perverzní příslušník Armády České republiky, aby vzápětí přiskočil chrabří student žurnalistiky s párátkem frajersky vetknutým mezi zuby, vychrstl mu do obličeje sklenici minerální vody včetně plátku citrónu, zkušeným grifem mu zkroutil ruku za záda, zatímco nemrava za tichého žadonění poslušně klesá k zemi v obavách z poškození svého ramenního kloubu. Pak bych mohl utrousit něco jako: „Tuhle slečnu vynech, srabe,“ trochu bych na Radima plívl... Děvče by mě ovinulo jako hroznýš, poděkovalo francouzským polibkem delším než reklamní blok na Nově a za obdivného vzdychání ostatního něžného pohlaví bychom vyrazili prosklenými dveřmi do orosené půlnoci vstříc netušeným milostným dobrodružstvím.

„Houstone, slyšíme se?“ mával mi Radim před obličejem nápojovým lístkem.

„Cože?“ nechal jsem se vytrhnout zpět do své reality, v níž mi během posledních pěti měsíců dala pusť jen má srdečná diabetická prateta.

„Tak pomůžeš mi?“ naléhal. „A za čtrnáct dní zas já tobě. Platí?“

Dorazil jsem sklenku jahodového džusu s vodkou, postavil ji na stůl a významně kývl.

Blondýna s metrovým rozparkem se zatím přesunula od baru na parket. Přesto se to zdálo být vhodná chvíle pro náš plán, neboť trsala v samém rohu, hned vedle reproduktoru a poblíž nebyl žádný hoch, jenž by mohl misi zkomplikovat.

Pár minut jsem se neesteticky kroutil opodál. Nesnáším tancování. Když tančím, vypadám, jako když hledám po kapsách klíče navzdory epileptickému záchvatu.

Pak jsem se k ní nevázaně přitočil: „Ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděla.

Došlo mi, že jsem dost neobratný úchyl. Proč jsem ji sakra zdravil? Přiblížila etiketa. Jsem tu, abych jí makal na zadek nebo tak něco, ne, abych se s ní bavil o počasí.

„Jak se máš?“ zakřičela mi do ucha. Reprobedna byla opravdu hned vedle a přeřvat Ozzyho Osbourny, když to na něj přijde, není žádná legrace.

Lehce jsem naklonil hlavu a pokrčil rameny, jako že to docela jde, a nevěděl jsem, co mám dělat. Mám jí šáhnout na prso? Ale jak? Mám do něho dřoubnout ukazovákem? Ne, to je divný. Jenže zase celý ho chytit...

Tři metry od nás se zatím mimo rytmus pohupoval Radim a čekal na svou šanci.

Tak nějak plandavě jsem vytrčil paži a zavadil hřbetem ruky o její levý bok. Vůbec si toho nevšimla.

Aha. Tak tudy cesta nevede. Do pytle, vůbec se na to nehodím. Jsem ten nejsmutnější chodící oxymorón. Jsem stydlivý čuňák.

Radim po mně házel tázavé kukuče a já mu za zády naznačoval, že ještě ne.

Už to mám! Půjdu na to verbálně.

„Máš hezký kozy,“ pochválil jsem jí hrudní konstrukci a vůbec nevěděl, jak se u toho tvářit.

„Cože?“ zakřičela.

„Máš hezký kozy! Rád bych je potěžkal,“ zopakoval jsem a nesměle se usmál.

Taky něco řekla a usmála se. Chudák holka. Nerozumí mi ani písmeno.

„Napadlo mě, že bychom si to mohli rozdat na dámských záchodcích. Co ty na to? Zapřela by ses o prkýnko... teda když nebude počůraný,“ byl jsem hrozně nervózní a začínal jsem se potit.

„Brokolici taky nesnáším,“ přikývla.

Senzace.

Zbytek písně už mě nepustila ke slovu. Podle výrazu ve tváři vyprávěla něco veselého, ale já ji přes Ozzyho neslyšel. Za pomoci odezírání ze rtů, které ještě nemám úplně v malíčku, jsem vyčetl, že šlo o nějakou historku ze základní školy o Hitlerovi a barakudě.

Osournovi konečně došel důchodcovský elán a song dozněl.

„Jak se jmenuješ?“ využila utichlých decibelů.

„Eaa... Igor. Rozhodně Igor,“ přesvědčoval jsem i sám sebe, abych se distancoval od tohoto zvráceného alterega, jež jsem se v sobě marně pokoušel probudit. Bylo mi jasné, že už jí nikam nešáhnu. Jsem stejně nemožný tanečník jako deviant.

Vtom se přihnal nedočkavý mstitel Radim: „Obtěžuje vás?“

„Ne, jen si povídáme,“ odbyla ho.

„To jsem si myslel,“ ignoroval ji. „Nech ji bejt, hajzle!“ chytil mě za límec u košile a dal mi vší silou pěstí do břicha. Zasténal jsem a klesl k zemi.

„Co mu to děláš?“ napřáhla se a vrazila svému „zachránci“ facku.

Z podlahy se zatím ozývalo mé slabé kňučení: „Hhh... ty vole, ty jsi kretén!“ snažil jsem se popadnout vyražený dech a kopnout Radima do holeně.

„Co to tady na mě hrajete?“ dala najednou blondýna ruce ve svůj trapně placatý bok. „Myslíte si, že jsem neviděla, že jste spolu seděli u stolu? Je mi z vás špatně!“ Nasupeně odkráčela a šlápla mi přitom na zápěstí.

Z reproduktoru, vedle něhož jsem se teď bezprostředně svíjel, se už podruhé za večer ozval Peter Nagy: „*Kadekto súťaží o rýchlejší úder. Zbitý a bez lásky ťažko niekto zmúdreľ...*“

19. Agáta II.

Žáril jsem na hokejistu.

To by samo o sobě nebylo nic zas tak divného. Pár lidem už se to určitě stalo. Jenže já žádného hokejistu neznal. Navíc jsem ani neměl děvče, které by mi bezzubý chalan v chráničích mohl odloudit.

Ležel jsem na posteli kolejni buňky nad beletrizovaným deníkem své nejhezčí spolužačky. Na přednáškách seděla přede mnou a někdy se na mě otáčela. To byly z přednášek ty hezčí chvílky. Měla krásnou zaoblenou tvář, úžasně poťouchlý úsměv a lesklé černé vlasy přikryté kšiltovkou s vyšitými ohnivými plameny. Jmenovala se Agáta. Stejně jako má první láska, která mě před půl rokem opustila kvůli kariéristickému bubeníkovi, toho času nezaměstnanému, nyní rozvážejícímu psí granule.

Před třemi týdny mi Agáta pochválila svetr. Od té doby se naše konverzace rozšířila i o témata netýkající se přímo textilu. Začali jsme se pošťuchovat, chytat za ruce, objímat a osahávat si pod lavicí stehna. Včera jsme učinili jeden z nejzávažnějších kroků. Vyměnili jsme si nejintimnější literární tvorbu.

Agátinou vášní byl hokej. Pravidelně navštěvovala znojemský stadion, a dokonce přispívala do sportovní rubriky tamních novin. Nejčerstvější povídka, kterou mi půjčila, pojednávala o jejím okouzlení jedním z členů hokejového mančaftu. Měla otevřený závěr naznačující, že by to konečně mohl být ten pravý.

Dočetl jsem poslední řádek, rozrušeně se napřímil na posteli a lokalizoval zlostný tik v pravém oku. Cítil jsem se podivně zklamán a ošizen a popadla mě nere realizovatelná touha hodit na led dělobuch. Spoustu dělobuchů. Radioaktivních a naváděných termocidly. Co může proboha vidět na týpkovi, který se hodinu klouže se zahnutým klackem za kusem gumy a slintá si na plexisklo? Co jí asi tak může nabídnout? Řekl bych, že jedno velký... zakázaný uvolnění.

Zhrzeně jsem zabořil hlavu do polštáře, ale hned jsem ji zase zvedl a hlasitě se rozkašlal. Bože! Začíná to tu páchnout jako v nevětraném zverimexu. Zřejmě už je na čase vyměnit povlečení. Táhle mi navíc, koukám, plesniví prostěradlo. Výměna ložního prádla dvakrát za semestr asi není úplně dostačující. Je dobré to vědět. Vůbec... život na koleji vás naučí různým trikům. Když nechcete vozit hromady oděvu neustále do školy a zase domů, ale ani si sami prát, chodte pořád v tomtéž. Pokud nechcete umývat nádobí, kupujte jen zboží konzumovatelné přímo z obalů. Když vaše lednička odejde na věčnost a je zima, strkejte potraviny na parapet. Pokud dojde toaletní papír, denní tisk a reklamní letáky skýtají netušené možnosti...

Zhasl jsem lampičku a přikryl se po krk. Té noci jsem, stejně jako už pár minulých, usínal s tíživou myšlenkou na pramen Agátiných havraních vlasů vyčuhujících jí zezadu z kšiltovky. Naštěstí mě pach mého lože omráčil tak, že usínání netrvalo dlouho.

Večer nato jsme Agáta, já a několik dalších žurnalistů hráli ping-pong. Bez sítky, kterou si na vrátnici půjčil už někdo jiný před námi, to sice nebylo úplně ono, ale aspoň znatelně ubylo prasat.

Po půl jedenácté jsme se začali rozcházet do svých pokojů. Šel jsem doprovodit Agátu. Zastavili jsme se před jejími dveřmi.

„Dneska... to bylo namáhavý. Můžu tě obejmout?“ navrhl jsem. Pořád se objímáme. Moc se mi to líbí, tak si k tomu hledám i ty nejpřiblíženější záminky.

Usmála se a otevřela náruč.

„Hele...“ tiskl jsem svou tvář na její krk.

„Copak?“ zašeptala zase ona do mého ramene.

„...já žálím na ty chlapce, o kterých píšeš,“ přiznal jsem.

„Prosím tě... Na koho třeba?“ zajímala se.

„No, hlavně na toho posledního hokejistu,“ vyslovil jsem to, jako bych mluvil o někom, kdo po večerech mrzačí kořata.

„On je pako,“ osvětlila mi, co jsem věděl už dávno, ale byl jsem rád, že to slyším právě od ní.

„Vážně?“

Nic neřekla. Pustila mě a dívala se mi do tváře. Já ji dál držel kolem pasu. Chtěl jsem jí dát pusu. Ale měl jsem strach, tak jsem akorát civěl.

„Schyluje se k nějakému rozhodnutí?“ upřela na mě tázavý pohled, když uběhla minuta, během níž jsem předstíral, že přemýšlím.

Náhle jsem se rozklepal tak, že musela mít dojem, že se objímá s nadopovanou tatramatkou. Mé bulvy se roztěkaly, jak se snažily dívat kamkoli jinam, jen ne na ni.

Místo abych řekl: „Ano, vlastně ano. Schyluje. Sbírá odvahu, abych tě políbil,“ jsem vystřídal několik nepříliš dekorativních barev, otevřel dveře, zatlačil ji dovnitř, popřál dobrou noc, utekl do výtahu a stiskl tlačítko do čtvrtého patra.

Když jsem dosáhl svého podlaží a jen tam tak mírně rozkročmo, paralyzovaně stál ve výtahové kabině a po šesté si četl nápis ELVIS SHOT JFK, který někdo vyryl do dveří svazkem klíčů a posléze obtáhl lihovou fixou, došlo mi, že jsem debil.

Neptejte se, co může vaše láska udělat pro vás. Ptejte se, co můžete pro svou lásku udělat vy.

Love her tender.

Zajistil jsem dveře výtahu levou pantoflí a s pravou na noze jsem se rozeběhl ke svému pokoji. Vrazil jsem do koupelny (možná byla zamčená, protože klika zvláště křupla a na míse seděl nějaký vystrašený čtenář Lidových novin), odšrouboval jsem lahvičku a nabral do lícni torby decilitr ústní vody. Běžel jsem zpátky, skočil do levé pantofle, zabouchl a zmáčkl čudlík do prvního patra. Uvědomil jsem si, že nemám kam obsah úst vyplivnout. Než jsem to stačil

vyřešit, výtah se s trhnutím zastavil a všechno jsem polkl. S rudýma očima a dávivým kašlem jsem se vypotácel z kabiny a doklopýtal až k Agátině buňce.

Na dveřích stálo: 133 134. Zaklepal jsem.

Otevřela.

Byl jsem udýchaný a trochu jsem kuckal.

„Ahoj,“ pozdravila zmateně.

„Dám ti pusu,“ zasípal jsem rovnou k věci.

Usmála se: „Dej.“

Zajel jsem jí něžně prsty do vlasů a přiblížil své rty k jejím. Zprvu byly sevřené, ale omráčeny mým dechem připomínajícím tornádo devastující mátovou plantáž se pomalu rozevřely. Líbali jsme se.

Trvalo to možná minutu, ale nejsem si jistý, protože jsem se ocitl v úplně jiné časové dimenzi. Pomalu jsme ustali a dívali se na sebe. Když Agáta poznala, že se chystám na druhý orální výpad, zarazila mě zdvihnutím dlaně:

„Počkej, neblbni,“ zavrtěla hlavou. „Mohlo by nás to bolet. Počkáme, jak se to vyvrbí. Jo?“

Srdce mi zběsile tlouklo do hrudní kosti, plíce konkurovaly rychlostí dechu astmatické čivavě po maratónu a to poslední, na co jsem měl chuť, bylo vrbit se.

„Jo?“ nadzvedla starostlivě obočí.

Otevřel jsem pusou, abych vydal nějakou slabiku, ale nic se neozvalo, tak jsem ji zase zavřel.

„Tak zítra,“ mrkla, „dobrou,“ a zmizela za dveřmi.

Dezorientovaně jsem se podrbal na krku.

Celý následující den jsem strávil obavami z verbalizace včerejšího polibku a vymyšlením jakékoli záminky, kvůli níž bych mohl Agátu večer navštívit na pokoji. Do závěrečných bojů se dostaly dvě: „Přišel jsem tě obejmout, protože sněží,“ a „Přišel jsem tě obejmout, protože je Mezinárodní den žen.“ Nebylo to nic moc. Nakonec vyhrála ta druhá.

S MDŽ v zádech jsem zaťukal na buňku 133 134 a vstoupil: „Ahoj. Přišel jsem...“

„Pojď dál, něco pro tebe mám,“ přivítala mě, a ještě než jsem jí stihl pográtulovat k pohlaví, vtiskla mi do rukou další autobiografickou tvorbu.

Vtom se jí rozsvítil mobil. „Eaa... posad' se, Vojto, a vydrž chvílku, jo?“ zmizela s ním v chodbičce.

Sedl jsem si a namátkou se začeti: „...ne znamená ano a ano znamená ne. Skloněná hlava vzdor a zdvižená pokoru. Zaťaté pěsti klid a uvolněné napětí...“ Byla to úvaha o přetvářce jako prevenci bolesti. Páni.

Jenže Agáta se pořád nevracela. Odložil jsem texty na stůl, zvedl se a nakoukl do chodby.

Seděla na zemi v tmavém koutě vedle botníku, v rukou svěšených do klína skomíral modrý displej mobilu a pod její hořící kšiltovkou se leskly zvlhlé oči. Došel jsem až k ní, poklekl a opřel se o její kolena.

„Co je ti?“

Podívala se na mě a nepatrně zavrtěla hlavou: „Napsal mi...“

Hokejista pako.

„...že můžeme občas zajít na kafe nebo se pomilovat,“ polkla.

Nevěděl jsem, co dělat. Chtěl jsem ji pohladit po tváři a říct, že to bude dobrý, ale ruku jsem ve čtvrtině cesty zase stáhl zpět. Její srdce tíhlo k magorovi v plastické helmě, který neuměl napsat ani taktní SMSku. Pokusil jsem se jí přátelsky cvrnknout do kšiltu, ale povzbuzující efekt byl minimální. Já sám nesnáším, když mi do něj někdo cvrnká.

„To bude dobrý,“ řekla nakonec ona.

Podal jsem jí ruku a pomohl vstát. Vzal jsem si její prózu a měl se k odchodu.

„Dobrou.“

„Dobrou.“

Dali jsme si letmou pusou na rty. Zřejmě poslední. Zavřely se dveře a já zůstal zírat na šest bílých samolepících číslic 133 134, které se pomalu rozmazávaly. Promnul jsem si obličej, nadechl se a udělal vlevo v bok. Verdikt rozhodčího zněl: Příliš hráčů na ledě. Na ledě... Doufám, že venku není pod nulou. Mám na parapetu bagetu a krabici rybízo-jablečného džusu.

20. Dvacet

Zabloudil jsem do sekce dámských hygienických vložek.

Sakra, jak to? Myslel jsem, že cesta ke kase vede podél příklepových vrtaček, skrz dudlíky a pak u avokád prudce doprava. Přitom už počtvrté mímám krabici neustále týchž tampónů, které se vám dokonale přizpůsobí, a zvuky markování jsem nezaslechl ani z dálky.

Přece se nebudu ptát na cestu v hypermarketu. Jsem snad normální.

Nenápadně jsem se pověsil na vetchého starce v šustákové bundě, který vypadal, že toho ve vozíku zas tolik neutlačí, takže by měl brzy vyrazit směrem k odbavení.

Bylo 28. března.

Když jsem byl malý, rodiče mě v tento den pokaždé narvali do svátečních punčocháčů, vetkli mi do ruky čtvrtku A4 s číslicí prozrazující mé aktuální stáří a postavili mě spolu s dortem k živému plotu, aby mě pak zvěčnili ruským fotoaparátem.

Ha, avokádo! Pánbůh zaplať. Přihořívá.

Když můj věk dosáhl dvojčíferné hodnoty, jejich nadšení z ratolestí opadlo a od té doby narozeniny nijak výrazněji neslavím. Nemrzí mě to. Nevidím v nich důvod k žádnému bujarému veselí. Možná dokud jste dítě a dokud přibývající roky vedou k vašemu sexuálnímu zrání, v různých partiích nabýváte na rozměrech a chlupatíte. Pak, když jste dostatečně rozměrní a chlupatí, už se můžete těšit jen na scvrkávání a pelichání. Narozeniny jsou zkrátka veselejší při čekání na první poluci než na první endoprotézu.

Mně dnes bylo dvacet.

Před dvěma desetiletími jsem energicky rozrazil stydké pysky svou měkkou, žilnatou hlavou a někdo, koho jsem pak už nikdy neviděl, mě chytil za nohy a prvním z mnoha výprasků donutil mé plíce k nadechnutí.

Tytěž plíce se od té chvíle nadechly a vydechly nesččetněkrát a tytéž nohy teď podupávaly ve frontě u pokladny.

Přece jen bych byl trochu divnej, kdybych takové životní jubileum, jakým dvacetiny bezesporu jsou, neoslavil alespoň symbolicky. Proto jsem také vyrazil do obchodního domu a nyní pokládal na běžící pás propriety na ceremonii: sadu dortových svíček, zapalovač a koblih. Víc se rozšoupnout nemůžu, jestli chci, aby mi příští týden vyzbyly finance na vlak domů. Bude to spíš taková komornější párty.

Když můj nákup pomalu dorazil k pokladní, opovržlivě si prohlédla nejprve mé zboží a následně mě. Dělal jsem jakoby nic a tvářil se jako průměrný spotřebitel. Já znám tyhle marketingové triky. Nákupní vozíky jsou velký jako Boeing, abyste se při skrovném nákupu cítili trapně, a ženštiny u kasy vás ještě častují pohrdavými kukuči. Ale na mě tohle neplatí. Mně nedělá problémy koupit si v hypermarketu jeden rohlík. Až na to, že než se vymotám z regálů, je už akorát tak na strouhanku.

„Je to všechno?“ zeptala se mě pokladní sarkasticky.

„Ano,“ artikuloval jsem zřetelně a podrážděně kýval. „Nebo... kolik stojí tahle prťavá igelitka?“

„Osm korun.“

„Osm korun?“ To je nějaká ohnivzdorná, nebo co? Nebo ji podepsal někdo z Rolling Stones?

„Ano, osm,“ usmála se kysele.

„Tak je to všechno,“ strčil jsem si nákup jen tak do kapes.

„Stárnutí je proces, který začíná ve chvíli, kdy se člověk narodí. Postupné ubývání duševních a fyzických schopností, což je všeobecná představa stárnutí, začíná brzy po dvacátém roce života. Jeho účinky jsou však patrné teprve ve středním a pokročilém věku,“ dřepěl jsem na pokoji a listoval si ontogenetickou brožurou, která mě včera zaujala v univerzitní knihovně.

Moment! Přečetl jsem si onen odstavec ještě jednou. To znamená, že nyní jsem na vrcholu svých duševních i tělesných sil! Teoreticky jsem tedy silnější a chytřejší než devadesát procent lidí, které potkám na ulici. To jsem opravdu takový Superman? Možná tu úplně marním čas. Pokusil jsem se demonstrativně zatnout to, co si troufám nazývat pravým bicipsem, ale jediné svaly, které na mou výzvu reagovaly, byly mimické. Zkusil jsem vypočítat z hlavy třetí mocninu devatenácti, ale když jsem spočetl druhou, zapomněl jsem, z jakého je čísla. Zamračil jsem se a znovu nedůvěřivě zabodl zrak do brožurky.

To přece nemůže být pravda. To je překlep. Copak tohle je Vojtěch Chládek ve své vrcholné formě? Vojta na maximum? Proboha, ale jak potom vypadá Vojta na poloviční výkon? Tímhle tempem ve čtyřiceti neudržím stolici, a ani nebudu vědět, čím je.

Vtom se rozezvonil telefon.

„Ano?“ zvedl jsem ho.

„Ahoj,“ byla to Vlasta. „Hele, zrovna u nás byli lidi z bezpečáku. Kontrolují pokoje. Takže poschovávej všechny lampy, co tam máte načerno, konvice a tak. A všechno nejlepší!“

„Jo... děkuju ti. Za přání i za varování,“ zavěsil jsem a začal se rozhlížet po pokoji.

Oba mí spolubydlíci odjeli na víkend domů. A já abych jim teď zachraňoval krk. No vida, přece jen jsem Superman. A dokonce můžu zachraňovat lidi i bez toho, abych se běhal každou chvíli převlékat do telefonní budky do modrého, teploušsky přiléhavého kostýmu.

Schoval jsem do šuplíku přetékající popelník mého tabák zbožňujícího spolunoclezníka a druhému jsem ukryl rychlovarnou konvici do baťoahu, který jsem pak zavřel do skříně. Nakonec jsem ještě úhledně smotal svůj roztrojovací prodlužovák a zapnul ho do povlečení peřiny. Teď ať si přijdou. Oni to dneska stejně asi těžko stihnou, protože Vlasta bydlí v přízemí a já až úplně nahoře. S klidným srdcem jsem se vrátil ke stolu.

„Mnohé tělesné buňky, jež se podílejí na výstavbě těla, odumírají a jsou po celý život nahrazovány. Do dvacátého roku života se buněčná síť zvětšuje, narůstá a výsledkem je celkový růst. Brzy po dvacátém roku věku se začínají buňky v těle jenom obnovovat a v jistých orgánech začnou ubývat, například v mozku...“

Rozčarovane jsem si promnul obličej a podíval se úkosem na vedle ležící svíčky, zapalovač a koblih. Ode dneška chátrám. Má vůbec cenu něco takového slavit? To je jako oslavovat nález lysiny na hlavě nebo zjištění, že přestávám slyšet na jedno ucho. No, když už jsem nakoupil. A trvalo to tři hodiny.

Vyňal jsem koblih z mikrotenového sáčku a téměř rituálně ho položil na stůl. Rozdělal jsem krabičku dortových svíček a zkoušel je jednu po druhé vpravit do koblihu. Když jsem do něho zabodl sedmou, byl už úplně na kaši, ostatní svíčky se začaly uvolňovat a marmeláda mi vytekla do indexu. Otevřel jsem ho a chvatně olizoval, než se džem vsákne do stránek. Řízl jsem se přitom do jazyka a běžel si ho do koupelny vydezinfikovat ústní vodou. Páni, to je mejdan...

No nic. Tak zapálím aspoň nějaký svíčky, abych je mohl sfouknout a něco si přát. Všech dvacet najednou to teda nebude. Nevím, kam bych je napíchal.

Vytáhl jsem z rozmaširovaného koblihu tři svíčky a nastrkal si je mezi prsty levé ruky. Do pravé jsem vzal zapalovač a jednu po druhé zapálil. Už se stmívalo. Plamínky navozovaly příjemně tajemnou atmosféru a stíny se nervózně třásly. Zhluboka jsem se nadechl a celé ohnivé trio sfoukl.

„Přeju si, abych nikdy nezestárl,“ zašeptal jsem do šera.

Teprve když jsem se uslyšel, došlo mi, co jsem to vlastně vyslovil. Ke splnění tohoto stupidního přání stačí, abych se zítra při obědě zadusil kusem žampionu. Pane Bože...

Kvapně jsem si nastrkal do levačky další trojici svíček a zapálil je: „Vlastně... abych to upřesnil... nechci umřít...“

Vtom se rázně a bez zaklepání rozletěly dveře: „Dobry večer, jsme z bezpečnostní...“ Polekal jsem se a upustil tři hořící svíčky do ontogenetické brožury...

21. Modrou rourou

Odrážel jsem se špičkami ode dna a mával z chlorované vody na Vlastu, jež soustředěně rekognoskovala hladinu a snažila se mě zahlédnout.

Marně. A tak dlouho, až na ni z opačného konce bazénu začal pořvát trapně extrovertní chlapec s kudrnatým hrudníkem a progresivní lysinou na temeni hlavy: „Hej, žabko! Jak je? Ztratila ses?“

Vlasta se nesměle usmála a její tvář se zalila barvou světelného výstražného zařízení na železničním přejezdu.

Přestal jsem poskakovat. Tohle nechápu. Ze sprch vyšla ani ne před dvěma minutami, a už na ni koketně pokřikují jako na obojživelníka. Já bych se tu mohl promenovat celé hodiny, a nikdo by ani nezakašlal.

„Vlasto! Hej!“ dal jsem ruce nad hlavu a dvakrát tleskl.

Konečně si mě všimla. Přicupitala, a ještě než sklouzla po kovovém žebříku do vlašného živlu, už se nadšeně zajímala: „Je docela hezkej, vid?“

„Ne.“

„Proč ne?“ zamračila se.

„Má třikrát víc chlupů v nose než na hlavě,“ započal jsem recenzi a doplnil ji grimasou znechuceného vizážisty.

„Pleš je sexy,“ oponovala.

„V tom případě se ho drž,“ dal jsem jí tajný tip, přestože pleš jsem ve své osobní škále přitažlivosti řadil někam mezi ekzém a předkus, „ten bude do dvou let sexy až za ušima.“

Chvilku bylo ticho. Až na rytmické nárazy vody o kachličky prokládané skřípotem Vlastiných zubů. Pak přimhouřila oči a s psychoanalytickými ambicemi začala významně pokyvovat hlavou: „Tebe to žere!“

„Pff...“ vypustil jsem skrze povytažený levý koutek úst proud vzduchu, jenž měl Vlastě beze slov, leč výmluvně naznačit absurditu jejích domněnek. „A co jako?“

„Že na mě volaj kluci,“ zastrčila samolibě oba palce za ramínka jednodílných květovaných plavek. „Na tebe holky nevolaj.“

„Tak to se pleteš,“ ohradil jsem se. „Jednou na mě na koupališti volala moc hezká holka. Rozhodně hezčí než tenhle ten tvůj Kojak,“ nasadil jsem mírně křečovitý triumfální úsměv.

„Topila se, že jo?“ kontrovala Vlasta.

„Ne, netopila!“ zavrtěl jsem důrazně hlavou v rytmu slabik. Ve skutečnosti křičela „ty debile“, protože jsem jí rozšlápl discmana, co měla na dece. Byl to děs. Rodiče mi to strhávali

z kapesného ještě dva roky a rozřízl jsem si chodidlo o CDčko Back Street Boys. „A víš co? Já ti tu nebudu dělat křena,“ našťvaně jsem se zapřel dlaněmi o okraj bazénu, „klidně se tu louhuj s tím svým prostovlasým playboyem, žabko,“ a s grifem z úvodní znělky Pobřežní hlídky jsem se vyhoupl na vykachičkováný břeh. Jen mi to trvalo o něco déle a vydával jsem u toho víc zvuků.

„Počkej, kam jdeš?“ starala se, když jsem se vyškrabal.

„Jdu se sklouznout na tobogán,“ obešel jsem čísi pohozený ručník. „Myslím, že moje přítomnost tady způsobuje, že se ti mužské osazenstvo bazénu stydí zaspívat eroticky laděný chorál, který si pro tebe připravili...“

Opatrně jsem našlapoval na jeden kluzký schod za druhým. Byl to zvláštní pocit. Byl jsem jen v plavkách, přitom skrze zamlžené sklo bylo vidět, že venku zuří aprílová sněhová vánice. Připadal jsem si děsně otužile. Stoupal jsem vzhůru, sledoval, jak vločky nehlučně narážejí do skleněných tabulek všude kolem, a přemýšlel, kolik cizích dívek, jen tak na ulici nebo kdekoli jinde, o mě za těch dvacet let projevilo zájem nebo mi jen tak polichotilo. Vzpomněl jsem si na den, kdy se předávalo pololetní vysvědčení, tuším v sekundě. Procházel jsem se po chodbách gymnázia a smála se na mě snad každá holka, kterou jsem to odpoledne potkal. Říkal jsem si, že tuhle mikinu s Rampou McKvakem musím nosit častěji, a cítil jsem, jak ze mě crčí sex-appeal. Ale jen do té doby, než jsem zjistil, že mi dal Radim při obědě do vlasů špagetu. Skutečně jediným komplimentem, který mi kdy neznámá žena složila, byl v autobuse dotaz jisté vratké důchodkyně na mou kolínskou, která prý „strašně hezky smrdí a hrozně ráda by ji koupila manželovi k sedmdesátinám.“

Konečně jsem dorazil k hrdlu tobogánu. Svítila nad ním rudá kontrolka, která v pravidelných intervalech zeleně problikávala, což byl signál k odrazu a bezpečnému prosvištění celou atrakcí, jejíž valná část byla umístěna venku, mimo samotnou budovu.

Když už jsem se sem vydrápal, chtěl jsem si taky pořádně užít výhled. Přešel jsem ke skleněné výplni, otřel ji dlaní a zadíval se skrz. Byla to docela výška. Auta se pomalu šourala po náledí, foukal vítr a z tobogánu, uvnitř něhož tekla poměrně teplá voda, visely zvenku rampouchy. Bylo to jako léto a zima na jednom místě. Dvě antagonistická roční období oddělená jen několika centimetry silnou skleněnou, respektive plastovou membránou.

Ze siesty mě vytrhlo zmožené funění a na schodišti se vynořila obrovská ženština neodhadnutelného věku, která zřejmě taktéž zatoužila proletět rourou. Byla opravdu gigantická. Byla natolik při těle, že skoro nešlo poznat, jestli má plavky.

„Uff...“ opřela dlaně tam, kde nejspíš mívala kolena, a snažila se popadnout dech. Když se jí to povedlo, vyzývavě na mě pohlédla: „Jdete se sklouznout?“

Toho jsem se bál. Byla družná. Chtěla konverzovat.

„Ano,“ přiznal jsem se.

„Tak běžte,“ ponoukla mě.

„Ne, jděte vy,“ pokynul jsem k tobogánu a zatvářil se urputně galantně. Když pojede první a celá konstrukce se zřítí, můžu se pak zase v klidu vrátit dolů po schodech.

„Já bych si to tak neužila,“ bránila se, „musím si nejdřív vydechnout.“

Tak jsem se usadil. Nestačil jsem ani počkat na zelenou, podjela mi noha a velmi zvolna jsem zmizel v útrobách blankytného jícnu.

Byl to vopruz. Má jízda byla prosta jakéhokoli odrazu, a tak jsem se až komicky pomalu loudal. Takhle dlouho snad v tobogánu ještě nikdo nebyl. Rozhlížel jsem se znuděně okolo, zkoumal, jak jsou designově řešeny spoje mezi jednotlivými válci, a dloubal se v nose. Po půl minutě jsem nebyl ještě ani v půlce a začal jsem usínat...

...když vtom jsem zaregistroval několik nepatrných záchvěvů. Procítl jsem a znepokojeně zbystřil. Intenzita otřesů se stupňovala a s nimi i má nervozita. Najednou jsem za zády uslyšel vzrušený ženský křik.

Ohlédl jsem se a spatřil záběr z béčkového sci-fi thrilleru... Pane Bože!

Mnoho desítek kilo živé váhy vřeštilo, kopalo a řítilo se přímo na mě. Gigantická paní! Začal jsem se zoufale odstrkávat rukama. Zbytečně. V civilním životě jsem na tom byl lokomočně jistě lépe než ona. Tady se však karta obrátila. Nebylo kam uhnout. Nebylo úniku. Zahlédl jsem po stranách svého zorného pole dva rosolovité nártý. Poté už jsem jen cítil, jak mi pomerančová kůže vnitřní strany jejích stehen roluje ušní boltce do úhledných válečků, ozvalo se mlasknutí a pak už nic.

Svět potemněl a ztichl. Konec.

Za zběsilého tlukotu mého srdce se mi před očima promítl celý můj život. Ale moc mě to nerozptýlilo. Byla to nuda. A dost nízkorozpočtová. A hlavně to nemělo žádnou pointu. Titulní hrdina se na závěr udusil v celulitidě, dřív než se začal jakkoli seberealizovat. Takovou slátaninu by snad nenatočil ani zfetovaný Zdeněk Troška.

„Áááá!“ řvali jsme unisono, já ovšem značně tlumeně, když nás modrá trubka na druhém konci vyplivla do malého obdélníkového bazénku.

Žena se začala hurónsky smát, zatímco jsem se snažil vyhrabat z jejích slabin. Konečně jsem se vedle ní objevil. Považovala to za vhodný okamžik k seznámení a vytrčila ke mně své masité předloktí: „Já jsem Magda.“

„A já jsem naživu...“ vykoktal jsem otřeseně, přijal její gratulace a bez dalšího slova opustil bazének.

Ještě v šoku jsem mlčky míjel jednotlivé plavecké dráhy, až jsem se dobelhal ke skokanským můstkům. Na tom úplně krajním se Vlasta chystala na šipku. Přerušila přípravu a svraštila obočí: „Co ti je? Vypadáš, jako bys viděl strašidlo...“

„Kdyby jen to. Já se do něho zabořil!“ Proboha... jestli se takhle nedá chytit klaustrofobie, tak už nevím jak.

„Cože?“ usmála se nechápavě.

„Vidíš tamtu paní?“ ukázal jsem směrem k výstupu z tobogánu.

„Kterou?“ zamžourala Vlasta.

„Támhleto paní, co vypadá jako... dvě paní. Vidíš, jak mává?“

Vlasta kývla.

„Tak si to zapamatuj, protože to je na mě,“ travoltovsky jsem si prohrábl vlasy a odkulhal do sprch.

22. Olympiáda odložených

Stál jsem zpřímá. Ruce za zády. Nohy mírně od sebe. Oficiální výraz ve tváři.

Hlavní organizátor vydal signál. Shýbl jsem se a stiskl tlačítko PLAY magnetofonu ležícího na trávniku. Vzduch se rozezněl chrčivými fanfárami a z prosklených dveří domova důchodců vyrazil osmdesátiletý atlet s pochodní, aby zažehnutím olympijského ohně zahájil třetí ročník dolnolibchavské olympiády seniorů. Už během prvních kroků nám došlo, že jsme nosiče plamenů měli volit důsledněji. Entusiasmus se mu sice upřít nedal. Pohyb však ano. Stojan, který měl zapálit, byl vzdálený sotva deset metrů. Dvouminutové fanfáry zvolna dotroubily, aplaus diváků ztratil na síle, a olympionik byl teprve v půlce trasy. Zachoval jsem chladnou hlavu. STOP, REW, STOP, PLAY. Znělka začala nanovo. Po její druhé produkci už byl běžec v nadějných třech čtvrtinách anabáze. STOP, REW, STOP, PLAY... Konečně se došoural, roztreseně pozvedl oheň z bájných hor a...

„Tímto prohlašuji dolnolibchavskou olympiádu seniorů za zahájenou!“ zahlásil kvapně do mikrofonu hlavní pořadatel, načež zalehl diplomy, do nichž kmet pochodeň upustil a které vzplály namísto stojanu.

K tomu, abych doplnil organizační tým akce pořádané dobrovolnickým centrem, mě přemluvily Vlasta s Hedvikou, které s ním už několik let spolupracují. Dokonce měly jeden čas přidělen pár staříků, jimž dělaly společnost. Ale už se jim odstěhoval. Tedy alespoň jim řekli, že se odstěhoval.

Reprezentanti jednotlivých domovů důchodců slavnostně nastoupili a seřadili se do fronty na startovní čísla, která jsme jim jedno po druhém přivazovali kolem trupu. Pořadatel se zvedl z popela a začal předčítat disciplíny, v nichž se dnes bude soutěžit. Těm olympijským se podobaly jen vzdáleně:

„Hod na cíl, navlékání korálků, rozpoznávání mincí poslepu, kuželky, přehazování míče ve dvojici, chůze na sto metrů...“

To vše podbarvoval potlesk nepočteného publika, jež bylo tvořeno převážně potomky atletů, kteří sem své rodiče vlastnoručně odložili. Příbuzné si nevybíráme. Dokonce ani vlastní děti. A už vůbec ne mého strýce Vojtěcha, který se šťourá v uchu hřebíkem a vymačkává si bedřary kombinačkama.

Protože jsem správně odhadl, že bude vedro, prozíravě jsem se už včera zapsal na fyzicky a lokomočně nenáročný dozor u disciplíny rozpoznávání mincí poslepu. Volbu Vlasty a Hedviky, které si vybraly organizaci hodů do dálky, jsem kupříkladu vůbec nechápal. Běhat ve třiceti stupních celé dopoledne starcům pro krikeťáky je jistě naplňující, ale nějak už to oželím.

Empaticky jsem oběma děvčatům zamával, a když jsem se otočil, u stolu s cedulí ROZPOZNÁVÁNÍ MINCÍ POSLEPU seděl dědula s vytahanými fialovými tepláky, flekatou pleší a číslem 47 na hrudi.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem ho.

„Dobrý,“ zamručel.

„Jdete rozpoznávat mince?“ vykouzllil jsem ten nejsrdečnější úsměv, jaký byl na skladě. Stařec jen pokrčil rameny a utřel si nos do pravého předloktí.

„Jak se jmenujete?“ nahlédl jsem do startovní listiny.

Zamyslel se, pak přimhouřil oči a významně pokýval: „Tomáš Garrigue Masaryk.“

„Víte to jistě?“ zamračil jsem se.

Našpulil rty a zavrtěl hlavou: „Ne.“

Ty vole, důchodce filuta. Tak na to mám tak náladu.

Usmál jsem se. O poznání méně srdečněji. Nyní spíš jako pojišťovací agent sužovaný hemeroidy. „Víte,“ nasadil jsem ironický tón, „Masaryků tu letos zrovna moc nemáme. Natož Garrigů. Mimochodem... je pátek. Jste asi na špatném srazu.“

Vtom se mi za zády ozval nepříjemně skřehotavý a hlučný hlas: „Je to Šafařík a dělá si z vás srandu!“ Otočil jsem se a spatřil důchodkyni č. 21. Ukázala mi na startovní listině své jméno (to už jsem bohužel zapomněl) a posadila se naproti Šafaříkovi, který se začínal uculovat.

„Dobře,“ nadechl jsem se. „Seznámím vás s pravidly. Před každého z vás položím shluk mincí. Korunu, dvoukorunu, pětikorunu, desetikorunu a dvacetikorunu. Zavážu vám oči. Vaším úkolem je co nejrychleji je seřadit do lajny podle hodnoty. Vzestupně nebo sestupně, jak chcete.“

Vzal jsem ze stolu tmavě modrý hedvábný šátek, přistoupil zezadu k soutěžící č. 21 a jal se jí zavázat oči. Vtom Šafařík vyhrkl: „Mě zavazovat nemusíte. Jsem slepej,“ začal kolem sebe demonstrativně máchat rukama.

Když jsem se shýbal nad jeho protihráčkou a právě dokončoval uzal, zaječela náhle ostře řezavým falzetem: „Kecá!!!“ Její decibely mě zasáhly naplno. Zatmělo se mi před očima a zřetelně jsem cítil, jak mi pukl levý ušní bubínek. Zhruba dvacet sekund jsem neslyšel vůbec nic. (Jindy by mě to znervóznilo, ovšem v téhle společnosti to bylo docela osvěžující.) Ještě v absolutním tichu jsem zkontroloval, jestli mi nepraskl displej u stopek, a zavázal jsem i Šafaříka. Ten okamžitě začal řadit mince.

„Moment. Moment. Já vás odstartuju,“ zarazil jsem ho.

„To klidně můžeš,“ ignoroval mě a pokračoval.

„Musíte počkat, až odstartuju!“

„Tak hele,“ obořil se na mě, „já sundával fašouny z oblohy čtyřicet let před tím, než ty ses poprvé pokadil,“ nasměroval významně svou zavázanou hlavu směrem, kterým mě tušil.

„To vám moc přeju,“ pogrataloval jsem mu, „přesto bych ocenil, kdybyste počkal, až vás odstartuju.“

„Neposlouchejte ho, mladej pane,“ začala kvičet babizna 21, „on se zase posrává teď.“

„Jo?“ ohradil se Šafařík. „A komu teda tenhle týden už třikrát měnili prostěradlo?“

„Vylila se mi tam polívka!“ rozeřvala se stařena.

Šafařík se ušklíbl: „To jistě.“

„To je určitě krásná historka,“ promnul jsem si zpoceně spánky, „ale dopovíte mi to potom, ano?“

Dvacet jednička začala kopat čtyřicet sedmičku do holeně.

Odložil jsem rezignovaně stopky, ponechal oba soutěžící v hedvábné temnotě a vydal se za hlavním pořadatelem. Ten právě před pojízdným stánkem s klobásami, který sem zavítal speciálně pro tuto příležitost, nadepisoval novou sadu diplomů.

Přisedl jsem k němu, a aniž bych ho pustil ke slovu, vylil jsem mu srdce do tácku s libereckým parkem: „Tyhle lidi jsou horší než malí haranti! Mám dojem, že nejsem v domově důchodců, ale v nějakém nápravném zařízení! Zrovna se mi tam mlátěj dva olympionici, kvůli tomu, kdo z nich toho víc pokadí!“

Aniž by ze mě pořadatel spustil zrak, odsunul tácek s klobásou ze svého zorného pole a nasucho polkl.

„Nemáte tu nějakou disciplínu, při který jsou krotčejší?“ sepnul jsem ruce. „Třeba kdo vydrží dýl bez zubní protézky? Nebo bez... kardiostimulátoru?“

„Chcete dohlížet u jiné disciplíny?“

„Ano!“

„A proč?“

Najednou mi někdo zaklepal na rameno. Otočil jsem se. Stála tam jednadvacítka a ukazovala směrem ke stánku. Ve frontě stál Šafařík. „Vzal vám peníze, mladej pane!“

„Vidíte?“ rozmáchl jsem se. „Soutěžící právě zcizil olympijské náčiní a kupuje si za něj buřta!“

Pořadatel pokrčil rameny: „Disciplíny jste si ale rozebrali už včera. Leda by se s váma někdo vyměnil.“

„Vlasto, prosím tě, můžu místo tebe na hod do dálky?“

Následující tři hodiny jsem strávil běháním pro krikeťáky. Moc mi to vyhovovalo. S atlety jsem prakticky nepřišel do kontaktu. Jen jsem hlásil Hedvice hozené vzdálenosti a kutálel jí míčky nazpátek.

V půl druhé už se klání chýlilo ke konci, když na příjezdové cestě zastavil bleděmodrý renault a vystoupila z něho drobná brunetka v kostýmku téže barvy, s hezkýma nohama a o něco méně hezkým synem po své pravici, asi pětiletým.

Minula mě a zamířila přímo k Šafaříkovi, který zůstal stát jako přibitý uprostřed nedaleké improvizované kuželkové dráhy. Došla až k němu.

„Ahoj,“ objala ho a dala mu pusy. Všimla si, že má na krku jednu moduritovou medaili. Druhé místo v chůzi na sto metrů. „Tys něco vyhrál! Seš šikovnej.“

Trochu se usmál.

„Omlouvám se,“ pokračovala brunetka. „Jsem tu jenom na skok. Mám důležitou...“

Zdvihl dlaň, aby nic nevysvětlovala, a ustaraně se podrbl na tváři, kam ho políbila.

Byla v rozpacích. Očividně jí setkání nebylo ani z půlky tak příjemné, jak se snažila předstírat. Obrátila se k blondátému klučínovi v kšiltovce, který zůstal asi o dva kroky pozadu: „Patriku, dej dědovi pusy.“

Šafařík si kleknul na bobek a mírně rozpažil. Chlapec místo toho, aby mu vyšel vstříc, udělal ještě krok nazpět, namířil na svého dědu jakéhosi plastického superhrdinu, s jehož břišními svaly by se daly šrotovat plechovky, a našpulenými rty imitoval zvuky střelné zbraně: „Džž! Džž! Mrtvej!“

Zamyslel jsem se. Co až budu mít děti já? Nejdřív to bude řvát a kadit, pak to bude chtít koupit kdejakou blbinu, nechá se to tetovat a nakonec mě i s mou životní partnerkou šoupne sem a bude se jednou ročně jezdit dívat, kolik máma a táta navléknou za minutu korálků.

Žena nasadila omluvný, snad až lítostivý obličej, který jí vůbec neslušel. „Měj se,“ špitla. Chytla syna za ruku a za klapotu bílých podpatků oba zmizeli.

Šafařík pomalu vstal a podrbl se na pleši. Chvilí tam jen tak stál.

Já taky. Pak jsem k němu přistoupil a poklepal na číslo 47 na jeho hřbetu. Otočil se.

„Nazdar,“ žmoulal jsem nervózně v rukou kriketový míček. „Povězte mi něco... o těch sestřelenech Němcích.“

Koukl na mě, promnul si oko a zavrtěl hlavou: „Já jsem kecal.“

„To je jedno. Tak já tomu nebudu věřit.“

23. Růžinu jevil vonný vzdech

„Spolubydlící mu řekli, že moc nahlas masturbuje, tak jim koupil špunty do uší,“ vyprávěl zapáleně chlapec s modrým melírem a žlutými zuby. Dívka sedící naproti němu se neudržela a vyprskla kapučíno nosem do dekoltu svého batikovaného trička. Hoch vytáhl papírový kapesník a začal ji utírat, aby vzápětí ladně přešel k hnětení jejího levého řadra. Ve finále se k sobě oba nahnuli přes kavárenský stůl a strčili si navzájem jazyky do úst.

Byl květen. A na nás to přišlo.

Chlupy z dívčích nohou byly po půl roce opět spláchnuty do výlevek sprchových koutů a chlapecká prostěradla čekající na vyprání na podlahách prádelny byla flekatější než obličej Pavla Poulička.

Seděl jsem sám v café baru. Hned u okna.

„Máte vybráno?“

„Ano. Tady... tu horkou bílou čokoládu s kouskami pistácií,“ poklepal jsem do nápojového lístku. „A můžete mi k tomu, prosím vás, dát brčko?“

Deprivovaně jsem usrkával a civěl přes sklo do prosluněné ulice na přehlídku zadků v minisukních. To byla vedle sebelítosti a beztrestného prdění jedna z té bohaté palety radostí, které si mohl dopřávat nezadaný mládenec. V tom je výhoda absence partnerky – můžete si dělat, co chcete. Na druhou stranu – nevýhoda je v tom, že si to musíte dělat sami.

„Špunty do uší!“ vykřikla pobaveně pobryndaná dívčina za mnou a znovu se rozesmála jako hysterická myš, právě když venku po chodníku prošel oblý exponát v tyrkysovém odstínu.

Už jsem si na to tak nějak zvykl. Emocionální prázdnotu zaplácl cynismus, a pokud jde o můj sexuální život, ten vykazuje více než železnou pravidelnost. Každý večer ve sprše. Jistě, přítomnost i někoho dalšího by byla příjemným zpestřením, ale na to, že mám k dispozici jediné tělo, a ještě k tomu svoje, je to, myslím, docela... no dobře, je to už trochu rutina. Ono v takovém počtu je složité to nějak oživit. Třeba poloh, těch na výběr zrovna moc nemám.

Mou pozornost upoutaly hýždě ovinuté skutečně jen symbolickým khaki hadříkem, které pomalu pročíslly mé zorné pole. Ještě víc mě však zaujala pletená kabelka, která do ních zprava narážela v rytmu chůze. Čouhal z ní pornočasopis...

„Špunty do uší!“ ozvalo se mi za zády hlodavčí chichotání. Začínalo to tu být hrozně monotónní. Zamával jsem na číšníka a zaplatil.

No ovšem! Pornočasopis. Literatura faktu s bohatou fotodokumentací pro každého vyznavače autoerotiky. Co jiného může dát novou šťávu mé koupelnové one man show navzdory její už bůhvíkolikáté repríze? Nechápu, že mě to nenapadlo dřív. Přitom trafiku máme hned vedle kolejí a míjím ji každý den několikrát. Snad mají ještě otevřeno...

Přistoupil jsem z boku k novinovému stánku a gurmánsky sjel pohledem tituly v nejvrchnějším kvadrantu výlohy. Kromě nadpisů totiž nic víc vidět nebylo. Zbytky titulních stran cudně zakrývaly pod nimi umístěné časopisy pro kulturisty. Ostatně domnívám se, že to je hlavním a jediným úkolem veškerých kulturistických časopisů. Jenomže mi tím značně znesnadňovaly výběr. Fantazie, Extáze, České péčko... Názvy ani trochu nenapovídaly, co na mě z toho kterého periodika vybafne. Nechtěl jsem si koupit nic moc upjatého, ale taky ne žádné bizarnosti. Nelačním po snímcích nikoho, kdo má dva metry přes prsa nebo kdo si pohlavní styk zpestřuje tím, že se během něho jen tak mimochodem defekuje. Taky nejsem zrovna na větvi z takových těch stydkých detailů, při nichž fotograf zapomíná, že fotí pro voyeur, a ne pro gynekologickou brožurku. No a co by se stalo s mým už tak dost křehkým psychosexuálním vývojem, kdyby se mi nedopatřením dostalo do rukou třeba speciální dvojčíslo o transsexuálech, to nechci ani pomyslet.

Vzpomněl jsem si, jak jsme v sekundě objevili s Radimem ve sklepě jednoho panelového domu kartónovou krabici plnou Lea. Leo bylo fajn. Jenže teď nepřicházelo v úvahu, protože pro tohle číslo se exkluzivně svlékla Marcela Březinová. A Marcela Březinová je bizarní i oblečená.

No nic... Vezmu třeba Fantazii. Nakonec celou pubertu jsem si musel vystačit jenom s fantazií.

„Dobrý den,“ přistoupil jsem k okénku.

Vykoukla z něho mladičká tvář pihaté slečny se zelenýma očima: „Dobrý den.“

Ustrnul jsem.

Tak moment! Co to je? V téhle trafice seděl odjakživa chlap. Na nějaké pihaté brigádnice nejsem vůbec... připraven. Sakra. To snad... Cítil jsem, jak mi pomalu vysychá v krku.

„Máte přání?“ usmála se.

„Ano.“ Chci, aby tu seděl ten chlap. Copak tohle jde? Kupovat si porno od holky? Která je možná mladší než já? Proboha, to je jako... žádat vlastní matku, aby vás naučila navlékat prezervativ.

„A co to bude?“ vykouzila druhý úsměv. Byl tak nevinný. Tak čistý. Byl jako měsíční paprsek laskající dva plátky lilie plující po třpytivé hladině nezčeřeného jezírka, do něhož se v příštích sekundách chystám překotit kýbl vajglů.

Rozhodl jsem se, že na to půjdu od lesa: „Jaký máte bagety?“

Ozvalo se gumové mlasknutí doprovázející každé otevření lednice a trafikantka byla z levé strany ozářena elektrickým světlem. „Šunkovou, kuřecí, sýrovou a... uzenou.“

„Aha,“ našpulil jsem chápavě ústa a významně přimhouřil oči.

No tak, seber se. Nejdeš si kupovat nezletilého prostituta. Je to jenom časopis. Banda nahatejch lidí po sobě chvíli skákala, vyfotili to a teď to za nehoráznou cenu distribuují na křídovém papíře. Neblbni. Seš chlap. Možná jí to bude nakonec ještě imponovat. Běž! Nadechni se a...

„Kuřecí.“

Položila ji přede mě: „Je to všechno?“

Samozřejmě, že to není všechno. Orosilo se mi čelo.

„Ne. Ještě bych... hrozně mě zaujal tenhleten...“ těkal jsem očima po desítkách tiskovin, „rozstříkovač!“ zastavil jsem se na titulní straně měsíčníku Dům a zahrada a téměř filosoficky pokýval hlavou. „Do toho normálně pustíte vodu a je tam taková ta hubička. A jak se točí, tak vlastně... vám to celou tu zahradu úplně rovnoměrně... postříká.“

Demonstroval jsem to několikerým opsáním malého kolečka pravým ukazovákem. Odmlčeli jsme se.

„Fascinující, že?“ svěsil jsem pravačku zpátky podél těla.

„Ano,“ souhlasila nejspíš. Ale to asi jen proto, že už jsem ji začínal děsit a bála se oponovat. „Takže vy... si chcete koupit Dům a zahradu?“ svažila nevěřícně obočí, a aniž by ze mě spustila zrak, šátrala pod pultem po nějakém tupém předmětu, kterým by mě omráčila v případě, že bych se pokusil o prudší pohyb.

„Vlastně... ne. Víte,“ odkašlal jsem si, „ve skutečnosti jsem tu kvůli...“ Sakra, už to vysyp! Stejně si myslí, že jsi choromyslný fanda do zavlažovacích zařízení. Těžko ji můžeš vystrašit víc. No tak. Snad jsi dospělej mužskej, ne? Máš své touhy. Nestyd' se. Jdi do toho! Za chlapy! „Víte, ve skutečnosti jsem tu kvůli poněkud... živočišnějšímu magazínu,“ nesměle jsem se zazubil a mé levé oko sebou během pokusu o šibalské mrknutí škublo v neurotickém tik.

Zamyslela se: „National Geographic?“

„Přesně!“ vítězně jsem na ni namířil oba ukazováčky a strojený úsměv. Zaplatil jsem, udělal pár kroků a zhroutil se pod nedalekou rozkvetlou třešeň. Pff...

Otřel jsem si zpcenou tvář do košile a zběžně prolístoval svůj úlovek. Vrcholem erotična byl na svou dobu odvážný detail kopulujících mandelínek bramborových na straně 27.

Bože. Nic frigidnějšího jsem si vybrat nemohl. To už by snad byla rajcovnější i Mateřídouška.

„Čo tu porábaš?“ zakryla mi sluneční kotouč dívčí silueta, zrovna když jsem se zhrzeně zakusoval do kuřecí bagety. Zamžoural jsem.

Byla to Oľga. Krajně sympatická, slovenská a neskutečně půvabná Vlastina spolubydlící, kvůli které už třetí týden v kuse navštěvuji Vlastu na pokoji každý večer bez jediného vynechání. Už mě tam musejí mít plný kecky.

Rozbušil se mi myokard a začal jsem koktat: „Já si... tady.. čtu si.“

„O čom?“ zajímala se.

„O...“ namátkou jsem zalístoval, „...obřích stromech puya v Huaskaránském národním parku v Andách,“ ocitoval jsem perex na třetí stránce a zaskočil sám sebe.

„Skôr vyzeráš, ako by si čakal na bozk. Tu pod tou čerešňou,“ klekla si ke mně.

„To asi ne, protože...“ pokrčil jsem rameny, „nevím, co je bosk.“

Zasmála se. Chvilku váhala, a pak se ke mně naklonila: „Toto,“ a dala mi pus.

Vzpamatoval jsem se po dvaceti vteřinách:

„To je hezký,“ polkl jsem.

„Spolubydlící si mu stěžovali, že moc nahlas...“

„Pardon,“ přerušil mě natužený číšník, „máte vybráno?“

„Ano. Tady... tu horkou bílou čokoládu s kouskama pistácií. A můžete nám k tomu, prosím vás, dát dvě brčka?“

24. Oľga

„Doufám, že nám ji představíš dřív, než bude v jiným stavu,“ zašermoval táta půlkou celozrnného rohlíku.

Pane Bože... Přednáška.

„No moc nekoulej vočima, mladej. Jestli je tak náchylná jako tvoje máma...“ namířil na svou družku lžíci gulášové polévky, „kolem tý jenom prošly trenky, a narodil ses ty.“

Poprvé mě tenhle slovní obrat pobavil. Teď pojednácté už to nebylo tak úplně ono. Do pytle. Jestli nepozorovaně nepošťouchnu hovor k jinému tématu, nejen že tu ztvrdnu do večera, ale aspoň týden nebudu mít na sex ani pomyšlení. Nic tak nedokáže ochromit pohlavní pudry jako vlastní rodiče. Snad jen s výjimkou naší matikářky z gymplu a toho videodokumentu o obřízce.

Musím strhnout konverzační volant, dokud to jde:

„Pes má na zadku ohromný klíště! Je fakt nacucaný. Vypadá jako šedivej pingpongovej míček,” spojil jsem ukazovák a palec, abych demonstroval exoparazitovu velikost.

Jenže ani diagnóza našeho rotvajlera už nemohla mámě zabránit, aby vyslabikovala tradiční úvodní znělku rodičovského sexuologického semináře: „Chovej se tak, abys nechoval, Vojto.” Nechala rodinné motto, které před dvaceti lety mým ukvapeným početím oba porušili, několikrát dramaticky odrazit od sporáku a doprovodila ho grimasou veřejnoprávního televizního zpravodajce v depresi. Pak se ke mně důvěrně naklonila: „Máš ostříhaný nehty, když si nandáváš kondom?”

Chvíli jsem se na ni mlčky díval.

„Jo, i na nohou. Můžu už jít?”

„Hele, mladás, budeš to dělat celej život,” zavěštil táta a dojedl rohlík.

„Co? Stříhat si nehty?”

„Ne. Souložit!”

„To doufám,” zaváhal jsem a pro jistotu jsem zaklepal na kuchyňskou linku, aby se to nezakřiklo. „Přesto... probírání koitálních detailů s rodičema bych rád ukončil ještě v produktivním věku.”

Dva dny nato jsem kreslil ukazovákem na nahá záda japonský znak podle papíru v druhé ruce. Tah po tahu.

„Vankúš!” vyhrkla Oľga.

„Ne, špatně. Je to polštář.”

Překulila se a pobaveně nazdvihla pravý koutek: „Vankúš je polštář.”

„Hele, já ti nevím. Vždycky řekneš nějaký slovenský slovo a správnou odpověď zopakuješ až po mně,” lektorsky jsem se zamračil a Oľga mě praštila vankúšem.

Studovala anglistiku a japanologii. Já teď klečel rozkročmo nad ní a vyšimrával jí na záda slovíčka na zítřejší písemku.

„No dobře, jestli neblafuješ, tak to bylo už desáté správně určené slovo v řadě, takže...” upustil jsem papír se znaky a ten se kolébavě snesl na podlahu, „teď přichází pohádková výhra, o které sní všechny ženy s vkusem: Chládek tě bude deset minut v kuse boskat.”

„Bozkávať.”

„Jedno po druhým.”

Za hodinu a půl, když Oľga konečně našla podprsenku a já vydoloval zpoza radiátoru trenkoslipy, jsme si lehli vedle sebe a povídali si.

„...tys jela stopem až domů jen kvůli učebnici? A jaguárem?”

„Hej,” kývla jakoby nic. „A čo si robil ty tento víkend?”

„Nic tak dobrodružného. Absolvoval jsem bezplatný ubíjející kurz *Jak nepřinést domů vnouče*,” přiznal jsem.

Oľga se usmála, zároveň svařtila obočí, a to všechno ještě stihla doprovodit naléhavě tázavým pohledem.

„Ále... naši mají strach, že se jim rozmnožím,” zavrtěl jsem hlavou. „Vědí, že nemáme zkušenosti. To je asi pravda. Než jsem dostal košem, nestačil jsem se ve svém prvním vztahu

ani pořádně roz... chci říct roz... rozkoukat. A tys dokonce počkala až na mě," přejel jsem Olze pomalu po tváři konečky prstů.

„No a keby ešte vedeli, že sme prezervatív vyskúšali iba raz a hneď ho zavrhli pre jeho komickosť a nepraktickosť...“

Představil jsem si, že to máma s tátou vědí. Výsledkem by byly přibližně dva infarkty a přesně jedna vasktomie.

„Vieš čo? Vzdeláme sa,“ skočila do sandálů a hodila po mně rifle, „nech sú vaši kľudnejší. Pod!“

Za okamžik už jsme se oba tísnil u obrazovky počítače univerzitní knihovny. Já chroupal kešu oříšky z pytlíku a Olga vyťukávala do klávesnice písmenka, která se pomalu začala šikovat za dvojitým lomítkem:

www.antikonцепcia.sk

Objevilo se menu a hned záhy obrázků rozjařené ženy chystající se polknout pilulku. Patrně antikoncepční. Ženin úsměv a celkově rozdováděný výraz však napovídaly spíš tomu, že ji koupila někde na diskotéce a načíná už druhé plato. Navíc se olizovala, jako by se chystala na valník čokotatranek. No jo, dneska je to brnkačka, dělat reklamu na antikoncepci. Dokud se popíjelo olovo a na genitálie se mazal krokodýlí trus, chtělo to víc invence.

„Jé, hele!“ zmocnil jsem se myši a kliknul v menu na poslední položku – *Hry*.

Celý monitor se zalil růžovou barvou a vprostřed zablikal krvavě rudý nápis: *SPERMOBIJCA*. Nápis zmizel, a když seshora entusiasticky vyrazila první mužská pohlavní buňka, pochopil jsem, že růžový podklad představuje děložní sliznici. Kurzory vlevo a vpravo se ovládal kanón v dolní části obrazovky, jenž proti odhodlaným bičíkovcům metal pilulky, které při zásahu explodovaly.

„Jsi si jistá, že se tu vzděláme?“ zeptal jsem se Olgy, zatímco jsem sváděl dech beroucí duel s hlavním padouchem druhého levelu – zelenou zmutovanou spermií vyzbrojenou sebevědomým šklebem a plazmovými děly.

„Vieš čo, spermobijca? Pusť ma k tomu,“ vzala myš a klikla na ikonku – *Druhy antikoncepcie*. V podmenu pak na *Prerušovaný sex*. Významně jsme se na sebe podívali.

Naběhlo pár odstavců textu v čele s cifrou v procentech.

„Třicet sedm procent? Co to je?“ znejstil jsem. „Co je to třicet sedm procent?“

Olga mě chytla za ruku: „Podľa všetkého to je úspešnosť tej metódy.“

„Proboha! Třicet sedm procent?!“ přeskočil mi hlas a zaskočilo kešu. „Třicet sedm procent?! Třicet sedm?! To je hrůza!“ rozkašlal jsem se. „To je jako moje písemky ze zeměpisu...“

„Kľud,“ několikrát mě otevřenou dlaní udeřila do zad.

„Třicet sedm procent?! Co tím chtěj říct?“ vyhrkly mi slzy do očí a začal jsem sípat. „Takže když zavřu sto nahatých párů na čtvrt hodiny do stodoly a řeknu jim, aby se jedinkrát přerušovaně pomilovali, přitáhnou mi do roka třiašedesát harantů?“

„To neviem,“ pokrčila rameny, „ale rozhodne to bude jedna z najväčších swingers párty v strednej Európe.“

„Ty se směješ. Tys neslyšela tu strašidelnou historku o mojí mámě, kolem který se procházej tátovy trenky,“ zoufale jsem zabořil obličej do dlaní.

„No tak, zlato, napanikár,“ pohladila mě po čele. „O dva týdne uvidíme, či sme boli dostatočne opatrní. A ja dúfam, že hej. Potom nasadíme hormonálnu antikoncepciu. Dovtedy prejdeme z prerušovaného sexu na...“ odmlčela se, „prerušený sex.“

„Prerušený sex?“ zopakoval jsem nahlas a zdráhal se uvěřit, o kolik radosti může člověka připravit změna tak nenápadné mluvnické kategorie, jakou je vid. „To nezní moc slibně, že ne?“

„Určite to znie lepšie než prerušené tehotenstvo,“ ukončila diskusi a jako správný řečník s citem pro dramatickosti si ten nejpádňější argument nechala na konec.

Ještě téhož odpoledne jsme vyvěsili nad postel vlastnoručně načrtnuté schéma spermie a vajíčka obehnané rudou kružnicí po vzoru zákazových značek a jako náhradu za původně plánované pásmo něžností jsme si v oddělení japonské literatury půjčili Murakamiho *Norské dřevo*, které si Oľga chtěla už dlouho přečíst. Nebyl jsem proti. Aspoň mi asexuální šňůra rychleji uteče a po roce zase přelouskám něco beletrističtějšího než nápojový lístek.

Padla tma, uvelebili jsme se a já předčítal. Ovšem už během prvních stránek mě začal jít pocit, že volba knihy není s cudným charakterem večera tak úplně kompatibilní a že ve svém upjatě formálním světě úklonků a tamagoči je každý jeden Japonce jako akvárium testosteronu před výbuchem. Tím spíše pak spisovatelé. Měl jsem problémy s pravidelným dýcháním a chvílemi mi přeskakoval hlas, ale držel jsem se statečně až do okamžiku, kdy hlavní hrdina s kamarádkou vešli do pornokina...

„Tak. Pro dnešek to stačí, řekl bych,“ završil jsem čtení uprostřed odstavce a snažil se přepumpovat krev zpátky do hlavy. „Radši... mi něco vyprávěj ty.“ Zaklapl jsem publikaci, odložil ji na noční stolek a hlasitě polkl. „Žánr nechám na tobě. Hlavně ať jsou v tom naši, matikářka ze střední, co nejvíc obřízek a... láska?“

Usnula.

Už před nějakou chvilkou. Hlavu položenou na mém břichu. Dlaň obepínající můj levý bok. Ležela mi mezi stehny a pravidelně oddechovala. Pohladil jsem ji po vlasech. Voněly jako plátek vanilky právě vytažený z medu.

Tehdy jsem si naplno uvědomil, co se děje a jak moc chci, aby tenhle okamžik nikdy neskončil. Přál jsem si sedět tu takhle napořád. Ostatně... stejně jsem se nemohl hýbat.

Natáhl jsem se na zem pro pantofli a mrštil ji proti vypínači na opačné straně pokoje. Minul jsem. Zkusil jsem to znovu a napodruhé se mi opravdu podařilo lustr zhasnout.

Někdy se člověk trefí napodruhé.

25. Čaj o páté

Vykřikl jsem, upustil bílý jogurt, zakryl si genitálie a zacouval zpátky do pokoje.

„Někdo tam je! Vstávej! Někdo tam je!“

„Čože?“ Oľga se posadila na posteli a nahmatala lampičku.

„V chodbičce! U ledničky se... tam u ledničky... válí se tam tělo!“ byl jsem nahý a rozrušeně přeskakoval z nohy na nohu.

„Čie telo?“ zamžourala Oľga rozespale, nazula si pantofle a jakoby nezáčastně zamířila ke dveřím.

„Počkej!“ zarazil jsem ji. „Ty tam jdeš jen tak?“

„Akože len tak? Ja mám pyžamo. To ty tu pobehuješ ako dezorientovaný striptér,“ zavrtěla pobaveně hlavou.

„Tohle nemyslím. Kde je tělo, tam je i... pachatel! Nemůžeme tam jít s holýma rukama!“ Rozhlédl jsem se. „Nemáš tady aspoň hřeben?“

„Načo hřebeň?“ nadzdvihla nechápavě obočí.

„Na kurzu sebeobrany nás učili, že když prudce přejedeš hřebenem po kořeni nosu útočníka, jeho tkáň a chrupavky všude lítaj a... bolest ho úplně paralyzuje,“ nasadil jsem

samolibý obličej akčního hrdiny, jemuž se právě podařilo sestrojít časovanou bombu ze šumáku a půlky pesaru.

„Hrebeň,“ zopakovala. „A potom mu vypichneme oči riasenkou a ubijeme ho fénom. Pod', prosím ťa,“ chytla mi zápěstí, ale ještě než vzala za kliku, stihl jsem si navléct kraťasy a vyzbrojit se Vlastiným peodorantem.

Pootevřeli jsme dveře a opatrně nakoukli do chodbičky. Oľga rozsvítila a já viděl, že to, o co jsem zavadil, byla zhruba pětadvacetiletá dívčina rozvalená na podlaze.

Oľga si k ní hned klekla: „Nie je ti nič?“

Dívka zvedla levačku na znamení, že je v pohodě, a něco nesrozumitelného zamumlala. V pravé ruce svírala prázdnou láhev od peach vodky. Byla celá v černém, ale od pasu dolů potřísněná bílými skvrnami.

„Čo si jej to tu preboha robil?“ vrhla na mě Oľga znepokojený kukuč. „Nemôžeš sa trochu kontrolovať? Nahého ťa asi nebudem púšťať medzi ľuďi.“

„Ha ha, legrace,“ ušklíbl jsem se. „To je jogurt. Upustil jsem ho, když jsem se leknul.“

Dívka znovu začala máchat nad hlavou levou rukou, abychom o ni neměli strach. Byla úplně namol.

„A kdo to vůbec je? Vždyť sotva sedí!“ Sebral jsem hadr zpoza odpadkového koše a jal se vytírat z linolea cákance bifidogenní mikroflóry.

„To je naša nová spolubývajúca. Nebýva s nami ani týždeň. Prehodila som s ňou sotva pár viet. Vždy prišla neskoro v noci a bola opitá, ale myslela som, že cez víkend pôjde domov. Dokonca som aj zabudla, ako sa volá,“ pokrčila Oľga rameny.

„Myslím, že v tomhle stavu si to nebude brát osobně, protože sama tápe,“ uklidnil jsem ji.

„Počuj, Vojta,“ podívala se na mě Oľga ustaraně, „ona ale naozaj nevyzerá dobre.“ A byla to pravda. Holčina civěla tupě před sebe jako divačka čtyřhodinového přímého přenosu z utkání v curlingu, která navíc mění odstíny tváře podle barev aktuálních kotoučů. „Možno by sme mali zavolať jej rodičom.“

„Ale jsou čtyři ráno,“ poklepal jsem na digitální budík.

„Ja viem. Ale toto nebudeme riskovať. Čo keď ju uložíme do postele, a ona sa nám potom v spánku zadusí zvratkami? Čo ak má nejaké zdravotné komplikácie, o ktorých nevieme?“ Oľga vytáhla z náprsní kapsy notoriččiny bundy mobilní telefon. „Zavolaj k nej domov. Prídu si po ňu alebo... nám aspoň povedia čo robiť. Tak to bude najlepšie.“ Podala mi aparát a sama šla postavit na čaj.

Mobil patřil k nejnovějším modelům. K takovým, které se mi ještě nedostaly do rukou. Byl to ten typ, který hraje, mluví, fotí a u něhož se bojíte stisknout tlačítko z obavy, že budete teleportováni. Otevřel jsem krytku a přístroj mě přivítal vtíravou jásavou melodií a infantilní animací jakéhosi veselého hraboše. Namátkou jsem zabořil palec do kláves v naději, že se nějak dostanu do seznamu, ale místo toho jsem spustil zbrusu nový nářev a další příhodu extrovertního sysla. Proboha. Čím víc jde technika komunikace dopředu, tím víc s sebou vláčí podobných pitominek. Kdyby tyhle hovadiny někdo tenkrát přidával do kouřových signálů, dávno by ho skalpovali a zabavili mu sirky.

„Prosím tě... eaa... ty,“ dřepel jsem si zoufale k dívčině, když má averze vůči syslovi nebezpečně kulminovala, „jaké je číslo k vám domů?“

Škubla hlavou a buď odpověděla: „Dva,“ nebo si jen krkla. To si dodnes nejsem jistý. A vlastně to bylo jedno, protože na displeji se objevil nápis DOMŮ a mobil, aktivovaný zřejmě mým hlasem, začal vytáčet kýžené číslo. Že mě to nenapadlo, hlasové ovládání! Klikla, že jsem neklel, to už bych volal někam do hamepju.

„Prosím?“ ozval se na druhém konci podrážděný ženský hlas. Oľga se zatím vrátila z kuchyňky s podnosem se třemi šálky čaje.

„No, dobrý večer, matko,“ odkašlal jsem si, „zrovna tu přede mnou na podlaze leží vaše dcera a je úplně zřízená. Tak se chci se zeptat, jestli nemá nějaké zdravotní... haló? Haló?“ Na displeji zablikal rudý piktogram ve tvaru baterie a mávající sysel. A pak už nic. Mobil zhasnul.

„Ty jo, došla baterka normálně,“ konstatoval jsem s lehce přihlouplým úsměvem, který však zmizel hned, jak jsem si všiml Olřina tetanového pohledu a zaslechl její spánky pulzovat.

„Ty si povedal o pol piatej ráno jej mame, že jej dcéra leží pred tebou na podlahe,“ vyslabikovala celé souvětí, aniž by jedinkrát mrkla. „Nič viac?“

Nastalo štiplavé ticho. Jen ták v Olřiných rukou se mírně roztřásl a na hladinách tří šálků se roztančily zlověstné kruhy.

„A k tomu takým úchylným hlasom!“

„Úchylným? To byla moje polooficiální intonace!“ ohradil jsem se. „Chtěl jsem působit důvěryhodně!“

„Pôsobil si,“ přitakala ostentativně. „Ako Hannibal Lecter!“ Čaj z pravého hrnečku vyšplouchl přes okraj.

„Opa... opatrně s tím tácem, jahůdko,“ udělal jsem krok vzad, „teď jsem tady vytíral.“

„A o chvíli budeš zametať,“ zasměchovala, „až chlap v kukle vyrazí pažbou okennú tabuľu.“ Odložila ták na zem, klekla si a pustila se do prohrabávání dívčiny krosny.

„Snad nemyslíš, že bude máma hned volat zásahovku...“ Zběžně jsem si v hlavě zrekapituloval poslední dvě minuty... „Nebo... Do pytle! Co... co budeme dělat?“

„Nabíjačku tu nemá. Takže nič,“ zamyslela se, „viac čaju.“

Holčina začala chrápat. Kapitulovali jsme. Namísto panického pobíhání po místnosti jsme si s Olřou raději dřepili na zem, sesedli se kolem trojice hrníčků a jakoby vytrženi z kontextu mlčky popíjeli. Je to zvláštní a moc osvěžující pocit, na moment si sednout a vymanit se z toku událostí.

Asi za tři čtvrtě hodiny, kdy už jsme zase pro změnu začínali usínat my, děvče procitlo, natáhlo se po svém vychladlém šálku, usrklo, polklo, a aniž by zdvihlo zrak, tiše promluvílo: „Podvedl mě. Měla jsem ho ráda a... našla jsem ho se svojí spolubydlící,“ zarazila se a škytla, „a proto jsem se odstěhovala sem. O patro níž.“

Bylo to tu. Nekomunikující, krkající, jogurtem ohozená alkoholička zahájila střízlivění a první artikulovanější větou se změnila ve zhrzenou milenku s tesklivým lidským příběhem.

„Věříte, že člověk je jen půlka a hledá tu druhou?“ popotáhla nosem, „Honzík byl moje druhá půlka.“

Díval jsem se jí do tváře. Její oči byly vlhké, rty se třáslly a mně bylo jasné, že Honzík by si zasloužil nakopat do obou půlek.

Vytáhla z kapsy pasovou fotku týpka s prázdným výrazem a legračním kořenem nosu. Podala mi ji. Z druhé strany bylo napsáno hůlkovým písmem MILUJU TĚ, HONZA.

„Na tohle já nevěřím,“ přiznal jsem. „Jdeš na výstavu dekorativních kalíšků na vejce a zamiluješ se tam. Nejdeš na výstavu a zamiluješ se na demonstraci neonacistů. Láska je náhoda,“ zamyslel jsem se, „je to jako slepec v pizzerii, který...“

„Zapamätaj si tú myšlienku, áno?“ položila mi Olřa ruku přes ústa a otočila se k nešťastnici: „Teraz... spomenula by si si prosím ťa na číslo tvojej mamy?“

Dívka si promnula levé oko: „Z hlavy asi těžko. Proč?“

„Potrebujeme, aby si jej zavolala, že sa ti nechystá zjesť mozog sadistický psychopat s náhubkom,“ s těmi slovy se na kratičkový jízlivý okamžik podívala na mě. „Je celkom možné, že tvoja mamka sa už niekoľko desiatok dlhých minút topí v podobných hypotézach, a my...“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Ustrnuli jsme a vyměnili si několik vyplašených pohledů.

Druhé zaklepání. Druhá série kukučů.

„Já tam nejdu. Mám fobii z jednotek rychlého nasazení,“ zašeptal jsem. „Navíc tady ani nebydlím. Jsem první, na koho budou střílet.“

„Pokiaľ nasadiš polooficiálnu intonáciu, tak určite,“ zhodnotila to Olřa.

„Ani já,“ špitla dívčina, „já jsem opilá,“ demonstrativně se zakolébala a pro jistotu zdvihla nad hlavu láhev od vodky.

Olga obrátila oči v sloup, vstala, došla ke dveřím a otevřela je.

„Dobré ráno.“

„Dobré,“ zazněla z chodby odměřená odpověď a přes práh nakoukla pletací jehlice následovaná křiklavě fialovou mikinou XXL. Byla to vrátná. Vkutálela se dovnitř a rozhlédla se po buňce: „Je tu někde Gizela Juříková?“

Gizela Juříková schovala jednu ruku s láhví za zády a druhou se přihlásila: „Tady!“

„To jste vy?“ ubezpečila se kolejbába. „Vaši matku vyděsil nějaký poťouchlý telefonát. Bojí se o vás a volá vám na vrátnici. Máte se jí okamžitě ozvat...“ najednou se zarazila a vytrčila paži směrem ke mně: „Vy jste muž!“

Trochu mě to zaskočilo. Byl to jistě fakt, ale pokud vás někdo takhle bez okolků pohlavně identifikuje, zjistíte, že nevíte, jak reagovat. Zmohl jsem se na: „Ano.“

„Tohle je dívčí pokoj!“ vykřikla vrátná a její sterilní projev se plynule přehoupal v hysterický výstup. „Návštěvy jsou povolené do desíti hodin! Tohle je hrubé porušení kolejního řádu!“

„Však já...“ zmocnila se mě přiměřená panika, „taky nejsem návštěva. Jsem...“ začal jsem smrkat, abych získal čas, „přišel jsem s... pff... spravit... radiátor! Upadnul mu... tady tenhle... šp... runclík.“

Ach Bože. Zabořil jsem hlavu zoufale do dlaní. Já jsem vůl. Šprunclík. Typický instalatérský termín.

„A kde máte triko? Jak se jmenujete?“ žena nasadila grimasu workoholického inkvizitora, který se právě vrátil z dovolené, a vylovila z mikiny propisku a obávaný, tolika legendami opředený trestný bloček.

„To ja som ho sem pozva...“ chystala se Olga vzít vinu na sebe, když najednou Gizela vyhrkla: „Honza Roztočil!“

Oba jsme nevěřičně a téměř synchronizovaně otočili hlavu jejím směrem.

„Je to Roztočil!“ zopakovala. „A obtěžuje nás tu po nocích opakovaně!“ spílala mi rozechvělým ukazovákem tak blízko před obličejem, že jsem se bál, že mi vydlobne oko.

„Je to pravda?“ procedila vrátná přísně mezi zubními můstky.

Obě děvčata začala o překot přikyvovat.

Ozvalo se cvaknutí propisovací tužky a žena se ke mně naklonila se zvráceným úsměvem, který jsem do té doby znal jen z teleshoppingu: „Co mi k tomu řeknete, Jene?“

„Nic,“ zavrtěl jsem hlavou, „je to tak. Mají pravdu,“ zahájil jsem svou kající prezentaci. „Šprunclík byla jen další z mých rafinovaných lží. Chodím po nocích za děvčaty s nemravnými návrhy. Jsem chlípný, a dokud tu budu bydlet, budu to dělat dál,“ zvolal jsem a vzdorovitě zahrozil pěstí ke stropu, „jako že se jmenuju Roz... eaa... Rozkro... toko...?“

„Roztočil Jan, Družstevní 710, Chlumeč nad Cidlinou. Kolejní pokoj 206, blok B,“ doplnila mě Gizela.

„To zařídíme, pane Roztočile, nemějte strach,“ ujistila mě vrátná, „tahle ubytovna nebude žádné doupě neřesti. Jednoduše tu budou bydlet jen ti, kteří myslí především na studium,“ fatalisticky zaklapla blok a spolu s Olginou spolubydlící odešly do vrátnice po telefonu uklidnit vystrašenou mamínu. Gizela, která se pořád lehce motala, se na nás, ještě než zmizela v chodbě, zlehka usmála a mrkla.

„Ty bláho,“ vydechl jsem, „to byl večer, co? Příště se bez toho jogurtu snad radši obejdu,“ podrbl jsem se zmateně na zátylku. „Ale... chtěl jsem říct, že láska je jako nevidomý v pizzerii, protože...“

Olga mi zničehonic položila ukazováček na rty: „Ššš... zopakuj mi ešte tú pasáž o tom, ako si žiadostivý a necudný,“ pohladila mě po tváři a začala mi stahovat bermudy.

„...počkej, chápeš tu metaforu, jo? Protože když jsi slepá a kupuješ pizzu, tak třeba ančovičky...“

Zatlačila mě do koupelny a zamkla dveře...

26. Exkrementy exkluzivně!

Odloupával jsem kousky korodujícího zábradlí a snažil se trefit plivancem chlapa, co se dole na trávníku proháněl na motorové sekačce. Vedle mě seděl na hromadě novin spolužák Libor, dloubal se v oku a dokuřoval jointa.

„Jak to, že vy máte balkón, a my za stejnou cenu jenom okno, který nejde v létě otevřít a v zimě zavřít?“ zamračil jsem se.

„Ty vado!“ zašeptal Libor. „Cejtím se jako tygrice a potřebuju čůrat!“ odložil jointa na beton a odběhl.

Libor byl zvláštní člověk. Nevím, jestli za to mohla výchova nebo THC, ale Libor Mordych žil v trochu jiném kontextu než kdokoli, koho jsem poznal. Některé lidi to odrazovalo, ale mně to přišlo poměrně osvěžující. Byl bezprostřední, emocionálně labilní, s ustupujícími světlými vlasy a neméně ustupujícím smyslem pro realitu. A co bylo nejpodivnější, abnormálně na něho letěly holky. Netuším, jak to dělal, ale spal za celý život s více děvčaty, než já pozdravil.

Ozvalo se spláchnutí, Libor se vrátil, a ještě než se znovu svalil do haldy starého denního tisku, obrátil jsem se na něj s dotazem, který mi zrovna vytanul: „Hele, máš už redakční praxi?“

„Koho?“ reagoval nepřítomně, zatímco si čichal k dlaním, zda mají dostatečně mýdlovou vůni.

„Jestli chceš dokončit druhý blok bakaláře žurnalistiky, musíš absolvovat dvě redakční praxe. Je to za osm kreditů,“ připomněl jsem mu. „Máš už něco?“

„Ani ne,“ zamyslel se, „když teda nepočítám ve studentském časopise tu moji noticku o tom, že je polojasno.“

Zavládla menší porce ticha.

„Teda to je sólokapr,“ našpulil jsem uznale spodní ret a hodil po Liborovi sarkastický kukuč. „To číslo se muselo prodávat samo.“

„No jo, ty vado, když tady není o čem psát!“ rozhodil zoufale rukama, které mu při návratu rezignovaně pleskly o stehna.

A měl pravdu. Všechno to byla jedna velká habadůra. Tápající uhrovitý teenager je už odmala krměn kinematografií, v níž novináři jako nekompromisní týpci v baloňácích potírají s notýsky a fotoaparáty organizovaný zločin, někdy dokonce svou profesí pouze maskují mimozemský původ a nadpřirozené schopnosti, a pak si podá přihlášku na vysokou školu, jen aby zjistil, že ve skutečnosti zažije žurnalista největší vzrušení, když se mu kousnou Windows.

„Už vím!“ vyhrkl jsem. „Řízená provokace!“

„Co to je?“ pokrčil Libor rameny.

„Necháme uprostřed ulice odemčené jízdní kolo,“ pokynul jsem do rohu balkónu k Liborovu bicyklu, „schováme se do křoví, počkáme, až někoho zaujme, nafotíme ho při činu, chytne, udáme na policii, a máme parádní článek!“

Libor se nejdřív usmál, ale pak svráštíl obočí: „No jo, ale co když ho nechytne, ty vado? Bicykl v trapu!“

Moje nadšení opadlo stejně rychle, jak přišlo. Nahnul jsem se otráveně přes zábradlí, zahleděl se na chlapa u volantu motorové sekačky a cítil jsem, jak mnou prostupuje závist. Díval jsem se totiž na šťastného muže. Na muže, jenž nalezl své poslání v sečení nevzhledných travnatých ploch. Muže, jemuž netřeba k seberealizaci víc než šik bojínku lučního a pár rotujících čepelí. Dokážu být i já někdy společností něčím užitečný, a mít z toho upřímnou radost? „Jo!“ Můj chrchel přistál přímo na kapotě.

„Už to mám!“ zaradoval se Libor.

Otočil jsem se a viděl jsem, jak si nadějně zírá mezi nohy.

„To nechápu,“ zavrtěl jsem hlavou. „Myslíš, že to tě uživí?“

Nadzvedl pánev, vytáhl zpod sebe zmuchlaný a potrhaný list neidentifikovatelného magazínu, začal jím rozrušeně mávat ve vzduchu a o překot vysvětlovat: „Když jsem se minulý

týden zkouřil, viděl jsem na jednom baráku duhu. Tak jsem tam šel a zjistil jsem, že tam sídlí Hnutí Duha. Šel jsem se zeptat, jestli nemají oheň, a oni mi nabídli místo externího spolupracovníka v jejich Ekologických listech!“

„Je to neziskovka, že jo?“ poznamenal jsem nevzrušeně.

„Jo!“ pokračoval plynule v radování, aniž by můj dotaz zaregistroval. „Jenže jsem nevěděl, o čem psát!“

Obrátil jsem ruce dlaněmi vzhůru v nechápavém gestu.

„A tady v tom článku stojí, že anarchofeministi v Německu zabodávají na protest proti chování Spojených států americké vlaječky do psiho trusu!“ jeho tvář se rozzářila, jako kdyby našel pod stromečkem domácí kino.

„Maj asi hodně smutný a nudný životy,“ diagnostikoval jsem je. „Ale jak to souvisí s ekologií?“

Libor se postavil, protože excitace už mu nedovolila sedět: „Představ si, že by ty vlaječky měly žerdičky z brček! Chápeš ten paradox?“

Myslel jsem, že je to řečnická otázka, ale když Libor dvacet sekund mlčel, řekl jsem: „Ne.“

„Protestuješ proti tomu, že USA nesnížily limity exhalace skleníkových plynů do atmosféry, a sám aranžuješ v parcích brčka, ty vado! Máš vůbec představu, jak dlouho se tyhle polyethylentereftalátový svinstva rozkládají?“

Chvilí jsem čekal, že Libor hodí do placu nějakou cifru, ale místo toho si začal hrát s chlupem na levém předloktí. „No počkej, a jsou teda z brček?“ zajímal jsem se.

„Nejsou,“ zakřenil se tajemně, „ale mohly by.“

Vždycky když máte pocit, že konečně stiháte Libora sledovat, příští větou vám zase uteče o půl stadionu.

„Vždyť ten článek se tady válí už pár měsíců a je to zpráva odněkud z Berlína,“ přeběhl jsem svižně očima inkriminovaný odstavec. „Zdejší Ekologické listy to stejně nebude zajímat, když se to neděje v Olomouci.“

Libor se zatvářil ještě o dva A. C. Clarky tajemněji: „Ale mohlo by.“

Druhý den v poledne jsem modelářským nožikem nařezával tmavě modré brčko a Libor vybarvoval pastelkami zmenšeninu americké vlajky, kterou jsme ráno vytiskli z internetu.

„Hele, když už ten fenomén tvoříme, mohli jsme taky protestovat proti něčemu jinému,“ smekla se mi ruka a málem jsem si rozřízl břicho ukazováčkem, „mně se třeba nelíběj starý lidi na plážích.“

Libor mi podal symbol americké svobody zredukovaný na obdélníček 11 x 16 centimetrů a já ho vsunul do plastové slámky. Vypadalo to moc roztomile. Chyběla už jen hymna hraná ze sluchátek discmana a nějaký trpasličí desetibojař.

„Teď přijde ta horší část,“ zaševelil Libor dramaticky, „musíme do terénu.“

Už skoro hodinu jsme křížovali park a Liborovi začínaly téct nervy: „Tohle je život, ty vado! Když si koupíš nový bílý lodičky, šlápeš do toho hned, co vylezeš z baráku,“ našťavaně nakopl promáčklou plechovku Pepsi Coly, „ale když potřebuješ nafotit reportáž, všichni místní vořeši dostanou synchronizovaně zácpu!“

„Ty sis koupil lodičky?“

„Hele! Hele!“ vytrčil paži k lavičce, kolem níž procházela korpulentní slečna v tričku s nápisem BON JOVI vláčící za sebou pudla. Když na ni usedla, vytáhl Libor z šortek foťák, naznačil mi, ať ho následuju, a nadšeně odcupital jejich směrem.

Krčili jsme se za statným kaštanem. Libor se chvěl očekáváním, já byl o něco skeptičtější: „Z toho nic nebude, hele. Koukni, jak je vychrtlej,“ rozďoubával jsem brčkem kůru jírovce. „Kdyby neměl tu trvalou, tak je průhlednej. Pochybuju, že se mu chce.“

„Ale ne,“ nevzdával se Libor, „už špulí zadek, koukej.“

Oba jsme zatajili dech.

A tehdy, jak jsem visel pohledem na těch třesoucích se zadních psích prackách s teatrálními bambulkami v naději, že už jsou dost pokrčené v kolenou, aby to znamenalo, že se zvíře chystá vykonat potřebu, uvědomil jsem si, kde jsou moje mladické sny. Když jsem se hlásil na novinářinu, plánoval jsem si, že jednou budu sedět ve své pracovně v okázalém, leč vkusném koženém křesle, popíjet libovolný smetanový alkoholický koktejl a plnit titulní strany předních deníků uznávanými rafinovanými fejetony. A zatím tu číhám za stromem na defekaci anorektického pudla, abych se mohl rozeběhnout k jeho výkalu a rochnat se v něm brčkem. Začínal takhle Pulitzer? Začínal tak Neruda? Čapek? Začínal takhle proboha vůbec někdo gramotný?

„Co tady sakra děláme?!“ vykřikl jsem a prudce vyskočil ze dřepu.

„Ššš!“ napomenul mě Libor, ale to už pudl následovaný paničkou pelášil někam k tenisovým kurtům. „Ty jsi blbej, ty vado, fakt! Kde teď seženeme...“

„No jen to řekni!“ povzbuzoval jsem ho. „Řekni, co sháníme! Copak tobě to nepřijde ani trochu tragický?“

Libor sklopil oči a jeho tvář se začala pomalu rozjasňovat. Byl jsem rád, že už taky pochopil, že lidská důstojnost má větší cenu než článek v novinách, ale on mě jen poplácal po rameni: „Dobrá práce, parťáku,“ a ukázal do trávy, „vypadá to, žes ho vyděsil akorát.“

„Já to tam prostě nepíchnu,“ překřížil jsem ruce na prsou a zahájil tak sabotáž našeho projektu.

„Ježiši, proč se tak ošíváš?“ hecoval mě Libor. „Bulvár to takhle dělá denně.“

„No jo, ale metaforicky!“

„Hele, potřebuješ redakční praxi?“ vyrukoval Libor s pragmatickou argumentací. „Bez redakční praxe tě ke státnicím nepustěj. A došli jsme tak daleko!“

Podíval jsem se na výkal, pak na Libora, pak zpátky na výkal a poraženecky vydechl. „Ale přísahám, že jestli zmáčkneš spoušť, dokud budu ještě v záběru, tak rozvším po celý koleji inzeráty, že sháníš mast na hemeroidy.“

Přistoupil jsem k exkrementu. Jednou rukou jsem si stiskl nozdry, druhou jsem do něho shora opatrně vbodl vlaječku a opět jsem se chvatně vzdálil.

Vlaječka se mírně zanořila a pak jsem s hrůzou a jakoby ve zpomalené sekvenci pozoroval, jak sražena větrem zvolna padá na bok. Hvězdami a pruhy přímo do mazlavé hmoty. Produkt byl příliš řídké konzistence.

Vrhl jsem vyděšený pohled na Libora, který mě odpálkoval vyčítavým plesknutím dlaně o čelo a netrpělivým krouživým pohybem druhého zápěstí, jež mě ponoukalo k nápravě. Celý jsem se otřásl, vykřikl jsem cosi sprostého, chytl se za hlavu a zmizel mezi stromy.

„Tak k té vaší reportáži...“ šéfredaktorka Ekologických listů poklepávala nehtem prostředníčku o pravou obroučku svých brýlí na čtení, když jsme dva dny nato postávali v její kanceláři. Libor ochutnával svůj ušní maz, já si zakrýval tvář listem papíru.

„Ještě než to otisknete,“ skočil jsem jí do řeči, „chci jen říct, že chci použít pseudonym,“ vykoul jsem nesměle zpoza okraje A čtyřky. „Nebo ještě radši – zkratku! Nejlépe nějaká v latince vůbec neexistující písmena.“

Libor byl zrovna trochu zkouřený, takže se začínal mírně chichotat.

„Pánové, nevím, jak bych vám to řekla jemněji,“ sejmula brýle a těsně pod kořenem nosu jí zůstala rudá otláčenina, „ale ten váš článek je o hovně.“

Zhruba čtvrt minuty bylo ticho, které prořal až Libor slovem: „Lachtan.“ Tehdy jsem si řekl, že se zhuleným Liborem už nikdy nikam nejdu.

„Opravdu nechápu, jestli to s jeho otištěním myslíte vážně, nebo je to jen jakýsi zvláštní žert,“ usmála se a bylo vidět, že hledá kompromis mezi pobaveným a soucitným úsměvem, „ale působíte na mě jako recesisti, takže asi to druhé, že?“

„Ano, jistě,“ urychleně jsem se rozloučil a snažil se vytáhnout Libora ze dveří dřív, než vyjmenuje další ploutvonožce.

Vrátili jsme se na kolej a vyšli na balkón. Podíval jsem se dolů na úhledně pokosenou trávu.

Přistoupil ke mně Libor: „Na co koukáš?“

„Na nic,“ mávl jsem rukou.

„Ale musíme něco dělat, ty vado!“ zapálil si jointa. „Když se budeme flákat, nikam to nedotáhnem!“ skácel se do hromady starých novin.

„Máš pravdu,“ přitakal jsem a začal jsem drolit kousky rezivějícího zábradlí.

27. Stupeň sání

I am a vampire. I am a vampire. I am a vampire. I am a vampire. I am a vampire, vampire. I'm a vampire. I have lost my fangs.

Antsy Pants, Vampire (2006)

Ze zadu do mě žďuchl kartónový mikrobús. Klopýtl jsem, odrazil se od chodícího trsu hroznového vína a přistál v dekoltu Sochy svobody.

„Klidni hormon, Drákulo!“ udeřila mě do klíční kosti Deklarací nezávislosti.

„Já ffe moff...“

„Toho! Toho ber!“ ozvalo se zprava. Otočil jsem se a dostal do nosu mikrofonem s logem České televize od pohledné brunetky v okrovém saku. Robustní kameraman s aparátem na rameni přiklusal vzápětí.

„Vás se asi nemusím ptát, jaký kostým jste si na dnešní Majáles zvolil a proč,“ spustila bez pozdravu.

Zamračil jsem se.

„No... tak nemuffíte. Ale o čem ffi potom chffete povídat?“ obrátil jsem ruce dlaněmi vzhůru.

„Prosím?“

„O čem ffi ffe mnou... pff...“ rezignovaně jsem vydechl.

Ano, můj kostým *byl* vizuálně atraktivní. Zesinalá tvář, černé kruhy kolem očí, tužidlem ztopořené vlasy, zvenku černý a zevnitř rudý plášť se zlověstně stojatým límcem. Jako vložka mezi přímým vstupem z poslanecké sněmovny a reportáží o sebevražedných atentátnících jistě vítané oživení televizního zpravodajství. Ovšem na poskytování nějakých bodrých interview upír zrovna stavěný nebyl. Na vině byl mechanismus připevnění tesáků. Ten spočíval v rafinované růžové hmotě, kterou pravděpodobně někde omylem vyvinuli místo něčeho užitečného a v níž jsem dopoledne zvěčnil svůj dentální otisk, aby záhy ztuhla, a falešný chrup mi tak přesně seděl. Jenže hmota se chovala pořůchle. Zuby chvílemi nedržely a chvílemi

nešly sundat. Když byly nasazené, nemohl jsem zcela dovřít pusu, takže jsem ustavičně slintal jako smečka Pavlovových psů při požárním poplachu. No a především mě odřezávaly od světa, neboť mi ztěžovaly verbální komunikaci natolik, že mému projevu rozuměli jen mentálně postižení. A to jen ti empatičtí.

„...mám tenhle kofftým už delší čaff. Plášť mi ušila maminka na pofflední zvonění,“ pokoušel jsem se spolupracovat s médii, protože spolu s armádou byla těmi posledními, koho jsem si chtěl znepřátelit. „Ffhodou náhod jffem muffel toho dne ráno na odběr krve, takže to byla doffela legraffe,“ připojil jsem veselou historku, jaké diváci milují, a koncentroval se, abych na mikrofon vypouštěl alespoň dvakrát tolik zvuku než tekutin. Okrová reportérka se usmívala a kývala, což však mohlo znamenat cokoli – od zdvořilosti přes porozumění až po soucit nad mou domnělou mozkovou dysfunkcí.

Zavibrovala mi kapsa u riflí.

„TyVADO.jsemUkasny.KDEseFLAKAS?libor“

„Promiňte, mám ff někým ffraff,“ otřel jsem si bradu do rukávu. „Fftačí vám to tak?“

Redaktorka nepřestávala přikyvovat a její úsměv se zdál být s každou vteřinou chápavější a srdečnější. Raději jsem se rozloučil dřív, než mě stihla pohlédit po vlasech a nabídnout mi fidorku.

Libor seděl na vyhřáté kašně a vyhrnoval si pravý rukáv. „Jak se máš?“

„Mám ffe...“ zapřel jsem se o ruce a s heknutím vyšvihl svou pánev vedle Liborovy, „dobře, jo.“ Vlastně už nezvykle mnoho týdnů v kuse jsem si připadal nadstandardně šťastně.

Libor položil na vodní hladinu papírový parníček složený z linkovaného papíru s výpisky z Lexikologie a stylistiky. „Takhle je to nuda,“ komentoval, „ale...“ vytáhl zpoza ucha joint a zručně ho zastrčil do jednoho z komínků. „Vidíš? S pasažérem je to hned napínavý.“

„Hm. Jak ffe máš ty?“

„Jako rumbakoule,“ analyzoval se, vyškubl další list ze svého již kriticky tenkého trhacího bloku a jal se ho překládat. Zaposlouchal jsem se do šplouchání.

„Ty vado, vlašťovka,“ zahlásil po chvíli překvapeně. „Měla to být lodička.“ Hodil ji do vzduchu, opsala oblouk a přistála na hladině kašny. „A co Oľga?“

„No to je právě to. Dobrý,“ sledoval jsem vlašťovku a parník, jak se spolu synchronizovaně kolébají. „Jffme hodně ffpolu. Jak už ffe chýlí ffemefftr, ffpolubydľíffí ffe jí odfftĕhovaly domů, tak u ní ffpím a... je to heffký.“ Zatímco parníčkův kontakt s hladinou se uskutečňoval jen na několika málo hranách, vlašťovka ležela na vodě prakticky celou svou plochou. „I když pofflední dobou mi připadá z něčeho podrážděná.“ Začala se rychle rozmáčet a trhat. „Včera jffme ffe třeba chytli kvůli porodu.“ A klesla pod hladinu v podobě několika nevzhledných šedých chuchvalců. „Jinak potká ffe ff námi v ffedm před konffertem.“

„Porodu?“ zopakoval Libor, aby to vypadalo, že dává pozor.

„Jo. Ona, jak je hodně štíhlá, má fffrašný fffrach ff porodu. Ffmrtelně vážně a kategoriffky odmítá kdykoli v budouffnu родit. No a já jffem ji ffamozřejmě uklidňoval – bagatelizováním porodu, čím taky? A už to bylo.“ Mimoděk jsem pátral očima po dně kašny, nejsou-li tam nějaké valuty, které by stály za ponor.

„No, Oľga je teď ještě štíhlejší, než byla štíhlá,“ zhodnotil Libor, „ale moment,“ znejistěl, „copak... ty chceš děti?“ změřil si mě podezíravým pohledem a bylo zřejmé, že je opravdu rozrušený, protože spustil zrak z pasažéra parníčku.

„Jaffně že ne. Neffnáším je.“ Ha! Jedno Euro. „Ale affi jen dočaffně, ne? Kde by ffe jinak vzalo tolik tátů?“

Libor ocenil mou úvahu uznalým našpulením rtů a umístil na hladinu prázdnou krabičku od zápalek. Navíc děti nejsou větší grázlové než dospělí. Jen se neobtěžují s přetvářkou.

„Takže ff Ol'gou mít ffrkrátka vlafftní děti nebudeme. Míffto toho chffe adoptovat nějaké uprchlíky. A já ani nevím, jefftli mi to vadí,“ podrbal jsem se zmateně na zátylku, a jak se mi zápěstí nabodlo na natužený účes, došlo mi, že je Libor v civilu. „Počkej, neříkalff, že budeš mít taky maffku?“

„Však ano!“ rozpřáhl estrádně paže.

Nechápavě jsem se zakabonil.

„Jdu sám za sebe!“ zvolal a bylo vidět, že je na to z jakéhosi pseudointelektuálního důvodu pyšný. „Sděluju tím, že v běžném životě beztak nosíme masky a jenom se se střídavými úspěchy den co den pokoušíme hrát sami sebe; že ani Libor Mordych není ničím víc než kostýmem!“

„Goffman?“

„Jochó!“ zaradoval se.

„Tak... uznávám, že pohhuchahho...“

Můj chrup se uvolnil a počal neposedně manévrovat v ústní dutině. Vyplivl jsem ho a asi po osmdesáti minutách bezúčelného slinění jsem zas konečně plnohodnotně polkl. Háách, extáze.

„Uznávám, že poukazování na plytkost a teatralitu lidských charakterů může být zábavné. Ale komu to sděluješ?“ Otřel jsem tesáky do hadrového kapesníku. „Nikdo, kdo tě uvidí, tomu nebude rozumět.“

„No a?“ pokrčil Libor rameny. „Já nepotřebuju, aby mi někdo rozuměl,“ prohlásil samozřejmě a opatrně položil vedle pohupující se krabičky od zápalek svou ISIC kartu. Ta ovšem okamžitě prořízla vodní hladinu a ladnou piruetou se snesla ke dnu. „Ty vado!“ zakuňkal Libor a málem se zřítíl za ní.

„No hele,“ seskočil jsem na dlažbu, „mně vypadly zuby, takže jdu na pizzu. Ty už jsi jedl, jsi říkal, ale evidentně se tu nudit nebudeš, takže...“ přikryl jsem si displej hodinek stínem dlaně, „za tři čtvrtě hodiny na lavičkách.“

„Devatenáctku?“ zopakovala melírovaná číšnice zhruba mého věku. „Ale bez česneku, předpokládám.“

„Pardon?“

„Bez česneku,“ kryla si cukající koutky nápojovým lístkem a vyluzovala takový ten poměrně nechutný hrtanový zvuk potlačovaného smíchu.

„Jo, aha,“ svitlo mi. „No, to je vtipné, ano. Ne. Normálně s česnekem. Řekněme jako takové... aktivní očkování,“ usmál jsem se. Zato ona už ne a odešla pro džus.

Seděl jsem na kovové lavičce a studoval střídavě kulhavého holuba, střídavě nehtové lůžko svého pravého palce, když mi někdo poklepal na temeno hlavy. Ohlédl jsem se. Byl to Libor. Měl mezi rty hořícího špeka a na ramenou dítě.

Otočil jsem se zpátky, chvíli se díval nepřítomně před sebe a mnul si kořen nosu. Uvědomil jsem si, že se bojím znovu ohlédnout.

Nadechl jsem se a sebral odvahu.

Oba tam pořád byli.

Pomaloučku jsem se postavil, otočil a důvěrně se k němu naklonil:

„Libore.“

„Vojto.“

„Máš za krkem batole,“ zašeptal jsem.

„To ne,“ oponoval. „Chodí i po dvou.“

„Kdes... ho vzal?“

„Tak. Normálně,“ potáhl z konopí, „potkali jsme se. Dali jsme se do řeči.“

„Cože? Batole nemůžeš potkat!“ rozkřikl jsem se a ulétl holub. „S nemluvnětem se nemůžeš dát do řeči!“

„Jak víš, že to je nemluvně?“ zamračil se.

„No já doufám, že není! Musí nám říct, kde má rodiče. Maličká, kde je tvoje...“ natáhl jsem k dítěti své zesinalé ruce s černě nalakovanými nehty. Okamžitě se rozeřvalo.

„Ty vado, co děláš, ne?“ napomenul mě Libor. „Dotedka byla v pohodě,“ plácnul mě přes prsty. „Ty víš, od kolika let děti mluvěj?“

Zarazil jsem se.

„Ne.“

Vždyť já ani nedokážu poznat, kolik kterému dítěti je. A kdo za to může? No ano. Vzdělávací systém. Žádné kurzy přípravy na rodičovství, ne. Pěstitelské a technické práce. Namísto systematického osvojování naprosto základních dovedností, jak opatrovat své malé bližní: plení atletického antukového oválu a výroba pofidérního stojánku na ubrousky. Kolikrát v životě se dostanete do krizové situace, v níž uklidníte okolí slovy: Žádnou paniku. Zaplaťpánbůh umím vyrobit stojánek na ubrousky? Ne, drahá, o naši dceru se bohužel postarat nesvedu, nicméně kdybychom místo ní pořídili antukový ovál, mohl bych ho pravidelně zbavovat plevele. „Ty víš od kolika?“

„Einstein nemluvil až do svých pěti let,“ zaševalil Libor a dramaticky vykulil oči.

„No výborně. To je ohromně užitečná informace. Díky.“

Libor skromně zavrtěl hlavou, jako že to nestojí za řeč, a já se uklidňoval masáží spánkových kostí. „Ale proč jsi... to vůbec... s sebou... jak?“

„Protože se ti nelíbilo, že nemám masku,“ odpověděl bez mrknutí.

„Cože?!“ začal jsem kolem sebe nepřičetně máchat rukama.

„Teď jsem voluntarismus,“ pronesl pomalým a hlubokým hlasem. „Jsem slepá vůle nesoucí na zádech chromý intelekt,“ věnoval mi významný pohled.

„Ano,“ opětoval jsem mu ho, „chromý intelekt nepochybně máš,“ souhlasil jsem, ale v tu ránu se i polekal. „Nebudeš tu holčičku mrzačit, vid’?“

„Ty vado,“ Libor dotčeně mlaskl, „jsem snad magor?“

Rozhostilo se ticho a já tomu byl rád, protože ona přiléhavá věta mohla řádně doznít.

„Jenom si v lékárně koupím fáč a ovážu jí nohy. A sobě oči,“ zasvětil mě do svého soukromého maškarního bálu.

„Ne, nejdeme do lékárny, Libore,“ začal jsem s ním komunikovat jako s nemluvnětem, protože už jsem nechtěl, aby mluvil. „Jdeme na policii.“

„Ale no tak! Nemůžeš ji přece jen tak nechat na policii!“ zvedla se okamžitě tsunami odporu. „Chceš, aby na ni upustili psací stroj?“ Dřepł si, chytil děvčátko v podpaží a postavil ho na dlažební kostky. „Navíc na policii chodíš, když něco ztratíš, ne když něco najdeš.“

„Cože?“ soustředil jsem se a snažil se uvědomit si, zda to, čemu jsem byl právě vystaven, byla vůbec argumentace. „Psací stroj?“

„A ty snad víš, kde tady sídlí policie?“

To jsem nevěděl.

„Heleď, potkali jsme se támhle v uličce ve frontě na zmrzlinu,“ pokynul Libor k opačnému rohu náměstí. „Tam s ní počkáme. Kde jinde ji budou její páníčkové hledat než tam, kde se zaběhla, ne?“

Vypadalo to jako první rozumná věc, co dnes Libor řekl, byť kynologickým názvoslovím. Nechtělo se mi věřit, že by navrhl logický postup, tak jsem se nad tím pro jistotu ještě dvakrát zamyslel. „Dobře.“

Libor čapl děcko za rukáv a vydali jsme se diagonálou náměstím.

„No a jestli umí mluvit, se taky dovíme,“ rozjařil se najednou. „Jestli až se pokaká, bude jenom řvát, nebo něco řekne.“

Moje už tak vážná tvář zvažněla ještě o jeden stupeň, jehož ani netušila, že je schopna, a téměř slabikovala: „V žádném případě už s ní nebudeme v momentě, kdy se pokaká. Jasný?“ Cítil jsem, jak mi pulzuje krkavice. „Ach Bože. Jak dlouho vydržel Einstein nekakat?“

Stáli jsme už půldruhé hodiny před prodejnou zmrzliny a naslouchali míchání ledové tříště. Libor dřepěl na obrubníku a bavil malou prdění na podpaží, zatímco já nad ní držel linkovaný papír A4 se šipkou a s nápisem „DÍTĚ! VAŠE?“, protože nás na katedře učili, že aby titulek zaujal, musí být úderný a sdělný. A to jsem se ještě s Liborem patnáct minut hádal o to, zda není pouhý nápis „DÍTĚ!“ příliš úderný na úkor sdělnosti.

„Prosím tě, zpívej jí nebo něco, ale už radši neprď,“ požádal jsem Libora. „Bojím se, že to může stimulovat její peristaltiku.“

Libor chápavě pokýval. Nasadil brumendo a odkašlal si: „Starej... mmmmm... starej vlk už nevyje. Je-di-ně! Jedině snad taková – paní Vogelrauchová!“

„Libore, Libore!“ položil jsem mu ruku na rameno. „Prď, prosím.“

Patnáct minut nato jsem se zhroutil k ostatním na asfalt. „Tohle nemá smysl. Už mi mravenčej ruce,“ zmuchlal jsem náš transparent do kuličky, „tady nehledají,“ a prostrčil ho kanálovou mřížkou. „Poslyšte, bude sedm. To mám sraz s Olgou u koncertního pódia. Ještě než odstartuje hudební produkce, budou se vyhlašovat masky. Toho bychom mohli využít a zeptat se, na mikrofon, jestli někdo nepostrádá tady kolegyni.“

„Gú,“ řekla kolegyně a chytla mě za ukazovák.

„Rozhodně,“ poplácal jsem ji po lebce. „A jestli ji nikdo postrádat nebude, budeme ji muset nastříkat nějakou voňavkou, abychom přebili marihuanu, a opravdu ji dovést na nějakou tu ústřednu.“

Někdo se ještě vrtal v pravé zadní reprobedně, té přímo před námi, ale jinak se vše zdálo připravené. Také publikum už bylo z výrazné části sroceno. Stáli jsme u hrazení, hodně z boku. Hned u schůdků, abychom se nemuseli na jeviště dlouho prodírat, ale taky abychom Olgu při její cestě z menzy hned udeřili do očí.

Libor složil ze svého posledního zbylého papíru nebe, peklo, ráj, nebo jak tomu vlastně trestně nezodpovědní říkají, a já nakreslil na jeho jednotlivá políčka domácí zvířectvo. Děvče, co jsme unesli, na ně různě ukazovalo a my s Liborem pak slabikovali: „Pej-sek. Pra-sát-ko. Sle-pič-ka.“

„Slepička?“ zachmuřil se Libor. „Není to sprostý?“

„Ahoj,“ ozvalo se mi za zády. Byla to Olga.

„Ahoj!“ naklonil jsem se a dal jí pusy. Její rty políbení pouze pasivně přijaly a na obličej jí zůstala šmouha mého bílého make-upu. „Ty jo, sluší ti to,“ pohládl jsem ji po boku. „Máš krásný petang.“

„Sarong.“

„Jo.“

„Kohože to tu máte?“ ukázala na našeho nalezence.

„To je uprchlice,“ osvětlil situaci Libor. „A Vojta ji má rád. Takže nemusíš rodit. Ty vado, super.“

Olgina ústa se přemístila na jedinou stranu její tváře a její obočí přestalo být horizontální. Trochu jsem roztáhl plášť, abych pod ním nenápadně nakopl Libora do vnějšího kotníku.

„Áu!“

Liborův sten našťestí zanikl v hluku reproduktoru, který se právě rozchrčel nemístně rozjuchaným hlasem čtvrté moderátorské ligy. Oľga mě uchopila za loket a odvedla si mě pár kroků stranou. Tam několik okamžiků zírala do země a pak se nadechla:

„Počúvaj, Vojta, rozmýšľala som...“ Ježiši! „Myslím, že vzťah môže fungovať len tak,“ chytla kousek mého pláště a začala ho bezděčně žmoulat, „že obaja partneri niekam smerujú aj samostatne.“

Chm. Co to asi znamená? Kruci. Co tím může myslet?

„No. To zní...“ pokýval jsem, „rozumně.“

„Mám pocit, že si na mňa príliš naviazaný. Že mizneš a ja...“ jen krátce mi koukla do očí a zase sklouzla pohledem na cíp pláště, „miznem s tebou. Stále sme spolu. A keď si sa ku mne našťahoval,“ odmlčela se, „ani si sa nespýtal a jednoducho si tam bol.“

„Já jsem...“ Cítil jsem, jak mezi námi zčistajasna vyrostl neviditelný zátaras, a tak jsem Oľgu neobratně chytil za ruku, abych ho prorazil, ale dvakrát to nepomohlo. „Myslel jsem, že mě tam chceš. Vždyť stačilo...“

„Posledné dva týždne sa uchádzam o pozíciu hostesky na Expe. Je to v Tokiu, bolo by to asi na štyri mesiace. Dnes bolo posledné kolo.“

„Na čtyři mesjáce? A my se... to se...“ promnul jsem si levé víčko.

„Dnes ma vyradili.“

„To je... pff...“ Snažil jsem se vyčíst z Oľginy tváře nějakou indicii. Třeba pohyb jednoho mimického svalu kolem úst, který by mi napověděl, že ji mám obejmout. Ale najednou vypadala v podvečerním vyčerpaném slunci taky vyčerpaně, kamenně. „To je mi líto. Proč tě...“ pohládl jsem ji palcem po hřbetu ruky, „proč tě vyradili?“

„Zdravotné testy,“ zamumlala nezřetelně.

„A co, jaké? Co je ti?“

„Nič. Také bežné...“

Chvíli jsem čekal, jestli je to konec věty.

„Jako co? Ploché nohy, nebo co?“ vymotal jsem svůj plášť z jejího sevření a díval se jí upřeně do očí. Zatímco ona někam na moje rameno.

„Niečo takého. Čo to tu máš?“ přejela mi bříškem prostředníčku po klíční kosti.

„Co? To mám od Sochy svobody. Majzla mě Deklarací nezávislosti,“ křečovitě jsem se usmál.

Oľga velmi podobně. „Nezávislosti,“ zopakovala a naše pohledy se poprvé střetly na víc jak dvě vteřiny. „O tej tu práve hovorím. Myslím, že by sme mali... Utekaj.“

„Cože?“

Ukázala směrem k pódiu.

„Tak jak? Nasává tu někde upír?“ ptala se nazdařbůh tři metry od nás blána reprobodny. „Nebo už je pod obraz?“ Pustil jsem Oľgu, přiskočil k Liborovi, vzal za ruku malou a opatrně s ní zdolal všech osm schůdků na jeviště.

„No konečně! Dobrý večer! Návštěva z Transylvánie,“ průvodce večerem byl dnes obzvláště roz dováděný. „Gratuluji ke čtvrtému místu, pane hrabě.“ Byl to ten druh projevu, jaký znáte z komerčních rozhlasových stanic, kdy moderátorovi po deseti minutách poslechu toužíte zamordovat náhodného prarodiče, aby alespoň mírně posmutněl.

„Díky.“

„Ještě jednou na mikrofon, prosím.“

„Díky.“

„Ale kde máte zuby?“ spráskl afektovaně ruce a nepřesvědčivě předstíral, že je hledá po zemi.

Když to vypadalo, že se mě chystá šacovat, raději jsem je vytáhl: „V kapse.“

„Můžete si je nasadit, prosím, ať si vás můžeme užít v celé kráse?“ zahlaholil a pokusil se roztleskat dav. Naprosto marně. Přidala se jen malá, a když jsem ji napomenul, přestala.

„Je to nutné?“ zkrabatil jsem čelo.

Moderátor svěřil mikrofon podél těla a začal mi civilním hlasem domlouvat. Řekl jsem si, že dělat ze sebe veselého imbecila je řehole jako každá jiná a nebudu ji nikomu ztěžovat. Nasadil jsem si je.

„A jaký preferujete Rh faktor?“ zazubil se.

„Pluff,“ zaprskal jsem.

„A máte nastavitelný stupeň sání?“

„Jiffťě,“ přisvědčil jsem. „Ale befftak většinou ffaju na plný výkon,“ zamyslel jsem se.

„A koho v poslední době vysáváte nejvíc?“

Otočil jsem se doleva a zadíval se na nejsmutnější tvář v publiku. A taky na jedinou, na jejíž úsměvu mi záleželo.

„Nejvíff...“ naklonil jsem se k mikrofonu, „přítelkyni.“

Oľga se neusmála. Zato konferenciér se rozburácel a opět jako jediný roztleskal. „Ale tohle není vaše přítelkyně, vidíte?“ ukázal na tu, co jsem držel za zápěstí. „To byste byl v maléru,“ štouchl mě žoviálně do žeber.

Když si všiml, že jeho pedofilní aluzi nijak nekvitují, a místo toho civím tragicky do diváků, zamával mi rukou těsně před obličejem. „Tahle slečna je tedy kdo? Jak se jmenuje?“

„Inteleeeekt!“ křičel Libor z kotle s dlaněmi u úst.

„Já nevím,“ sehnul jsem se a zdvihl malou nad hlavu, „ale někomu určitě hodně chybí. Tak už ffi ji proboha vemte! Ffo my ff ní tady?“ Chvilí jsem ji držel a uvědomil si, že vypadám trochu jako pavíán ze Lvího krále, když najednou někdo začal nesrozumitelně řvát a bořit se davem. Jakési kypré děvče v květovaných šatech se záhy vrhlo přes hrazení a nepříliš elegantně, ovšem o to odhodlaněji se drápalo na pódium. V ten moment mě napadlo, že jsem se úplně zapomněl připravit na variantu, že dostanu přes hubu.

Zvedla se z kolenou, podívala se na mě zarudlýma očima a rozeběhla se. Místo levého háku mě však objala a rozplakala se.

Což mě zaskočilo ještě víc. „Počkejte. Vždyť... teď... nebrečte už přeffe,“ poplácal jsem ji rozpačitě po zádech. „Všechno je v pořádku.“

Zahleděl jsem se přes květované rameno na místo, kde stála ještě před dvěma minutami Oľga. Už tam nebyla.

Teprve tehdy to na mě najednou nějak dolehlo. Tak zvláště nezáčastně jsem vnímal, jak se mi pomalu zamlžuje vidění, až jsem na levé tváři ucítil lepkavé vlhko. Objímal jsem před tisícem lidí naprosto cizí, plačící a dost mizernou opatrovnici. A brečel.

„To je...“ zalykala se, „moje sestra. Já jsem...“

„Jo, niff mi nevykládejte. Já vám ji dám, ať jffte, kdo jffte,“ olízl jsem si slzu z horního rtu. „To ffe běžně děje. Nikdy nevíte, kdy vám vašeho ffpratka ukradne nějaký... Schopenhauer-amatér.“

Poněkud zaražený moderátor už nějaký čas do mikrofonu pouze dýchal, a tak se znovu pokusil chytit nit: „A... no a... takže gratulujeme upírovi k bramborové pozici!“ podal mi igelitovou tašku s cenami. „A vidím emoce, tak to má být. Velmi dojemné,“ potřásl mi pravicí.

„Ano. Vždyffky mě dofftane, když dofftanu...“ rozevřel jsem ucha igelitky, „eaa... reklamní předměty od ČEZu, jo. To bude doma radofftí.“

Za unylého potlesku jsem se odšoural zpět mezi obecnstvo. Minul Libora a chvílku bloumal kolem reproduktoru, kde jsme s Oľgou předtím mluvili, v naději, že ji někde poblíž přece jen zahlédnu. Jenže otíráním slz se mi dostal do očí ten černý sajrajt, co jsem si kolem nich ráno nanesl, takže mě pálily a moc jsem neviděl. Došel jsem až ke třešni. K té, pod kterou mi dala poprvé pusu. Dal jsem si pod zadek igelitku ČEZ a sedl si.

Uchopil jsem pevně svoje tesáky, pořádně – nehty kolem růžové hmoty – a prudce škulbl. Zabolelo to, ale můj pravý chrup vyvázl bez újmy. Vytáhl jsem z kapsy nebe, peklo, ráj a zuby do něj zabalil. Rozpřáhl se a zahodil uslintaný balíček nejdál, jak jsem dovedl.

Protože láska je kašna. Pokud se v ní chcete bezpečně pohybovat a užívat si jí, musíte být papírový parník. Kolébat se na ní jen několika málo hranami. Když jste vlaštovka a dosednete na hladinu celou svou plochou, všechno nasajete. A pak jste z půlky vlaštovka,

z půlky voda... A dřív nebo později... se potrháte a klesnete ke dnu jako šedivé ublemcané chuchvalce.

Můj mobilní telefon se monofonně rozezvoni znělkou Červeného trpaslíka. Na displeji blikalo „Mama“.

„Ahoj.“

„Ahoj mediální hvězdo! Zrovna jsi byl ve zprávách!“ hlásila mi vzrušeně maminka. „Ale nebylo ti rozumět. Byly pod tebou titulky.“

„Jo?“ usmál jsem se jedním koutkem. „To nevadí.“

Já nepotřebuju, aby mi někdo rozuměl.

28. Akceptace

„Tohle seš ty,“ nabodl Libor na vidličku své čevabčiči. „Tohle,“ položil ukazovák na nejsympatičtější bramboru, „je Olga. A tohle je váš vztah.“ Vybudoval několika zručnými tahy příboru uprostřed talíře úhledný pruh dušené mrkve.

„Pr... proč je náš vztah mrkev?“ zamračil jsem se.

„Protože vitamín A!“ zašermoval Libor mentorsky nožem. Ostatně příborový nůž v jeho pěstí byl jediný důvod, proč jsme ho ještě poslouchali. „Ergo: brambora prohlédla. Jenže ouha! Vztah ji dusí. Mrkev je dušená. Brambora tě pouští k vodě.“ Odkutálek váleček mletého masa ke sklenici mojí mattonky.

Podíval jsem se do Liborova talíře, pak do jeho obličeje a pak ještě dvakrát.

„Tedy... tohle byla první výpravná gastronomická metafora, které jsem musel přihlížet. A hned nejbližší.“ Sebral jsem svou sklenici, a aniž bych se napil, položil si ji pod stolem na klín. „A proč jsem čevabčiči?!“ ušklíbl jsem se dotčeně. „Zní to jako pseudonym nějaké striptérky po otřesu mozku a vypadá to...“ zaváhal jsem a zmohl se jen na epileptickou gestikulaci nad jídelním tácem.

Už několik dní jsem na sobě s mírnými obavami pozoroval, že se rozčiluji kvůli pitomostem. Považoval jsem to za jakousi imunitní reakci své psychiky a asi to nebylo na škodu. Zřejmě je praktičtější se rozčítit než zhroutit. Nejen pro vás samotné, i na pohled to vypadá lépe. Potíž v mém případě byla s cílením vzteku. Na Olgu jsem totiž – jakkoli jsem se snažil si to namluvit – našťvaný nebyl. Nikoho nevinného jsem se dotknout nechtěl, a tak jsem se většinou obořoval na neživé předměty.

„Do hajzlu! Nikdo nechce mít nic s čevabčiči!“ praštil jsem pěstí do stolu. „A tahle pepřenka je podělaná!“

Vrátil jsem sklenici zpátky do Liborovy metafory a schoval hlavu do dlaní.

„No tak, všechno má své výhody. I rozchod,“ ucítil jsem na rameni Vlastiny chlácholivé prsty. „Vždycky než opouštíš vzpomínku na nějakou bolest, vyjmenuj si co nejvíc kladů, které tu bolest provázely nebo z ní vyplynuly. Ať ji opouštíš pozitivně,“ nasadila všeobjímající úsměv a chvíli jsem čekal, jestli nevytáhne z batohu Strážnou věž. „Jako třeba že máš víc času na sebe a svoje záliby. Nebo když jsem se já rozešla s Radimem, nemusela jsem si depilovat třísla!“

Sklouznul jsem rozpačitě očima na poklopec jejích džín a uznale pokýval: „Blahopřeju. Já si ale ned...“ Hrklo ve mně. „Moment. Řekl jsem vám, že jsme se rozešli?“

Vlasta přisvědčila.

„Ne, to ne. Ne. Nemyslím, že to byl rozchod,“ zasekl jsem do ní naléhavý pohled a soustředil se, aby se jeho sugestivita nezvrhla ve vykulenost. „Jen jsme verbalizovali naši situaci, abychom... na ní teď mohli zapracovat. Rozchod rozhodně ne. Ne, ne. Vůbec ne. Nic takového. Naprosto ne. Rozchod?“ vypustil jsem nedbale koutkem úst proud vzduchu na

znamení toho, jak je to legrační, a odfoukl Liborovu tramvajenku. „Řekla mi jen, že jsem na ni ta-vá-zaný,“ slabikoval jsem.

Vlasta se zatvářila ustarané: „Nemyslíš, že je to poměrně zřetelný signál k odluce?“

„Anebo úplně opačný signál! Třeba zkouší hloubku mojí náklonnosti. Co my víme, jak to chodí...“ pokynul jsem mysteriózně bulvami na východ, „v její kultuře.“

Vlasta se zakabonila, Libor pokýval.

„Jsem navázaný. To je celé! Musím jí jednoduše předvést, že jsem aktivní i jako samostatný prvek. I mimo naši... molekulu. Udržet si ji tím...“ vytáhl jsem notýsek a začal si dělat poznámky.

„Tohle není červená knihovna, Vojto,“ snažila se Vlasta brzdit mé nadšení i zápěstí. „Tady se srdce nedobývají hezkými gesty. Lidi spolu nejsou šťastní až do smrti. Takhle to nefunguje.“

Ne. Tohle je humorný autobiografický povídkový cyklus. Jak to tu funguje? Tady hrdinové stojí jako tvrdá Y a dlabou se v nosech, zatímco jim ze životů odcházejí ti, které mají nejradši? To pochybuju.

„Jestli ti naznačila, že s tebou nechce být,“ pokračovala ve šrafování svého nástěnného čerta, „měl bys...“

„...si najít nějaké imponující hobby, které podtrhne moji suverenitu!“ zamával jsem ve vzduchu gelovou propiskou. „Nějaké nápady?“

„Já vyšívám,“ pochlubila se Vlasta po chvíli. „Vezmu kanavu a...“

„To je pěkné,“ poplácal jsem ji pochvalně po hřbetu ruky. „Něco mužnějšího.“

Libor dožvýkal poslední bramboru, položil na talíř rovnoběžně příbor, očistil si ubrouskem koutky úst a řekl: „Gangbang.“

Stůl se odmlčel. Ale náš stůl byl v odmlčování přeborník, takže to nebylo příliš trapné.

„Chodí běhat,“ zapátrala Vlasta náhle v paměti. „Každý den v šest ráno si chodí Olga zaběhat. Už pár týdnů.“

„Vážně?“ No tohle. To jsem vůbec nevěděl. V šest ráno... Bože můj. Možná si opravdu nejsme souzeni.

„A pozítří chce začít navštěvovat kurzy korejštiny,“ přidala ještě.

„Tak jo,“ propletl jsem prsty a podepřel si jimi bradu. To je dobré. Musí na mě přitom koničku samozřejmě narazit. Náhodou. Nemá smysl vozit africkým capartům prezervativy, když o tom Olga nebude vědět.

Jenže co? Ranní vstávání × korejštiny. Civěl jsem nepřítomně do opěradla prázdné židle a připadal si jako Buridanův osel nad dvěma vědry bromhexinu.

„Vždyť vy spolu bydlíte!“ uvědomil jsem si pozdě, ale přece a drapnul Vlastu za předloktí. „Zkusíš zatím, prosím, nějak nenápadně vyzvědět, jestli mě ještě má...“ potáhl jsem nosem, „ráda?“

„Zkusím,“ přitakala Vlasta mateřsky.

„A já, co já?“ dožadoval se Libor pozornosti. „Já chci taky nějaký úkol!“

Zadíval jsem se na něj přimhouřenýma očima: „Chceš opravdu důležitý?“

„Ano!“ zatleskal a vzrušeně poposedl.

„Dobře. Radši si to napiš: Ty... s Olgou nemluv.“

Vibrace mobilního telefonu se nesměle připojily k ptačímu křiku chladného letního rána. Na displeji blikaly naprosto absurdní číslice: 5:25. Vstával jsem jen já, horníci a ti, kdo se potřebovali pokradmu vypařit z bytů svých včerejších známostí na jednu noc. Nesnáším rána. Moje nenávisť k lidstvu – která je přes den roztroušená, neorganizovaná a jen se tak poflakuje – při ranním vstávání mašuruje mými synapsemi v naprosto precizních formacích, zpívá chorály a metá synchronizované kotrmelce. „Nghh...“ Až bude konec světa, bude to ráno.

Potichu jsem vstal a sebral z poličky šustákovou soupravu. Z vedlejší přihrádky mě přitom sledoval origami jeřáb poskládaný z obalu od Studentské pečeti, kterého mi vyrobila Olga jen pár dnů předtím, než jsme se dali dohromady. Vyprávěla mi přitom historku o japonském děvčátku, které kvůli ozáření onemocnělo leukémií, a tak skládalo právě takové jeřáby, protože Japonci věří, že vám tisíc jeřábů splní přání.

„Vieš, čo som si želala ja, keď som ho skladala?“ zeptala se mě zničehonic, když jsme odpočívali po našem prvním milování. „Aby si ma chcel,“ usmála se a dala mi pusku na nos.

„Zajímavý,“ na to já. „Jak to, že normálně jich je potřeba tisíc, a na mě stačí jeden?“

„Asi si bol v zľave.“

No nicméně... děvčátko to nestihlo. A i kdyby, bylo by určitě o to nakrknutější. Jak zoufalí musíte být, abyste léčili leukémii ohýbáním papíru? Hodně.

Vyndal jsem z šuplíku pod postelí tenisky a zase ho velmi pomalu zastrčil, zamířil neslyšně ke dveřím, zavadil nohou o elektrickou šňůru a strhl rychlovarnou konvici. Jeden spolubydlící mě počastoval sérií chomutovských nadávek, které jsem neznal, druhý po mně hodil z palandy šnorchl.

V 5:49 už jsem protahoval proti obrubníku své Achillovy šlachy a rozehříval se atletickými vdechy ranní olomoucké inverze. Tak. Co teď? Nemůžu na Olgu vybafnout zpoza prvního křoví u vchodu do kolejí, to dá rozum. Příliš průhledné. Počkám na ni v nějaké romantické a současně strategické uličce, kterou musí při ranním běhu zaručeně absolvovat. Upravil jsem si čelenku pro absorpci potu. Potu... Ha-a! Potu. Potřebuju pot! Bez potu budu nedůvěryhodný a houby běžec. Kde ale seženu v šest ráno v Olomouci pot?

A pak mě to napadlo: Mohl bych skutečně utíkat, dokud se nezpotím. Nebo... si skočit do nonstopu pro nějakou minerálku a potřísnit se s ní. No jistě. Závodníci Tour de France a maratonci po sobě cintají nápoje v jednom kuse. Lokne si, je to hnus, vylije si flašku na hlavu.

„Jak to, že nemáte bez příchutě?“ durdil jsem se z chladicího boxu.

„Zboží nám vozí až ráno,“ odvětila laxně od pultu žvýkající dívčina, aniž zdvihla zrak od svého sudoku. „Před sedmou.“

„Hm,“ prohraboval jsem se vitamíny a minerály. „A která tak myslíte, že nejmíň lepší?“

Tentokrát už mi prodavačka pohled věnovala. Delší, než mi bylo příjemné.

„Počkat. Vždyť tady je bez příchutě!“ luštil jsem růžovou etiketu. „Jo aha, ne. To je příchutě bez. No ale... bez nelepí. Lepí? Ne.“

„Vy jste bezdomovec?“ naklonila zvědavě hlavu. „Budete se koupat v pití?“

Ježiši, ta snad spadla z višně. Kolik bezdomovců se asi koupe v pití? A utírají se nejspíš houskovými knedlíky.

„Nejsem bezdomovec,“ urazil jsem se. „Jsem sportovec!“ Rozepnul jsem zip kapsičky na pravém koleně svých šustáků a vylovil z ní pětikorunu a dvě koruny: „Jednu bezovou limonádu.“

Skryl jsem se do podloubí pečlivě zvolené ulice a rozlil si perlivou tekutinu po temeni. Trochu jsem si cákl i na hrud' a štědře napojil obě podpaží. Nikdo mě neviděl. Když spadne v lese strom a chová se u toho jako pošuk, ale nikdo ho nevidí, ve skutečnosti se chová normálně. Dřepnul jsem si ke zdi a zaostřil na roh, zpoza něhož měla v následujících dvaceti minutách vyběhnout Olga.

První hodina se táhla. Příliš ji neukrátilo ani handicapované jo-jo, které jsem si vyrobil z kroužku na klíče a tkaniček od bot. Druhá utekla rychleji, protože si mě našly tři vosy se slabostí pro lidi slazené bezinkovými minerálkami. Tu nejchrabřejší jsem umlátil petláhví, abych jim podlomil morálku, a v půl deváté se vrátil na kolej.

Hodil jsem upatlaný úbor do koupelny na zem, svlékl se do naha, svalil se do sprchového koutu, pustil vodu a po pár litrech se přistihl, že brečím.

„Mezinárodní ústav pro klitoridální piercing,“ ozvalo se ze sluchátka kolejního telefonního automatu. „Mluvte.“

„Libore, volám z vestibulu,“ pronesl jsem polohlasem.

„Ahoj Vojto,“ Liborův tón se rozjasnil, „a proč voláš?“

„Jsem labilní.“

„A proč voláš?“

„Myslím, že procházím stádiu Kübbler-Rossové,“ zašeptal jsem stísněně.

„Cože? Jakej kýbl? Zůstaň, kde jsi.“ Libor zavěsil...

...a za čtyři minuty se objevil v prosklených dveřích. I s Vlastou, na kterou cestou zaťukal. Sedli jsme si na polstrované sedačky vedle automatu na sušenky.

„Hněv, popření, vyjednávání...“ vyjmenovával jsem rozrušeně. „Přesně tohle teď prožívám... Křičel jsem už i na párátka! Včera u oběda jsem popíral, že mě Olga nechce, a dneska si namlouvám, že mě bude chtít, když budu ovládat jogging a jednu asijskou hatmatilku. A deprese: před hodinou jsem bulel ve sprše.“

„Tak proto jsi jako ze škatulky,“ zazubila se Vlasta a štípala mě laškovně do vymydlené tváře.

„Jenže,“ ignoroval jsem to, „nám při Úvodu do psychologie vykládali, že se těmihle stádiu člověk vyrovnává zpravidla s diagnózou nevyléčitelné nemoci a s nevyhnutelnou smrtí. Jsou to fáze umírání!“ Chvilí bylo ticho, ale ne tak dramatické, protože si během něho Libor krkl. „Ale neumírám přece. Nikdo neumírá, ne?“

„Jestli tě to uklidní,“ položil mi Libor terapeuticky dlaň na klíční kost, „tak kopačky jsou, jako by ti ten člověk umřel,“ zadumal se, „s tím rozdílem, že standardní nebožka neběhá dál po ulicích a nenechává do sebe strkat další genitálie.“

Počítal jsem do deseti.

Vlasta začala vrtět hlavou a nepřestala s tím dobrou půlminutu: „To jsou reakce na žal obecně. Nikdo neprochází těmi stádiu takhle rychle. Ty jsi prostě jen citlivka a závislák, když se zamiluješ. Proto se s tím tvoje psychika vypořádává jako s malou tragédií.“

„Stejně by to znamenalo, že už tě čeká jenom akceptace, ne?“ pokrčil Libor rameny. „A na rozdíl od jiných, ty po ní neumřeš. To je výhoda,“ zvedl palec v povzbudivém gestu.

To... znělo jako výhoda. Našpulil jsem souhlasně pusu a na moment se nad tím celým zamyslel. „Asi... asi se takhle jenom pokouším rozptýlit. Nevím, proč mě napadlo,“ pousmál jsem se, „že by se mě takhle moje podvědomí mohlo pokoušet upozornit na nějakou chorobu, o které já sám nevím.“

Vlastina tvář velmi pomalu a velmi plynule zvažněla.

„Co?“ znervózněl jsem.

„Když o tom teď mluvíš,“ nadechla se, „myslím, že má Olga anorexii.“

Nic jsem na to neřekl. Vlastně myslím, že jsem se ani nepohnul.

„Nemohla jsem se jí na vás dva ani zeptat, protože jsme se pohádaly,“ pustila se do vysvětlování a zdálo se, jako by si fakta uvědomovala současně s tím, jak jí přicházela na jazyk. „Rozkřikla se na mě večer kvůli tomu, že jsem jí nabídla mandarinku a... poslední dobou tráví v koupelně dvakrát tolik času než kdy dřív. Vídám ji hrozně zřídka jíst. A vypadá, nezlob se, zbídačeně.“

Mozek mi začal šrotovat. Takovým tím krajně neefektivním způsobem, kdy se vám rozmaže výhled, vy nevnímáte, kde jste, a chvílemi ani na co myslíte. Máte prostě jen zatemněno.

Libor vstal a vytáhl z šortek dvacku: „Koupím jí polomáčenky.“

„Korejské písmo bylo vytvořeno na popud krále Sedžonga teprve před pěti stoletími. Korejšťina do té doby své vlastní písmo neměla,“ vyprávěla nám druhého dne co do přízvuku roztomilou, ale morfologicky bezchybnou češtinou orientální lektorka. „Korejci tak mohli číst a psát jen prostřednictvím čínských znaků, které však pro jejich složitost ovládali jen ti vzdělaní. Oproti tomu korejské písmo bylo sestaveno tak, aby se dalo naučit za jedině dopoledne.“

No vida. Tak ona to nakonec bude brnkačka. Tímhle tempem můžu za čtrnáct dnů simultánně tlumočit korejskému velvyslanci.

„Teď mi povězte, kolik samohlásek má čeština,“ obrátila se tázavě do našich řad.

Všichni mlčeli a předstírali, že si ještě v žádném případě dostatečně neprohlédli nástěnnou mapu Koreje, když se ozvalo zaklepaní.

Vešla Oľga.

„Prepáčte. Ospravedlňujem sa,“ zavřela za sebou. „Mala som zápočet na katedre ang...“

Kantorka přikývla a pokynula jí, ať vezme místo. Oľga si mě všimla a překvapeně přisedla.

„Čo tu robíš?“ divila se tlumeně.

„Učím se korejsky. Co tady robíš ty?“

„Načo tebe...“ vylovila z pletené kabelky plechový penál s medvídkem Pú, „bude kórejščina?“

„No na spoustu věcí!“ rozhodil jsem rukama v náznaku netušených možností.

„Například?“

Krucí. „Tak zaprvé budu... rozumět Korejcům v MASHi. To je... hodně užitečné. Zadruhé... eaa...“ zahájil jsem v honbě za inspirací kvapnou vizuální exkurzi po stěnách učebny. „Zadruhéééé!“ vykřikl jsem a všichni se lekli. Doufal jsem, že mě přednášející napomene, a já budu muset být zticha. Nestalo se. „Zadruhé budu... mluvit korejsky. A psát!“ zaradoval jsem se. „Takže tři mouchy jednou ranou. Nechápu, že jsem to tak dlouho odkládal.“

Oľga se mi podívala do očí. A já do těch jejích.

„Musíme sa porozprávať.“

„Já vím.“

Hodina skončila. Sešli jsme po schodech na školní nádvoří s trávníkem a sovkulturou, co vypadá jako nudle z nosu.

„Co třeba u oběda?“

„Nie som hladná.“

„Jistě.“

Mlčeli jsme. Ale nebylo to jedno z těch tich, kdy není potřeba nic říkat. Bylo to to ticho, kdy zbývá říct ještě spoustu hrozných věcí.

„Máš... poruchupříjmupotravy?“ vyhrkl jsem.

Místo odpovědi se mi dostalo zaskočeného pohledu. Pak jím uhnula a sledovala asi dvacet vteřin kanálový poklop. Když znovu zvedla oči, leskly se. Zavrtěla neznatelně hlavou, chytla mě za ruku a dovedla na trávník. Rozprostřel jsem pod každým z nás jeden kapesník. Sedli jsme si pod nudli z nosu.

„Je to celkom naopak,“ řekla tichým, ale pevným hlasem.

Naopak? Tomu nerozumím. „Přijímáš potravu... chorobně výborně?“

„Mám těžkosti... s výdajom potravy. Moje črevá,“ polkla, „nepracují tak, ako by mali. Zle trávím a zle vylučujem jedlo. Zostáva vo mne a rozkladá sa.“

Nic jsem neřikal, a pokoušel jsem se ani nijak netvářit.

„Preto jem otruby. Preto každé ráno behám.“

Přisunul jsem se k ní blíž, abych ji objal, ale zarazila mě otevřenou dlaní.

„Preto v Bratislave chodím po schodoch hore a dole, pokým niekoľkokrát nevyšliapem celý panelák,“ koukala bez výrazu někam na můj ohryzek. „To mi poradili, na rozhýbanie čriev. Preto som schudla. Každé jedlo, čo zoberiem do úst, je pre mňa komplikáciou, čo s ním bude ďalej. So mnou...“

Tehdy, a nejsem na to hrdý, se mi vybavilo čevabčiči. I s ním to bylo úplně naopak: všichni chtějí mít něco s „čevabčiči“, všichni do jednoho. Pokud možno pravidelně a několikrát denně. Pak jsou zdraví. Jenže koho by napadlo směřovat vděk do záchodové mísy? Copak to vůbec jde? Může si člověk vážit věcí, které považuje za samozřejmé? Přes noc je tma. No to mě podrž, to je fakt vychytaný! Každým dnem jsem víc a víc u vytržení z toho, jak můj hemoglobin váže kyslík. Hele, hele! Kadím! Paráda! Těžko. Víc si vážím své DVD-ROMky než stolice.

„Jak dlouho to... ale... proč v tom chceš být sama? Mohl bych...“

„V tom,“ procedila rozladěně mezi zuby. „Ja sa necítim chorá. A nechcem sa tak cítiť. Nechcem žiadne zvláštne zaobchádzanie.“

„Ano? Tak to je smůla, protože já s tebou budu... zao... pcházet zvláštěně! Když tě asi mám...“

Dala mi ruku přes pusy.

„Ale s tebou to nijako nesúvisí. S tebou už...“ teprve teď jí koutek oka přetekl a vyvalila se slza, „nechcem byť, pretože už mi s tebou nie je pekne. Je mi s tebou...“ rozmázla si ji po tváři rukávem svetru, „previnilo, že už mi nie je pekne.“

Okamžiků, kdy jsem nevěděl, co dělat, už bylo požehnaně. Tohle byl první, kdy jsem nevěděl, co mám cítit. Dívali jsme se navzájem do tváří, těkali pohledy od levého oka k pravému a jako by každá z mých emocí byla v té chvíli nemístná. Cítil jsem lítost nad Olginým stavem, ale to ji jen pobuřovalo. Smutek, že ji ztrácím, což se ovšem vedle jejích problémů jevílo jako pošetilost. A měl jsem rád. Jenže o to tu už tuplem nikdo nestál. Nevím přesně, v jakém stádiu žalu byla Olga, ale jedno bylo zřejmé. Chtěla tam být sama. Postavil jsem se, políbil ji do vlasů a šel se škrtnout z korejštiny.

Když nepočítám náhodné setkání v počítačové učebně, při němž jsem se nepřesvědčivě usmíval, zatímco mi Olga ukazovala nepříliš zábavný anglický vtip o velikostech poprsí, který jí přišel e-mailem, už nikdy víc jsme spolu nemluvili. Nikdy jsem se nedozvěděl, nakolik vážný její zdravotní stav skutečně je, ani se nedopátral konkrétnějších detailů její diagnózy. Dva měsíce po rozchodu se ke mně doneslo, že to celé ještě nějak souviselo se žlázami s vnitřní sekrecí. Prý měla nedostatečnou hladinu ženských hormonů, a tak jí se mnou nebylo hezky i proto, že ke mně přestala být fyzicky přitahována z naprosto chemických důvodů. Ovšem taky to dost dobře mohla být jen báhorka vykonstruovaná někým, kdo už se na mě nemohl dívat, abych místo sebe začal raději vinit Olginu hypofýzu. Jenže je to vůbec útěcha? Nevzniká a nezaniká snad každá láska z naprosto chemických důvodů?

Ať už to zabralo, nebo ne, jednoho rána jsem se probudil a postavil se k policiče přímo proti jeřábovi. Položil jsem si ho na dlaň pravé ruky a tu pak sevřel v pěst. Odešel jsem na chodbu a vyhodil zmuchlaný obal od čokolády do odpadkového koše. A jak klaplo jeho víko, to vešla akceptace.

A nikdo neumřel.

Takže jsem měl víc času sám na sebe.

Na svoje záliby.

A na zarůstání třísel.

29. Základy mezilidské komunikace

„...takže jsou to vlastně *ta* diakritika. Plurál! Ale nikdo to tak neříká. A víte proč?“ gestikuloval jsem vzrušeně kompotovou lžičkou. „Ne? Nebudu vás napí...“

Vlasta spadla obličejem do hrachové kaše.

Libor na ni ukázal a souhlasně pokýval: „Má pravdu. To nebyla zábavná historka.“

Odmlčel jsem se a začal si uraženě loupat kiwi.

„Víš, že klitoris je prý velký kužel?“ pokusil se Libor za minutu a půl o udobřovací konverzaci, když dostavěl na Vlastině temeni voodoo panenku z párátek. „A kouká ho jen špička.“

Vlasta prudce zvedla hlavu, vyhrkla jméno nějakého italského dramatika a pak už jen unyle zírala před sebe, zatímco kusy hrachu na její tváři zvolna podléhaly gravitaci.

Vstal jsem a došel pro ubrousky. Přinesl jsem jich asi tučet a jedním jí rovnou otřel dvě místa, kde se jí luštěninová hmota dostala do vlasů. „Víš, lepší máš normálně koupit si noční krém.“

„Za to můžeš ty!“ obořila se na mě a usmrtila mi vidličkou kiwi.

„Jak... Co?“ polekal jsem se.

„Kdybys nechodil s Olgou, tak se nerozejdete.“ To dávalo smysl. „Olga se ode mě neodstěhuje a nepřijde místo ní...“ Vlasta se nadechla, zatnula zuby a zlostně zaševelila, „Simona.“

„Je sexy?“ Libor si jediným zkušeným položením prstů na náprsní kapsu zkontroloval počet prezervativů.

„Celou noc poslouchá mp3ky! Prodigy nebo co. Říkala jsem jí, že to slyším taky, že nemůžu spát, a ona zase že nemůže spát bez toho. Předevčírem jsem usnula při svém vlastním referátu! Hned první den, co přišla, přestavěla nábytek. Protože nemůže spát s hlavou na jihozápad! Takže teď mám stůl v tom koutě, kde je pavouk...“ schovala tvář do dlaní a hlasitě se rozplakala.

Vyměnili jsme si s Liborem poděšené pohledy. Chytil jsem Vlastu empaticky za ukazovák a Libor ji konejšivě plácal otevřenou dlaní po lebeční kosti. Já dělal: „Ššš,“ Libor se z ne úplně zřejmých důvodů pustil do zpěvu ukolébavky.

„No tak. Uchláchol ji nějak!“ naléhal jsem, aniž bych pohnul ústy, když si už více než polovina strážníků otočila židle naším směrem. „Ty to s nima umíš.“

„Proo... jedno kvítí slunce nesvítí,“ sáhl po klasice. „Než se vdáš, tak se nee... neseďávej, panenka, v koutě... u potoka...“ panikařil. V utěšování jsme byli průměrní.

„A co ta druhá spolubydlící? Ta alkoholička,“ snažil jsem se navrhnout jí spojence.

Vlasta jen vrtěla hlavou: „Ta měla někdy před měsícem narozeniny a od té doby jsem ji neviděla,“ zalykala se.

„Když máš problém vycházet s lidmi, měla by ses zamyslet v první řadě sama nad sebou,“ hodil Libor do placu přesně ten typ psychomouder, na které nebyl žádný plačící v celé historii bulení ani za mák zvědavý. „To, co nám na ostatních nejvíc vadí, jsou většinou negativní vlastnosti nás samých. Jenže sama od sebe se nikdy neodstěhuješ,“ oblažil nás nepřilíš duchaplným paradoxem.

„Já se *vůbec* nechci stěhovat,“ artikulovala Vlasta, což jí znemožňovalo tolik křučet a hýkat. „Je to v prvním patře. Dá se tam pohodlně dojít po schodech, ale nedosáhnou tam opilci a povodeň. Je to hned u výtahu. Nejvíc kamarádů si uděláte, když bydlíte u výtahu. Mám

ráda holky ze zbytku buňky. Máme na patře největší televizi, nejčistší mikrovlnku a ideální tlak vody..." vykládala ještě tři minuty, až se začal nudit i ten nejzarytější čumil a naši rozmluvu opět pohltilo řinčení přístrojů.

„Takže ty chceš, aby se odstěhovala ona?“ dešifroval ji Libor.

Vlasta se vysmrkala do zbývajících dvou ubrousků a zkroušeně přisvědčila.

„Vy jste fakt tragédi, ty vado. Vy neovládáte úplné základy mezilidské komunikace,“ usrkl Libor pohrdavě z kaka. „Ten si neumí udržet holku, ta ji neumí vyhnat. Zadek si utřít umíte?“

Tohle se Liborovi muselo nechat. Jestli byl v něčem přeborník, tak v navazování a rozvazování kontaktů. A obojí si užíval. Je pravda, že úmyslně to praktikoval pouze na děvčata a úprky jeho kolejních spolubydlících byly zpravidla jen vedlejším efektem. I tak si ale zapisoval, co je způsobilo, aby až prý zhoupne a s nějakou se sestěhuje, mohl vždycky zatáhnout za záchrannou brzdu. „Po čtyřech semestrech vzalo z jeho pokoje roha už patnáct spolubydlících.“

„Šestnáct,“ opravil mě.

„Kdo je ten poslední?“ zajímalo mě.

„Nevím, jak se jmenoval. Všichni mu říkali Květák, měl takovej účes.“

„A proč odešel?“ otřela si Vlasta závěrečnou slzu.

„Svedl jsem mu přítelkyni,“ přiznal Libor po chvilce přemýšlení. „Ale to nedoporučuju. Než se člověk odstěhuje, jsou to ještě asi dva dny papírování. Kdykoli jsem během nich usnul, mlátil mě pěstí do obličeje. Nepříjemný.“

Uznale jsme našpulili rty.

„No a... co bych teda měla zkusit? Co zabírá?“ vyzvídala Vlasta.

„Toho je strašně moc,“ Libor nafoukl tváře a pomalu je vyprázdnil v náznaku pestrého menü: „Drogy. Vši. Cigarety. Větry. Dechovka. Ale nejvíc asi sex,“ zhodnotil.

„Nechci s ní spát,“ protestovala Vlasta nejistě. „Máma říká, že mám spát jen s tím, s kým chci být celý život.“

„Ne s ní. Jak by ji to asi vyhnalo?“ poklepal si Libor na čelo. „S někým jiným. V pokoji. Aby jí to vadilo.“

„Ale já teď... nemám zrovna žádnou známost,“ pokrčila Vlasta rameny.

„Si nějakou udělej,“ rozhodil Libor samozřejmě rukama. „Ty vado, vy jste fakt jak malí,“ obrátil oči v sloup. Pak vylovil Vlastě z vlasů párátka: „Hele, hele!“ zabodl čtyři z nich do kiwi. „Sputnikiwi!“

Rozhlížel jsem se z Vlastiny palandy po pokoji. Stačilo pár zpřeházených kusů nábytku, a jako bych tu nikdy nebyl. Místo postele, kde přišla Olga o panenství, inkoustová tiskárna a odšťavňovač. Místo její oblíbené oscanované stránky z Medvídka Pú na mě plešoun s mikrofonom a několika růžovými vlasy vyzývavě vyplazoval piercing.

„Svlíkni si tričko,“ přikázala mi Vlasta.

„Proč já?“ ohradil jsem se. „Ty si ho svlíkni!“

„Haha,“ řekla, aniž by tu bylo cokoli vtipného, a přetáhla mi ho přes hlavu. „Teď mi ukaž, jak budeš vzdychat.“

„No...“ zaváhal jsem, „normálně,“ dvakrát jsem vzdychl.

„Takhle, jo?“ Vlasta se zatvářila podezíravě. „To je spíš... jako bys seděl na záchodě.“

Vyškulbl jsem jí dotčeně svoje triko a měl se k odchodu.

„Ne ne, Vojto!“ zatarasila mi cestu. „Je to krásný.“

„Tak zasténej ty, ty Afrodito,“ vyzval jsem ji.

„Ne, já nebudu. Stydím se,“ sklopila cudně oči.

„No to je výborný,“ plácl jsem rozladěně dlaněmi o stehna. „Takže to bude vypadat, že sis dala dvacet a já si ho tu...“

Někdo zaklepal a vzal za kliku.

Vlasta mě drapla za obličej, skolila mě do lehu a přehodila přes nás peřinu. Pravačkou chytila žebřík, levačkou průčelí postele a začala s ní freneticky mlátit do zdi. Když jsem mlčel, dloubla mě loktem do žeber: „Jauu... uáách, ano!“

Za necelou půlminutu jsme opatrně vykoukli. Stál tam nepříliš udivený Libor s paží vytrčenou naším směrem a utvrzeně kýval: „Vy... spolu... Já to věděl! Byli jste na sebe poslední dobou takoví jedovatí. No nic,“ posadil se na židli. „Koupil jsem vám praženou kukuřici,“ roztrhl sáček a nabral si hrst.

Vlasta divokým mácháním rukou ponoukala Libora ke dveřím, když vtom jejich panty zavrzaly podruhé.

Ve vteřině si znovu lehla a mě stáhla s sebou za chlupy na hrudi. Mé zoufalé skučení přiklopila peřina.

„Aúúúúž toho mám plný zuby!“ rozkřikl jsem se na ni.

„Vím, že to máš takhle rád,“ vyslovovala smyslně a nahlas.

„Ne, nemám! Bolí mě to,“ odsekl jsem a štípl ji do nosu. „No? Jak se ti to líbí?“

„Ano,“ zavzdychala, „dělej mi to,“ a zase rozpohybovala postel.

„Ne, nemluvím s tebou,“ vydrápal jsem se zpod deky a střetl se pohledem s přísně vypadající brunetou v černé mikině, s mikádem a úzkýma očima. Hleděla střídavě na mě, střídavě na Libora chroupajícího popcorn, a když vykoukla Vlastina hlava, pojala do zorného pole i ji.

„Ahoj Simono,“ pozdravila Vlasta asertivně. „Tohle je můj žurnalistický mileneček Vojta,“ poplácala mě soudružsky po zádech. „Hodně nahlas sténá.“

„Ahoj,“ zamával jsem a mile se usmál.

„Vy tu...“ děvče se zamračilo, „a ty...“ obrátila se na Libora.

„Souložíme,“ pravila Vlasta dogmaticky.

„I ty?“ zadívala se Simona tázavě na Libora, kterému mezitím svitlo.

„Ne. Já... se dívám. Mám... Jsem voyeur. Mám to i v očkovacím průkazu,“ poodešel k oknu a chvíli mžoural skrz žaluzie. Pak se vrátil. „Kukuřici?“ naklonil k děvčeti pytlík.

„Nemůžeme si pomoci. Jsme jako veverka,“ zaculila se Vlasta rádoby rozpačitě a přitiskla se mi důvěrně nadry k rameni. „A protože to nemáme kde dělat, děláme to tady. I několikrát denně,“ začala mi nosem ohýbat ušní chrupavku sem a tam. „Proto se taky odstěhovala moje předešlá spolubydlící. Vidí, ty můj hřebče?“ zašeptala mi vlně do zvukovodu.

„Ano... Vlasto. Moje. Klisno,“ souhlasil jsem přerývaně ze strachu o boltec.

Dívka znovu absolvovala dva okruhy očních kontaktů a zdálo se, že těžko hledá slova. „Tedy... musím přiznat,“ obula si pantofle, „že jsem zaskočená,“ a posadila se na postel pod plakát s ksichtícím se plešounem. „Když jsem tě poprvé viděla, vůbec bych neřekla, že jsi tak svobodomyšlná a pokroková. Působila jsi na mě, teď už ti to můžu říct, spíš jako taková upjatá puťka.“

Vlasta se křečovitě usmívala a cukal jí přitom horní ret.

„Ale tohle je fakt super,“ pokračovala Simona. „Mám taky kluka. Vlastně tři. Máme volný vztah. A taky to nemáme kde dělat,“ vylovila z kabelky mobil. „Hned Brunovi zavolám!“

Vlasta zesinala a já cítil její nehty nořící se do mého předloktí. Už jsem měl toho mučení tak akorát. „Dost! Nech mě!“ vykřikl jsem, vysmekl se jí, seskočil z palandy a dopadl do krabice od banánů, plné skript a energetických nápojů. Postavil jsem se. „...si vydechnout, ty nymfomanko! Nejsem jenom kus masa,“ hrdě jsem se sebeurčil, vytrhl z jednoho šanonu eurofólii a zakryl si s ní bradavky.

Libor vytáhl brko, zapálil si a ostentativně vyfoukl obláček přímo doprostřed místnosti.

Simona to překvapeně pozorovala. „Myslela jsem, že nechceš, aby se tu kouřilo,“ vzhlédla zmateně k Vlastě.

„To jsem...“ Vlastě zahořel v očích oharek naděje, „si dělala legraci. Tady se hulí v jednom kuse. Oblečení nám smrdí, jako bychom tu topili potkanama. Ty jsi nekuřačka, vidí?“ zazubila se na Simonu.

„Jsem,“ přitakala. „Ale kluci ne. A mně... to nevadí.“ Zničehonic se jí rozzářil obličej. „Napíšu Marianovi, ať přiveze šišu!“

Vlasta udeřila hlavou o zeď.

„Víte, že v tomhle pokoji,“ odkašlal jsem si a nasadil hluboký rozhlasový tón, „našli přesně před deseti lety zohavená těla dvou nájemnic? Ano!“ dramaticky jsem vykulil oči. „Udělal to ta třetí. Tvrdila, že ji posedl zlý démon. Mimochodem,“ otočil jsem se na Vlastu, „můžeš mi, prdelko, vysvětlit, proč už týden mluvíš ze spaní mrtvými jazyky? Mužským hlasem.“

„Zbožňuju duchařské historky!“ zatleskala pobaveně Simona.

„Hraju na bicí a mám lepru!“ zařvala Vlasta hystericky, shodila peřinu a všichni se odmlčeli.

Ticho přeřaly až kakofonické tóny, jimiž se rozezvonil Simonin mobilní telefon: „*I'm the bitch you hated, filth infatuated...*“ Vyběhla s ním do chodbičky. „No ahoj Mariane.“ Zavřela za sebou.

Vlasta vyndala z přihrádky skříně balení syrových špaget a začala s nimi bít Libora do hlavy. Nikdy jsem si nevšiml, jak je vystresovaná Vlasta násilnická. „Trochu šoupla nábytkem a před spaním poslouchala hudbu!“ Co slovo, to úder. „To bylo všechno! A teď?“ Špagety se lámaly o Liborovo čelo. „Tvoje rady mi udělaly z pokoje hašišácké doupě a nevěstinec!“ vyrazila mu jointa z pusy.

Když agresorce došly nudle, chvíli jsme se na sebe jen tak dívali. Brunátná Vlasta hlasitě oddechovala. Libor stál ve změti těstovin a nepřítomně si kousal záděru. Já si tiskl na hrud' matný euroobal, protože mé svršky se povalovaly přímo v epicentru hněvu.

A tenkrát mě to napadlo. Co když všechny ty triky a drobné lži, kterými si lidé usnadňují život, život ve skutečnosti ztěžují? „Nebyli by všichni šťastnější a vyrovnanější, kdyby si navzájem řekli, co chtějí, stejně tak co jim vadí? Proč projevovat zájem o děvče tím, že si ho naopak nevšímám? Proč se rozcházet s partnerkou tak, že předstírám kapavku?“ položil jsem káravě Liborovi ruku na klíční kost. „Proč nedovedeme říct svým spolubydlícím, že se chovají neurvale?“ věnoval jsem Vlastě smířlivý úsměv. „Co když recept na všechno je obyčejná upřímnost? Jenom to nikdo nezkusil.“

Moje slova dozněla. Libor mi zkontroloval zorničky, Vlasta podala z police digitální teploměr.

„Řekni jí, že když ses včera sprchovala,“ luskl Libor prsty, „vylezl z výlevky kozoroh!“

Vlasta se zakabonila.

„Teda... Štír! Škorpión!“ imitoval pravou paží jedovatý bodec.

„Nebo že nám v ledničce někdo otravuje jíd...“

Simona dotelefonovala a vešla do pokoje.

„...no. Takže... se ukázalo, že nám někdo přimíchal do hořčice jed na krysy,“ prohlásila konsternovaně Vlasta. „Už zase. Věřil bys tomu, Libore?“

„Ano,“ kýval přesvědčeně Libor.

Simona sraštila obočí a objevila se jí mezi nimi vertikální vráska. „Libor? Libor žurnalista?“

Libor znejistěl: „Ano?“

„Z pokoje 422?“ nepolevovala Simona v dotazníku.

Když nikdo neoponoval, přistoupila k Liborovi a položila mu ruce na ramena. Ten se evidentně nerozpomenul, ale pro jistotu ji taky objal: „Jestli máš zítra večer č...“

Simonino stehno prudce vystřelilo vzhůru. Liborovi vyhrkly slzy, kousl se do jazyka, hlesl a padl na kolena. A za moment na bok. Simona sebrala ze země sáček a rovnoměrně posypala Libora praženou kukuřicí.

„To máš za bráchu, ty vošouse. A vy!“ ukázala rozhorleně na Vlastu a pak na mě.

Přesunul jsem fólii za mírného šustění z hrudi ke slabinám.

„Vy se styďte, že kamarádíte s někým takovým. Je mi z vás blivno,“ zardousila nás pohledem, „stěhuju se!“ a práskla dveřmi.

„Co to...“ zajímal se Libor v nestandardní tónině.

„Myslím, že už vím, proč mu říkali Květák,“ podržel jsem Liborovi před obličejem index z dívčina stolu. „*Simona Květáková*“.

Vlasta sešplhala rozjařeně po žebříku, dřepla na bobek a dala chroptícímu Liborovi pusku na čelo.

Z druhé strany jsem si k němu klekl já: „Když máš problém vycházet s lidmi, měl by ses zamyslet v první řadě...“

Libor po mně hodil odšťavňovač.